

A white wooden church with a steeple and a weather vane, set against a blue sky and autumn trees. The church has a prominent steeple with a weather vane on top. The main body of the church is white with green shutters on the windows. The steeple has a balcony and a clock face. The church is surrounded by green grass and trees with autumn foliage.

Свидетелството на духовните ни предци за Божеството

Съставил:
Деян Делчев

Свидетелството на духовните ни предци за Божеството

Съставил:
Деян Делчев

maranathamedia.bg

Съдържание

ВЪВЕДЕНИЕ.....	5
ЕЛЪН ГУЛД УАЙТ (1827-1915).....	8
Духът на пророчеството, том 1.....	8
Духът на пророчеството, том 2.....	14
Духът на пророчеството, том 3.....	14
Духът на пророчеството, том 4.....	14
Патриарси и пророци.....	15
Ранни писания.....	26
Духовни дарби, том I.....	27
Духовни дарби – Том 3.....	30
Ривю енд Херълд.....	32
Знамения на времето.....	43
Свидетелства към църквата.....	50
Копнежът на вековете.....	54
Великата борба.....	60
Младежки инструктор.....	62
Възпитание.....	63
ИЗ ДРУГИ НЕЙНИ ПИСАНИЯ.....	64
СВИДЕТЕЛСТВОТО НА ОСТАНАЛИТЕ ПИОНЕРИ В АДВЕНТИЗМА.....	78
Джоузеф Бейтс (1792 – 1872).....	83
Розвел Фенер Котрел (1814-1892).....	84
Джоузеф Бърчард Фрисбий (1816 – 1882).....	87
Джоузеф Харви Уагонър (1820-1889).....	88
Джеймс Спрингър Уайт (1821 – 1881).....	93

Мерит Е. Корнъл (1827 – 1893).....	96
Джон Невинс Андрюс (1829-1883).....	99
Джон Нортън Лоубъро (1832 – 1924).....	101
Урия Смит (1832 – 1903).....	104
Стивън Нелсън Хаскъл (1833 – 1922).....	109
Джордж Айд Бътлър (1834-1918).....	110
Джон Готлиб Матесън (1835-1896).....	110
Сарепта Миренда (Айриш) Хенри (1839 – 1900).....	111
Дъдли Марвин Кенрайт (1840 – 1919).....	111
Алонзо Тревиър Джоунз (1850-1923).....	114
Хамптън Уотсън Котрел (1852 – 1940).....	116
Джеймс Едсън Уайт (1849 – 1928).....	116
Уилям Кларънс Уайт (1854 – 1937).....	116
Милтън Чарлз Уилкоккс (1853 – 1935).....	118
Елит Дж. Уагонър (1855 – 1916).....	119
Уилям Уорън Прескът (1855-1944).....	123
Джъдсън Силваниус Уошбърн (1863 – 1955).....	123
Чарлз Лонгакър (1871-1958).....	125
ДРУГИ ПИОНЕРИ.....	128
К. У. Стоун.....	128
А. Дж. Денис.....	128
А. Дж. Мортън.....	129
Денис У. Хъл.....	129
Джеймс М. Стивънсън.....	132
АЛФАТА И ОМЕГАТА НА СМЪРТОНОСНИТЕ ЕРЕСИ.....	144

ВЪВЕДЕНИЕ

Ривю енд Херълд
Делото за това време – Е. Г. Уайт
25. 05. 1905 г.

Параграф 21-28

Нашите периодични издания

Бог ми даде светлина относно нашите периодични издания. Каква е тя? - Той каза, че мъртвите трябва да говорят. Как? - Техните творби трябва да ги следват. Трябва в творбите си да повтаряме думите на пионерите, които са знаели, какво е струвало да се изследва истината като скрити съкровища и които са работили, **за да положат основата на нашето дело.** Те се движеха напред стъпка по стъпка под влиянието на Светия Дух. Един по един тези пионери си отиват. Словото, което ми се даде е: „Нека това, което тези мъже са написали в миналото, да бъде възпроизведено. И нека статиите в *Знамения на времето* не бъдат дълги или мастилото оскъдно. Не се опитвайте да натъпчете всичко в една страница. Нека разпечатката бъде добра и нека усърдните, живи опитности да се поместят на хартията.

Преди не много време бях взела едно копие от *Библейско ехо*. Като го прегледах, видях една статия от старейшината Хаскъл и една от старейшината Корлис. Разстилайки вестника, казах: Тези статии трябва да бъдат отпечатани наново. В тях има сила и истина. Мъжете са говорили така, както са били движени от Святия Дух.

Нека **истините, които са основа на нашата вяра, бъдат представяни постоянно пред народа. Някои ще оставят вярата и ще слушат измамни духове и демонични учения. Говорят за наука и врагът идва и им дава наука в изобилие;** но това не е науката на спасението. Това не е науката на смирението и посвещението или тази на освещението на Духа. **Сега трябва да разберем, какви са стълбовете на нашата вяра, истините, които са ни направили народ, какъвто сме сега, водейки ни стъпка по стъпка**“.

Ранни преживявания

След отминаването на времето на 1844г. изследвахме истината като скрити съкровища. Срецах се с братята и ние изучавахме и се молихме усърдно. Често оставахме заедно до късно през нощта, а понякога през цялата нощ, молещи се за светлина и изучаващи Словото. Тези братя се събираха отново и отново, за да изучават Библията, за да разбират значението ѝ и да бъдат подготвени да го представят със сила. Когато в своето изучаване стигаха до точка, където казваха: “Не можем да направим нищо повече”, Духът на Господ идваше върху мен. Бях отнасяна във видение и ми се даваше едно ясно обяснение на пасажите, които бяхме изучавали, придружено от инструкцията за това, как трябваше ефективно да работим и да поучаваме. **Така ми беше давана светлина, която ни помогна да разберем Писанието по отношение на Христос, Неговата мисия и Неговото свещенство. Една линия на истината, започваща от онова време до времето, когато ще влезем в Божия град ми беше изяснена** и аз дадох на другите инструкцията, която ми даде Господ.

През цялото това време не можех да разбера разсъжденията на братята. Умът ми беше като заключен и аз не можех да схвана значението на текстовете, които изучавахме. Това беше една от най-големите скърби в живота ми. Бях в това състояние на ума, докато всичките принципни точки на нашата вяра станаха ясни за умовете ни в хармония със Словото на Бога. Братята знаеха, че когато не бях във видение, аз не можех да разбирам тези въпроси и те приемаха дадените откровения като светлина, директно от небето.

Появиха се много заблуди и въпреки че тогава бях само малко по-голяма от едно дете, бях изпращана от Господ от място на място да изобличавам онези, които поддържаха такива фалшиви доктрини. Имаше такива, които бяха в опасност от залитане към фанатизъм и бях наставена да ги предупредя от Небето в Името на Господ .

Ще трябва отново да се срещнем със същите фалшиви доктрини. Ще има такива, които твърдят, че имат видения. Когато Бог ви даде ясно доказателство, че видението е от Него, може да го приемете, но не го приемайте на основата на някакво друго доказателство; защото народът ще бъде отклоняван все повече и

повече в другите страни и в Америка. Господ иска Неговият народ да действат като мъже и жени на здравия разум.

Спасение в истината

В бъдеще ще се появяват заблуди от всякакъв вид и ние искаме солидна основа за стъпалата си. Искामе стабилни стълбове за сградата. Нито една карфица не трябва да се премахва от това, което Господ е установил. Врагът ще докара фалшиви теории, като учението, че няма светилище. Това е една от точките, в която ще има отстъпление от вярата. Къде другаде да намерим безопасност ,освен в истините, които Господ ни е давал през последните петдесет години?

Онези които се опитват да премахнат старите гранични камъни не държат здраво; те не си спомнят как са приели и чули. Онези които се опитват да внесат теории, които биха премахнали **стълбовете на нашата вяра относно светилището, или относно персоналността на Бог или на Христос**, работят като слепци. Те се опитват да внесат несигурности, за да оставят Божият народ да се носи по течението, без котва. *Ръкопис 62 – 1905 г., Параграф 14*

“Самите свидетелства ще са ключът, обясняващ дадените вести, така както, един стих се обяснява с друг стих.” “Относно свидетелствата, **нищо не е пренебрегнато; нищо не е оставено настрана**; но **времето и мястото трябва да бъдат взети под внимание**” {Е. Г. Уайт, Избрани вести, кн. 1, с. 42,57/бълг. Раздел I, гл. 3, Различни видове отношения към свидетелствата, подзаглавие – Изброяване на различни видове отношения, параграф 7; Раздел I, гл. 4 – Обяснение на някои ранни изявления, подзаглавие: Използване на свидетелствата: трябва да се обмисля подходящото време и място – параграф 1}.

“А сега за всички, които имат желание към истината, бих казала: Не се доверявайте на неавтентични сведения за това, какво сестра Уайт е написала, **казала** или написала. **Ако желаете да знаете, какво е разкрил Господ чрез нея, прочетете нейните публикувани творби**. Има ли някакви въпроси, за които тя не е

писала, не се захващайте с усърдие да разпространявате слухове, какво е казала” {Свидетелства том 5, с. 696/бълг. гл. 82 – Неоснователни доклади – параграф 15}.

ЕЛЪН ГУЛДУАЙТ (1827-1915)

Духът на пророчеството, том 1

Великата борба

Глава първа – Падането на Сатана

„Преди своя бунт в небето, Сатана беше високопоставен и издигнат ангел, следващият по почит до Божия скъп Син. Неговото изражение, подобно на това на другите ангели, бе миловидно и изразяваше щастие. Челото му беше високо и широко, показващо мощен интелект. Формата му беше съвършена; осанката му благородна и величествена. От лицето му се излъчваше специална светлина и блестеше около него по-ярко и по-красиво, отколкото тази около другите ангели; но Исус, Божият скъп Син, имаше превъзходство над цялото ангелско множество. Той беше едно с Отец преди да бъдат сътворени ангелите. Сатана завидя на Христос и постепенно започна да си приписва *властта, която се падаше единствено на Христос*.

Великият Създател събра небесното множество, за да може в присъствието на всички ангели да удостои Своя Син със специална почит. Синът седеше на трона с Отец и множеството на небесните святи ангели беше събрано около тях. Тогава Отец оповести, че бе заповядано от самия Него: Христос, Неговият Син, да бъде равен на Него; така че, където и да бъде присъствието на Неговия Син, то бе като Неговото собствено присъствие. Думата на Сина трябваше да бъде слушана с такава готовност, като думата на Отец. Той бе облякъл Своя Син с власт да заповядва на небесното множество. Синът му щеше да работи особено в единство с Него при предстоящото сътворяване на земята и на всичко живо, което ще съществува по земята. Неговият Син щеше да изпълни волята и целите Му, но нямаше да направи нищо от Себе Си. Волята на Отец щеше да

бъде изпълнена в Него.

Сатана завиждаше на Исус Христос и ревнуваше. Все пак, когато всички ангели се поклониха на Христос, признавайки Неговото върховенство, висша власт и законно управление, Сатана се поклони заедно с тях; но сърцето му беше изпълнено със завист и омраза. **Христос е бил приет в специалния съвет на Бога** във връзка с Неговите планове, докато Сатана не беше запознат с тях. Той не разбираше целите на Бога, нито му беше позволено да ги знае. Но **Христос беше признат за суверен на Небето. Неговата сила и власт да бъдат същите като тези на самия Бог.** Сатана смяташе, че той самият е любимец на ангелите в небето. Той е бил поставен на високо положение; но това не предизвика в него благодарност и прослава към неговия Създател. Той се стремеше към височината на самия Бог. Той се хвалеше със своята величественост. Знаеше, че е почитан от ангелите. Той имаше да изпълнява специална мисия. Бил е до великия Създател и непрестанните лъчи на славната светлина, **обгръщаща вечния Бог, бе сияла особено над него.** Сатана мислеше върху това как ангелите бяха изпълнявали заповедта пъргаво и с наслада. Не бяха ли дрехите му светли и красиви? **Защо Христос трябваше да бъде така почитан преди него?**

Той напусна с недоволство **непосредственото присъствието на Отец, изпълнен със завист към Исус Христос.** Скривайки истинските си цели, той събра ангелското множество. Представи предмета си, който беше самият той. Като обиден, **представи предпочитанието на Бога към Исус като пренебрежение към него самия.** Каза им, че отсега нататък, сладката свобода, на която се радваха ангелите, била приключила. Понеже, не бил ли назначен над тях управител, на когото от тук нататък трябвало да се отдава почитта на роби? Заяви им, че ги е събрал, за да ги увери, че той повече няма да се подчинява на това нашествие над неговите и техните права; че никога повече няма **да се поклони на Христос;** че щял да вземе за себе си онази почит, която трябвало да бъде дадена на него и щял да бъде водач на всички, които биха се подчинили да го следват и да слушат неговия глас. **Настъпи раздор между ангелите. Сатана и неговите симпатизанти се бореха да реформират управлението на Бога. Те**

бяха недоволни и нещастни, понеже не можеха да погледнат в Неговата неизследима мъдрост и да определят целите Му във възвишаването на Неговия Син Исус, предоставяйки Му такава неограничена сила и власт. Те се разбунтуваха срещу авторитета на Сина.

Верните и истинни ангели се опитаха да помирят този могъщ, разбунтувал се ангел с волята на неговия Създател. Те оправдаха **акта на Бога в предоставянето на почит върху Исус Христос** и със силни аргументи се опитваха да убедят Сатана, че той не притежаваше по-малка почит сега, отколкото преди **Отец да обяви почитта, която бе предоставил на Своя Син.** Те ясно му представиха, че **Исус бе Синът на Бога, съществувал с Него преди сътворението на ангелите; и че Той винаги бе стоял от дясната страна на Бога** и миловидната Му, любяща власт никога дотогава не е била поставяна под въпрос; и че Той не е давал никакви други заповеди, освен това, което небесното множество е изпълнявало с радост. Те настояха, че **приемането от Христос на специална почит от Отец в присъствието на ангелите,** не намалява почитта, която той е получавал до този момент. Ангелите плакаха. Разтревожено се опитваха да накарат Сатана да се отрече от нечестивия си план и да отдаде подчинение на техния Създател; защото всички бяха в мир и хармония до този момент и какво би могло да предизвика този глас на недоволство и бунт?

Сатана отказа да слуша. След това обърна гръб на верните и истинни ангели като ги обяви за роби. Тези ангели, верни на Бога, стояха смаяни, виждайки успеха на Сатана в усилието му да повдигне бунт. Той им обеща ново, по-добро управление от това, което имаха, в което всичко щяло да бъде свобода. Голям брой изрази своята цел да приемат Сатана за техен водач и главнокомандващ. Когато видя, че напредъкът му бе приет успешно, той се ласкаеше, че трябва да спечели всички ангели на своя страна и че **би станал равен на самия Бог,** и властният му глас щял да бъде чут да заповядва на цялото небесно множество. Верните ангели отново предупредиха Сатана и го увериха в това, каква трябваше да бъде последицата, ако той продължи; че Този, Който можеше да създаде ангелите, можеше чрез силата Си да събори всичката им власт и по един забележителен начин да накаже тяхната дързост и ужасен бунт.

Да мисли, че един ангел може да се противопостави на Божия закон, който бе така свят, както самия Него! Те предупредиха бунтовниците да затворят ушите си за измамните разсъждения на Сатана и посъветваха Сатана и всички, на които той бе повлиял, да отидат при Бога и да изповядат тяхната грешка за това, че въобще са допуснали такава мисъл да поставят под въпрос Неговата власт.

Много от симпатизиращите на Сатана бяха склонни да послушат съвета на верните ангели и да се покаят от своето недоволство, и да бъдат отново приети с доверие **от Отец и Неговия скъп Син**. Тогава могъщият бунтовник заяви, че той познавал Божия закон, и че ако трябвало да се подчини на робско послушание, неговата почит щяла да му бъде отнета. Повече на него нямала да бъде поверена възвишената му мисия. Каза им, че сега той, а също и те са отишли твърде далече, за да се върнат, и че щял да се изправи срещу последниците; защото не желаел никога да почита с робско поклонение **Сина на Бога**; **че Бог не би простил и сега те трябвало да отстояват свободата си и чрез сила да спечелят позицията и властта**, която не им била предоставена **чрез доброволно споразумение**.

Верните ангели бързо се отправиха **към Сина на Бога**, за да Го запознаят с това, което се случваше между ангелите. **Те намериха Отец в съвещание с Неговия възлюбен Син** да решават средствата чрез които, за най-доброто на верните ангели, да бъде съборена завинаги присвоената власт на Сатана. Великият Бог би могъл от веднъж да изхвърли този архиизмамник от Небето; но това не беше Неговата цел. **Той щеше да даде равен шанс на бунтовния да премери сила и мощ с Неговия собствен Син и Неговите верни ангели**. В тази битка всеки ангел щеше да избере своя страна и да бъде изявен на всички. Не би било безопасно да бъде търпян някой, който е в съюз със Сатана в неговия бунт да продължи да пребивава в Небето. Те бяха научили урока на истинския бунт срещу непроменимия закон на Бога; че това е nelечимо. Ако Бог беше упражнил силата Си да накаже този главен бунтовник, недоволните ангели не биха се изявили; затова Бог предприе друг подход; защото Той щеше да изяви ясно на цялото небесно множество Своята справедливост и съд.

Бунтът срещу управлението на Бога беше най-голямото

престъпление. Изглежда цялото Небе беше в суматоха. Ангелите се подреждаха на групи, всяко подразделение с по един високопоставен ангел над тях. **Сатана воюваше срещу закона на Бога, защото** имаше амбицията да възвиши себе си и **не желаше да се подчини на властта на Божия Син**, великият водач на Небето.

Цялото небесно множество бе привикано **да се яви пред Отец**, за да се реши случаят на всеки. Сатана безсрамно изяви своето недоволство, **че Христос трябва да бъде предпочетен пред него**. Той стоеше гордо и настояваше, че **трябва да бъде равен с Бога и да бъде приет в съвещание с Отец** и да разбира целите Му. Бог информира Сатана, че **единствено на своя Син ще разкрие тайните Си цели** и че изисква от цялото семейство в Небето, дори от Сатана, да му отдаде **подразбиращо се, неоспоримо послушание**; но че той (Сатана) се е показал недостоеен за място в Небето. Тогава Сатана, ликуващ посочи към своите симпатизанти, обхващащи почти половината от всички ангели и възкликна: Тези са с мен! Ще изгониш ли и тях, създавайки такава пустош в Небето? Тогава заяви, че бил подготвен да се противопостави **на властта на Христос** и да **защити своето място в Небето с въздействието на силата, сила срещу сила**.

Добрите ангели плакаха, когато чуха думите на Сатана и ликуващите му хвалби. Бог заяви, че бунтовният не трябва да остане повече в Небето. Тяхното възвишено и щастливо състояние е било поддържано при условие на послушание на закона, който Бог бил дал, за да управлява висшия ред на интелигентните същества. Но никаква сигурност не е била предоставена за спасението на онези, които ще дръзнат да нарушат Неговия закон. **Сатана ставаше все поддръжък в своя бунт и изрази презрението си към закона на Създателя**. Сатана не можеше да го понася. Той твърдеше, че ангелите нямали нужда от закон; но че трябвало да бъдат оставени свободни да следват своята собствена воля, която винаги щяла да ги ръководи правилно; този закон бил ограничение за тяхната свобода и събарянето на закона била една голяма цел на неговата настояща позиция. Той смяташе, че състоянието на ангелите има нужда от подобрене. За разлика от това, Божият ум бе създал закони и ги възвишаваше като равни на Него самия. Щастието на ангелското

множество се състоеше в тяхното съвършено послушание на закона. За всеки от тях беше определено специално дело; и преди Сатана да се разбунтува, е имало съвършен ред и хармонично действие в Небето. И тогава стана война в Небето. **Синът на Бога, Принцът на Небето** и Неговите верни ангели влязоха в битка с архибунтовника и онези, които се присъединиха към него. **Синът на Бога** и истинните, верни ангели надделяха; и **Сатана и неговите симпатизанти бяха изгонени от Небето**. Цялото небесно множество призна и почете Бога на справедливостта. **Никаква сянка на бунт не остана в Небето**. **Всичко отново беше мирно и хармонично както преди**.

Небесните ангели скърбяха за съдбата на онези, които бяха тяхна компания в щастие и блаженство. Загубата им беше почувствана в Небето. **Отец се съветва с Исус във връзка със скорошното провеждане на техните цели да направят човек да населява земята**. Той **щеше да постави човека на изпит, за да изпита неговата лоялност, преди да може да му се осигури вечна безопасност**. Ако той издържеше изпита, **докъдето Бог намереше за добре да го изпита, щеше накрая да стане равен на ангелите**. **Щеше да има благоволенieto на Бога и да общува с ангели, и те с него**. **Бог не смяташе, че е подходящо да ги постави отвъд силата на непослушанието**.

Глава 2 – Сътворението

Параграф 1, 2, 7

Отец и Синът се заеха с могъщото и чудно дело, което планираха за създаването на света. Земята излезе от ръката на Създателя изключително красива. Имаше планини, хълмове и полета; и разпръснати между тях реки и водни басейни. Земята не беше едно голямо равно поле, а монотонността на сцената беше нарушавана от хълмове и планини, не високи и назъбени, каквито са сега, но със симетрична и красива форма. По тях никога не се виждаха голи и високи скали, но такива стояха под повърхността, служещи като кости за земята. Водите бяха разпределени равномерно. Хълмовете, планините и така красивите равнини, бяха украсени с растения и цветя, и високи, величествени дървета от всеки вид, които бяха много пъти по-големи и много по-красиви от дърветата днес.

Въздухът беше чист и здравословен и земята изглеждаше като знатен дворец. Ангелите наблюдаваха и се радваха на чудните и красиви дела на Бога.

След като земята и животните по нея беше сътворена, **Отец и Синът проведоха Своята цел**, която беше запланувана преди падението на Сатана - **да направят човека по Техния собствен образ**. Те бяха работили заедно в сътворяването на земята и всяко живо нещо по нея. А сега **Бог казва на Своя Син: "Да направим човека по Нашия образ."** Когато Адам излезе от ръката на своя Създател, той имаше благороден ръст и красива симетрия. Беше повече от два пъти по-висок от хората, които сега живеят на земята и с добри пропорции. Чертите му бяха съвършени и красиви. Цветът на кожата му не беше нито бял, нито блед, но червендалест, руменеещ с богатия нюанс на здравето. Ева не беше толкова висока, колкото Адам. Главата ѝ достигаше малко над раменете му. Тя също беше с благородна външност – съвършено симетрична и много красива.

Адам и Ева бяха очаровани от красотите на техния Едемски дом. Наслаждаваха се на малките певци около тях, носещи ярка, но грациозна перушина и чуруликащи щастлива, радостна музика. Святата двойка се обедини с тях и издигнаха гласовете си в хармонични песни на любов, **прослава и обожание към Отец и Неговия скъп Син**, за знаците на любов, които ги заобикаляха. Те разпознаваха реда и хармонията на творението, което говореше за мъдрост и познание, които бяха безкрайни. Те откриваха още от красотата и славата на техния Едемски дом и това изпълваше сърцата им с по-дълбока любов, изтръгваше от устните им изрази на благодарност и почитание към техния Създател.

Глава 4 - Планът на изкуплението

Параграф 14

Отец не би могъл да отмени, нито да промени някое от предписанията на **Своя закон**, за да посрещне човека в падналото му състояние. **Но Синът на Бога, Който бе създал човека в единство с Отец, можеше да извърши** приемливо за Бога изкупление за човека, като даде живота Си в Жертва и **понасяйки гнева на Своя Баща**. Ангелите информираха Адам, че тъй като

неговото престъпление е докарало смърт и мизерия, животът и безсмъртието биха могли да излязат наяве чрез жертвата на Исус Христос.

Глава 29 – Огнените змии

Параграф 8

По време на всекидневието им в пустинята, Израил бил опазен чрез чудната милост на Бога. **Могъщият ангел, Който вървеше пред тях, беше Синът на Бога.** Той изравняваше пътя им, за да не отекаат краката им. **Величието на Небето** подчиняваше и въздържаше силните и опасни зверове в гората, а така също и отровните змии, които гъмжаха в пустинята....

Духът на пророчеството, том 2

Глава 2 – Животът на Христос

Параграф 16

“Любовта на Бога, изявена към падналия човек в дара на Неговия възлюбен Син, удиви святите ангели. "Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот." Синът беше блясъкът на славата на Отец и изразеният образ на Неговата личност. Той притежаваше Божествено превъзходство и величие. Той беше равен с Бога. Отец благоволи в Него да обитава цялата пълнота.”

Духът на пророчеството, том 3

Глава 34—Павел в Ефес

Параграф 10

Соковете на лозата идват от корена и се разпространяват към клоните като поддържат растежа и произвеждат цвят и плод. **По този начин** животодавателната сила на Святия Дух, **която произтича от Христос,** се предоставя на всеки ученик, прониква в душата, обновява мотивите и чувствата и дори най-тайните мисли, ражда скъпоценния плод на святи дела. **Животът потвърждава единството с истинската, жива Лоза**” {Е. Г. Уайт,, с. 418} 1878 г.

Духът на пророчеството, том 4

Глава 24 – Произходът на злото

Параграф 3

Грехът възникна при онзи, който **след Христос** стоеше най-високо в благоволения на Бога и най-високо в сила и слава между обитателите на Небето. Преди падението си, Луцифер бе засеняващ херувим, свят и непорочен...

Глава 37 - Краят на борбата

Параграф 10

...Нищо не се казва за това, което Те са направили или пострадали; но тежестта на всяка песен, основният тон на всеки химн е Спасение на **нашия Бог и на Агнето**.

Патриарси и пророци

Глава 1 – Защо грехът бе допуснат

Параграф 4-15, 17, 20, 21

...Владетелят на вселената не бе сам в Своето дело на благоволение. Той имаше помощник - съработник, който можеше да оценява Неговите намерения и да споделя радостта Му, когато даваше щастие на сътворените същества. "В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. Тов начало беше у Бога" (Йоан 1:1, 2). Христос - Словото, **Единородният на Бога**, беше едно с **вечния Баща**, едно по естество, по характер, по намерение, **единственото Същество, което можеше да участва във всичките съвети и намерения на Бога**. "И името Му ще бъде Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира" (Исая 9:6). "Чийто произход е отначало, от вечността" (Михей 5:2). А Божият син заявява за Себе Си чрез символиката за Божията мъдрост: "Господ ме имаше в началото на пътя Си, преди делата Си отдавна. От века бидох помазана... Когато нареждаше основанията на земята, тогаз бях при Него и устроявах всичко. И Аз Му бях наслаждение всеки ден и веселях се всякога пред Него" (Пр. 8:22-30 - ЦП).

При сътворяването на всички небесни същества **Отец действаше чрез Сина Си**. "...чрез Него бе създадено всичко... престоли било или господства, или началства, или власти, всичкото чрез Него и заради Него се създаде" (Кол. 1:16 - ЦП). Ангелите са

Божии служители. Те излъчват светлината, която всякога произлиза от присъствието на Бога и с бързи крила летят да изпълняват Неговата воля. **Но Синът, помазаният на Бога, "отпечатък на Неговото същество", "сияние на Неговата слава"** , "държейки всичко чрез Своето могъщо Слово", има **върховна власт над всички тях**. "Славен престол, отначало високопоставен", бе мястото на светилището Му, "скиптър на правота" бе скиптърът на царството Му (Евр. 1:3, 8; Еремия 17:12). "Пред Него са блясък и величие, сила и красота в светилището Му." "Правда и правосъдие са основа на престола Ти; милост и истина ходят пред Твоето лице" (Пс. 96:6, 89:14).

Тъй като законът на любовта е основа на Божието управление, щастието на всички разумни същества зависи от съвършеното им съобразяване с Неговите велики принципи на правда. Бог очаква от всички Свои създания служба от любов - служба, подбудена от оценяването на Неговия характер. Той не се радва на едно принудено послушание; на всички дава свобода на волята, за да Му служат доброволно.

Докато сътворените същества служеха от любов, в Божията вселена съществуваше съвършена хармония. Радост бе за небесните множества да изпълняват намеренията на своя Създател. Удоволствие им правеше да отразяват Неговата слава и да изявяват подобаващата Нему хвала. И докато над всичко бе любовта им към Бога, любовта им един към друг бе несебелюбива и изпълнена с доверие. Никаква нотка на несъгласие не нарушаваше небесната хармония. Но в това щастливо състояние настъпи промяна. Едно от създанията злоупотреби със свободата, която Бог бе дал на Своите творения. Грехът се зароди в **най-почитания от Бога след Христос** и най-висшия по сила и слава сред обитателите на небето. Луцифер, "синът на зората", бе пръв от осеняващите херувими, свят и неосквернен. **Той стоеше в присъствието на Великия Творец и непрестанно излъчващата се слава, обкръжаваща вечния Бог, почиваше върху него.** "Така казва Господ Йехова: "Ти си печат на съвършенство; пълен си с мъдрост и съвършен по хубост. Ти бе в Божията градина в Едем; ти бе обсипан с всякакви скъпоценни камъни... Ти беше херувим, помазан да засеняваш; и Аз те поставих... Ти бе съвършен в постъпките си от деня, когато бе създаден, догдето

се намери беззаконие в тебе” (Езекиил 28:12-15, 28).

Малко по малко Луцифер започна да подхранва желанието за себевъздигане. Писанието казва: “Сърцето ти се надигна поради хубостта ти; ти разврати мъдростта си поради блясъка си” (Езекиил 28:17). “А ти думаше в сърцето си: “...ще възвиша престола си над Божиите звезди... Ще бъде подобен на Всевишния” (Исаия 14:13, 14). Въпреки че всичката му слава бе от Бога, този мощен ангел започна да я приписва на себе си. Недоволен от положението си, макар почитан сред небесните множества, той дръзна да пожелае честта, дължима единствено на Твореца. Вместо да се стреми да възвиси Бога в чувствата и във верността на всички сътворени същества, намерението му бе да спечели за себе си тяхната служба и вярност. И като пожела славата, с която безкрайният Бог бе облякъл Своя Син, този княз на ангелите се устреми към властта, която бе изключително право само на Христос.

Сега съвършената хармония в небето бе нарушена. Склонността на Луцифер да служи на себе си вместо на своя Създател, породи съмнение у тези, които смятаха, че Божията слава трябва да бъде над всичко. В небесен съвет ангелите умоляваха Луцифер. Божият Син му представи величието, добротата и справедливостта на Твореца и святата и непроменима същност на закона Му. Сам Бог бе установил реда в небето; отклонявайки се от него, Луцифер щеше да презре своя Творец и да тръгне към гибел. Но даденото с безкрайна любов и милост предупреждение само възбуди у него дух на съпротива. Остави се да бъде завладян от ревност към Христос и стана още по-решителен.

Това бе целта на този княз на ангелите: да оспори върховенството на Божия Син и по този начин да обвини Твореца и да всее нед оверие в Неговата мъдрост и любов. Към тази цел той възнамеряваше да насочи силата на своя превъзходен ум, който след Христовия бе пръв между Божието множество. Но Този, Който искаше волята на всички Негови творения да бъде напълно свободна, не остави никого непредупреден за объркващата софистика, чрез която би могло да се направи опит бунтът да бъде оправдан. Преди да започне великата борба, всички трябваше да имат ясна представа за волята на Бога, Чиято мъдрост и доброта бяха изворът на всичката радост.

Царят на всемира събра при Себе Си небесните множества и им изложи **истинското положение на Своя Син**; показа им връзката, която Той поддържа с всички сътворени същества. **Божият син споделяше трона на Отца и славата на вечния Самосъществуващ обкръжаваше и двамата.** Около трона се събраха святите ангели - огромно, безкрайно множество - "десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди" (Откр. 5:11), най-възвишените ангели, служители и подчинени, радващи се в светлината, падаща върху тях от присъствието на Божеството. Пред събраните небесни обитатели **Царят заяви, че никой освен Христос - Единородният на Бога,** не може да прониква напълно в Божиите намерения и на Христос е поверено да изпълни могъщите съвети на Неговата воля. **Божият син бе изпълнил волята на Отца** в създаването на всички небесни множества и **на Него, както и на Бога,** те дължаха почит и вяност. **Христос щеше да упражни Божествена сила при сътворяването на Земята и на нейните обитатели. Но във всичко това Той нямаше да потърси власт или себевъзвишаване, противно на Божия план, но щеше да възвеличи славата на Отца и да изпълни Неговите намерения** на благодат и любов.

Ангелите с радост **признаха върховенството на Христос** и покланяйки Му се, изразиха своята любов и обожание. Луцифер се поклони заедно с тях, но в сърцето му бушуваше странна, жестока битка. Истина, справедливост и вяност се бореа срещу завист и ревност. Влиянието на святите ангели сякаш го увлече за известно време. Когато от хиляди радостни гласове се издигнаха в мелодични трели хвалебни песни, духът на злото сякаш бе победен. Неизразима любов развълнува съществото му, душата му се изпълни с любов **към Отца и Сина** и стана съзвучна с безгрешните поклонници. **Но гордостта от собствената му слава го облада.** Желанието му за върховенство се възвърна и той пак се поддаде на **завистта към Христос.** Той не оцени оказваните му високи почести като особен Божи дар и затова те не предизвикваха в него никаква благодарност към Създателя.

Славеше се със своя блясък и възвишеност и пожела да стане **равен на Бога.** Бе обичан и почитан от небесното множество, ангели с радост изпълняваха заповедите му и бе облечен с мъдрост и слава по-голяма от тяхната. **Но Божият**

син стоеше по-горе от него като Същество, едно с Отца по сила, власт и авторитет. Христос участваше в съветите на Отец, докато Луцифер нямаше достъп до Божиите намерения. “Защо? - питаше се този могъщ ангел - Защо Христос да има върховенство? Защо Той е почитан повече от мене?”

Напускайки мястото на непосредственото Божие присъствие, Луцифер започна да разпространява сред ангелите дух на недоверие. Работеше потайно и за известно време успя да прикрие истинското си намерение под маската на почитание към Бога. Започна да внушава съмнения по отношение на законите, които управляваха небесните същества, намеквайки, че макар за обитателите на световите да са необходими закони, ангелите, като много по-издигнати същества, не се нуждаят от такива ограничения, защото собствената им мъдрост е достатъчен водач. Те не били същества, които биха могли да обезславят Бога; всичките им мисли били святи. За тях не било възможно да съгрешат, както не било възможно и за Бог. **Издигането на Божия Син като равен с Отца** било несправедливост спрямо него самия, който според негови твърдения, също бил достоен за поклонение и почит. Ако като княз на ангелите би могъл само да стигне до своето истинско възвишено положение, това щяло да бъде голямо благо за цялото небесно множество; защото целта му била да осигури свобода за всички. Но сега, дори свободата, която имали до този момент, била към края си, защото им **бил назначен един абсолютен Управител, на Чийто авторитет всички трябвало да отдават почит**. Такива бяха тънките измами, които чрез коварството на Луцифер бързо се разпространиха в Небесните дворове.

Нито положението, нито авторитетът на Христос се промениха. Завистта на Луцифер, фалшификациите му и исканията му за равенство с Христос предизвикаха необходимост да се изяви истинското място на Божия Син - а то бе същото, каквото и в началото. Много от ангелите обаче бяха заслепени от измамите на Луцифер....

Така разпален, духът на недоволството вършеше коварното си дело. Макар че нямаше открит разрыв, сред ангелите постепенно назряваше разделение. Някои гледаха с добро око на нашепванията

на Луцифер против Божието управление. Макар до този момент да бяха в съвършено съгласие с реда, който Бог бе установил, сега те започнаха да роптаят и да се чувстват нещастни, че не можеха да проникнат в Неговите неизследими съвети; **негодуваха срещу намерението Му да възвиши Христос.** Бяха готови да подкрепят **искането на Луцифер за равен авторитет с Божия Син.** Но верните и истинни ангели поддържаха мъдростта и справедливостта на Божествения закон и се опитваха да примирят недоволните същества с Божията воля. **Христос бе Божи Син. Той бе едно с Бога още преди съществуването на ангелите. Винаги бе стоял отдясно на Отца;** Неговото върховенство, така пълно с благословение за всички, намиращи се под благодатната Му власт, не бе оспорвано дотогава. Хармонията на небето никога не бе нарушавана; защо сега трябваше да има несъгласие? Верните ангели виждаха само ужасните последствия от несъгласието и със сериозни умолявания съветваха недоволните да се откажат от намеренията си и да отдадат вяроност на Бога и на Неговото управление....

Отхвърляйки с пренебрежение аргументите и умоляванията на верните ангели, Луцифер ги нарече заблудени роби. **Предпочитанието към Христос** обяви като акт на несправедливост както към него, така и към всички небесни множества и съобщци, че няма повече да се подчинява на това потъпкване на общите им права. Заяви, че никога отново няма да признае върховенството на Христос. Решил бе да придобие честта, която трябвало да му бъде отдадена и да застане начело на всички, които биха станали негови последователи. И обеща на ония, които влязат в неговите редове, ново и по- добро управление, при което всички ще се наслаждават на свобода. Големи ангелски множества отбелязаха намерението си да го приемат за свой водач. Поласкан от благосклонността, с която бяха приети обещанията му, той се надяваше да спечели на своя страна всичките ангели, да стане равен със самия Бог и цялото небесно множество да му се подчинява....

Мнозина бяха разположени да приемат съвета да се покаят за негодуването си и да поискат отново да бъдат приети с благодост **от Отца и Сина.** Но Луцифер беше приготвил друга измама. Могъщият бунтовник сега заяви, че присъединилите се към него ангели са отишли твърде далече, за да се върнат обратно; че той познавал

Божествения закон и знаел, че Бог не би им простил. Той заявяваше, че покорят ли се на небесния авторитет, всички щели да загубят своята чест и да бъдат свалени от поста си. Що се отнася до самия него, той бил решил **никога да не признае отново авторитета на Христос**. Единственият път за него и за последователите му бил да отстояват свободата си и да придобият чрез сила правата, които не им били дадени доброволно....

Глава 4 - Планът на изкуплението

Параграф 1, 2, 5, 6, 8, 11, 12, 13, 15, 16-18, 22-24

Грехопадението на човека изпълни небето със скръб. Създаденият от Бога свят бе опетнен от проклятието на греха и обитаван от същества, обречени на нещастия и смърт. Като че ли нямаше изход за престъпниците на закона. Ангелските песни на възхвала секнаха. Из Небесните дворове настана жалеене поради падението, причинено от греха.

Божият син, славният небесен Предводител, бе обладан от състрадание към падналата раса. Сърцето Му се развълнува от безкрайна милост, когато пред очите Му изплуваха нещастията, които предстоеше да връхлетят изгубения свят. Но Божествената Любов бе сътворила план, чрез който човекът да бъде изкупен. Нарушеният Божи закон изискваше живота на грешника. **В цялата Вселена имаше само Един, Който можеше да задоволи Неговите изисквания**. Тъй като Божественият закон е свят като самия Бог, **единствено същество, равно Нему**, можеше да направи умилоствие за престъплението. **Никой, освен Христос**, не можеше да изкупи падналия човек от проклятието на закона и да го доведе до хармония с небето. Той пожела да поеме вината и срама на греха - грях така оскърбителен **за святия Бог**, че трябваше да отдели **Отца от Неговият Син**. Христос трябваше да стигне до дълбините на нещастията, за да спаси обречения на гибел човешки род.

Докато Христос се застъпваше пред Отца в полза на грешника, небесните множества очакваха резултата с нарастващ, неописуем интерес. Дълго продължи това **тайнствено общение - "съветът на мир"** (Захария 6:13) за падналите човешки синове. Спасителният план бе съставен преди сътворението на Земята,

защото Христос е “Агнецът, заклан от основанието на света” (Откр. 13:8); и въпреки това, каква борба бе за **Царя на всемира да отдаде Сина Си** да умре за падналия човешки род! Но “**Бог** толкова възлюби света, че даде **Своя Единороден Син**, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот” (Йоан 3:16). О, тайна на изкуплението! Чудна любов на Бога към един свят, който не Го обикна! Кой може да познае дълбочините на любовта, която “надминава всяко знание”? През безкрайни векове безсмъртни умове ще изследват, за да вникнат в тайната на тази необятна любов и ще се прекланят с удивление пред нея...

Единственият план, чрез който можеше да се постигне спасение за човека, включваше цялото небе в тази безкрайно скъпа Жертва. Ангелите не можаха да се зарадват, когато Христос им разкри Изкупителния план, защото видяха, че спасението на човека щеше да струва неизказана мъка на **любимия им Предводител**. Със скръб и почуда слушаха думите, които Христос им говореше: как трябва да остави небесната чистота и мир, радост, слава и **безсмъртен живот** и да влезе в контакт с деградацията на Земята, да понесе там скръб, срам **и смърт**. Той трябваше да застане между грешника и наказанието за греха, но **малцина щяха да Го приемат като Божи Син**. Щеше да остави Своя висок пост като Величие на небето, за да дойде на Земята, да смири Себе Си като човек и от собствен опит да опознае скърбите и изкушенията, които трябва да понесе човекът. Всичко това щеше да е необходимо, за да помогне на изкушаваните (Йоан 3:16). Когато завършваше мисията Си като Учител, Христос трябваше да бъде заловен от ръцете на зли хора, които, вдъхновени от Сатана, щяха да Го подхвърлят на всяко оскърбление и мъчение. Той трябваше да умре от най-жестоката смърт, издигнат между небето и земята като виновен грешник. Трябваше да прекара дълги часове в толкова мъчителна агония, която ангелите нямаше да могат да понесат, без да скрият лица от ужасната гледка. Трябваше да понесе душевна мъка. **Отец щеше да скрие лицето Си от Христос**, докато вината за престъплението - тежестта от греховете на целия свят лежеше върху Него.

Ангелите паднаха в нозете на своя Предводител и предложиха те да се пожертват за човека. Но животът на един ангел не можеше да плати греха. Само Създателят на човека имаше силата

да го изкупи. И ангелите трябваше да участват в плана на изкуплението. Христос трябваше да стане “малко по-долен от ангелите поради претърпяната смърт” (Евр. 2:9). Тъй като бе необходимо да приеме човешко естество, Неговата сила нямаше да бъде равна с тяхната и те трябваше да Му служат, да Го подкрепят и утешават в страданията. Те също щяха да бъдат служебни духове, изпращани да служат на онези, които “ще наследят спасение” (Евр. 1:14). Щяха да пазят поданиците на благодатта от силата на злите ангели и от тъмнината, постоянно натрупвана около тях от Сатана...

Когато станеха свидетели на агонията и смирението на своя Господ, ангелите щяха да се изпълнят с мъка и негодувание и щяха да пожелаят да Го освободят от убийците Му. Но не трябваше да се намесват в случващото се пред погледа им. Част от Изкупителния план бе Христос да понесе хули и малтретиране от зли хора. Той се съгласи с всичко това, когато реши да стане Изкупител на човека.

Христос увери ангелите, че чрез Своята смърт ще изкупи мнозина и ще унищожи властелина на смъртта. Той щеше да възстанови царството, което човекът изгуби чрез престъплението, а изкупените щяха да го наследят заедно с Него и завинаги да живеят там. Грехът и грешниците щяха да бъдат заличени и никога вече нямаше да тревожат мира на Небето или на Земята. **Христос подкани ангелските множества да се съгласят с приетия от Отца план** и да се радват, че чрез Неговата смърт падналият човек можеше да се примири с Бога...

Когато чу за враждата, която щеше да съществува между него и жената и между нейното и неговото потомство, Сатана разбра, че делото му да поквари човешкото естество щеше да бъде спъвано и по някакъв начин човекът щеше да стане способен да устоява на силата му. Но все пак, когато Спасителният план бе разкрит по-пълно, Сатана, заедно със своите ангели се зарадва, че след като причини падението на човека, **би могъл да свали и Божия Син от Неговото възвишено положение**. Заяви, че досегашните му планове са успели на Земята **и когато Христос приеме човешко естество**, ще може да надвие и Него, та да осуети изкуплението на падналия род.

Небесните ангели по-пълно разкриха пред нашите първи родители плана за спасението им. Адам и неговата другарка бяха

уверени, че въпреки големия си грях, нямаше да бъдат изоставени във властта на Сатана. **Божият син бе предложил да изкупи престъплението им чрез собствения Си живот.** Щеше да им се даде период на изпитание, та чрез покаяние и вяра в Христос да могат отново да станат Божи чада.

Изискваната жертва за престъплението им откри на Адам и Ева святия характер на Божия закон и те осъзнаха, както никога дотогава, вината на греха и ужасните му резултати. С угризение на съвестта и с мъка помолеха наказанието да не пада върху Този, Чиято любов бе извор на всяка тяхна радост, а по-добре да падне върху тях и върху потомството им.

Казано им бе, че тъй като **законът на Йехова** е основата на Неговото управление, както на Небето, така и на Земята, като жертва за престъпването му **не може да бъде приет дори животът на един ангел.** Нито едно от предписанията на закона не можеше да бъде анулирано или променено с цел да се приспособи към падналото състояние на човека. Но **Божият син, Който сътвори човека,** можеше да направи изкупление за него. **Както престъплението на Адам донесе проклятие и смърт, така и Жертвата на Христос щеше да донесе живот и безсмъртие....**

Адам в своята невинност се бе радвал на непосредствена близост със своя Създател. Но грехът внесе разделение между Бога и човека и само изкуплението на Христос можеше да хвърли мост над тази пропаст и да направи възможно близкото общуване на Земята с небесното благословение и спасение. Човекът все още бе изолиран от пряк достъп до своя Създател, но **Бог щеше да общува с него чрез Христос и ангелите.**

Така на Адам бяха разкрити важни събития за човешката история от времето, когато бе произнесена Божествената присъда в Едем, до потопа и по-късно до **първото идване на Божия Син.** Показано му бе, че Жертвата на Христос щеше да бъде с достатъчна стойност, за да спаси целия свят, но мнозина щяха да изберат живот на грях пред покаяние и послушание. От поколение на поколение престъплението щеше да се увеличава и проклятието на греха щеше да натежава все повече върху човешкия род, върху животните и върху Земята. Дните на човека щяха да бъдат съкратени поради собственото му грешно поведение. Той щеше да деградира

физически в ръст и издръжливост, а също и в морална и интелектуална сила, докато светът се изпълни с всякакъв вид нещастие. Чрез отдаване на апетита и страстите си хората щяха да станат неспособни да оценят великите истини на Изкупителния план. Но Христос, верен на намерението, с което напусна небето, щеше да продължи да се интересува от човека и пак да го кани да скрие в Него своята слабост и несъвършенство. Той щеше да задоволи нуждите на всички идващи с вяра при Него. И сред преодоляващото нечестие винаги щеше да има малцина, които да пазят познанието за Бога и да останат неосквернени.

Бог установи жертвоприношенията да напомнят постоянно на човека за неговия грях като знак на разкаяние и изповядване на вярата му в обещания Спасител. Те бяха предназначени да отпечатат в ума на падналите хора тържествената истина, че грехът причинява смърт. За Адам принасянето на първата жертва беше изключително мъчителна церемония. Ръката му трябваше да се вдигне, за да отнеме живот, който само Бог можеше да даде. Той за първи път видя смърт и разбра, че ако бе останал послушен на Бога, нямаше да има смърт нито за човек, нито за животно. Когато закла невинната жертва, Адам потрепери при мисълта, че неговият грях ще пролее кръвта на **невинния Божи Агнец**. Тази сцена му даде по-дълбока и по-жива представа за величината на престъплението му, което **не можеше да се изкупи с нищо друго, освен със смъртта на Божия Син**. Удивляваше се на **Безкрайната Доброта**, която щеше да даде такъв откуп, за да спаси виновния. Звезда на надежда блесна в мрака, освети мрачното и страшно бъдеще и утеши Адам в горчивото му нещастие.

Но планът на изкуплението имаше и една по-обширна и по-дълбока цел от спасението на човека. Не само заради това дойде Христос на Земята. Не само обитателите на този малък свят да почитат Божия закон, както трябваше да се почита, но и за да защити пред Всемира Божия характер. За този резултат от Своята велика Жертва, заради нейното влияние върху разумните същества в другите светове, както и върху човека - точно преди разпятието Си Спасителят погледна напред в бъдещето и каза: "Сега е съдба на този свят. Сега князът на този свят ще бъде изхвърлен вън. И когато бъда аз издигнат от Земята, ще привлека всички при Себе Си" (Йоан 12:31,

32). Смъртта на Христос за спасението на човека не само щеше да направи небето достъпно за хората, но и пред цялата Вселена щеше да оправдае **отношението на Бога и на Неговия Син към бунта на Сатана**. Тя щеше да покаже вечността на Божия закон и да разкрие естеството на греха и резултатите от него....

Когато бе изхвърлен от небето, Сатана реши да направи Земята свое царство. Изкусил и надвил Адам и Ева, той помисли, че е спечелил притежанието на този свят. "Защото - каза той - те ме избраха за свой управител." Твърдеше, че е невъзможно да се даде прощение на грешника и затова хората от падналия човешки род били по право негови поданици, а светът - негова собственост. **Но Бог даде Своя скъп Син - Който Му бе равен** - да понесе вината за престъплението и така да осигури отново достъп на хората до Неговото благоволение и до завръщане в Едемския дом. Христос предприе да изкупи човека и да спаси света от властта на Сатана. Започналата в небето велика борба трябваше да бъде решена в същия този свят, на същото това поле, което Сатана претендираше, че е негово.

За цялата Вселена бе чудно, че Христос щеше да се унижи, за да спаси падналия човек. Че **Този, Който бе минавал от звезда на звезда, от свят на свят, наблюдавайки всичко, че точно Този, Който чрез Своето провидение задоволяваше нуждата на всяко същество от всякакъв ранг в обширното Си творение, трябваше да се съгласи да напусне Своята слава и да приеме човешко естество** - това бе тайна, в която безгрешните разумни същества от другите светове желяха да вникнат. Когато Христос дойде в нашия свят в човешки образ, всички Го следваха с голям интерес стъпка по стъпка по опръсканата с кръв пътека от яслите във Витлеем до Голгота. Небето видя оскърбленията и подигравките, които Той получи и знаеше, че те са подбудени от Сатана. Небесата отбелязаха делото на двете противодействащи сили - Сатана, който постоянно трупаше върху човешкия род тъмнина, скръб и страдания, и Христос, Който му противостоеше. Наблюдаваха как битката между светлината и тъмнината ставаше все по-ожесточена. И когато в Своята смъртна агония на кръста Христос извика: "Свърши се!", триумфален вик отекна по всички светове и в самото небе. Голямата битка, която се водеше от толкова отдавна в този свят, сега бе

решена и победителят бе Христос. **Смъртта Му отговори на въпроса дали Отец и Синът имат достатъчно любов към човека, за да проявят себеотрицание и саможертва.** Сатана разкри истинския си характер на лъжец и убиец. Стана ясно, че ако му се позволи да има власт над разумните същества в небето, той би господствал над тях със същия дух, както над човеците, които бяха под негова власт. В един глас върната Вселена се обедини във възхвала на Божественото управление.

Ако можеше законът да се промени, човек би бил спасен и без жертвата на Христос. Но фактът, че Христос даде живота Си за падналия род, доказва, че Божият закон не освобождава грешника от изискванията му. Показано бе, че заплатата на греха е смърт. Когато Христос умря, унищожението на Сатана бе осигурено. Но ако законът бе премахнат на кръста, както мнозина твърдят, тогава **агонията и смъртта на Божия скъп Син** са били понесени само, за да удовлетворят Сатана. Тогава князът на злото триумфира и неговите обвинения против Божественото управление са оправдани. Самият факт, че Христос понесе вината за престъпленията на човека, е могъщ аргумент за всички разумни същества, че законът е непроменим; че Бог е праведен, милостив и себеотрицателен; че Неговото управление обединява безкрайна справедливост и милост.

Глава 13 - Изпит на вярата

Параграф 29

Дори за ангелите е било трудно да схванат тайната на изкуплението – да осъзнаят, че **Водачът на небето, Синът на Бога,** трябва да умре за виновния човек. Когато била дадена заповед на Авраам да принесе своя син, интересът на всички небесни същества бил привлечен. С напрегнат интерес те наблюдавали всяка стъпка при изпълнението на тази заповед. Когато на въпроса на Исаак: "Къде е агнето за жертвата чрез огън?" Авраам отговорил: "Бог ще си промисли агне" и когато ръката на бащата била възпряна, преди да заколи сина си и овенът предоставен от Бога бил принесен на мястото на Исаак – **тогава била пръсната светлина върху тайната на изкуплението, дори и ангелите разбрали по-ясно чудната провизия, която Бог осигурил за спасението на човека** (1Петр. 1:12).

Глава 27 - Даване закона на Израил

Параграф 11

„Да нямаш други богове, освен Мене“ (Изх. 20:3-17).

Йехова, Вечният, Самосъществуващият, Несътвореният, Който сам е Източник и Поддържител на всичко, единствен има право на върховна почит и поклонение. На човека се забранява да отдава първото място в своите чувства или служба на какъвто и да е друг обект. Ако поддържа нещо толкова скъпо, което се стреми да отнеме от любовта ни към Бога или ни попречи да Му отдаваме дължимата служба, ние си правим от него бог.

Глава 32 – Законът и заветите

Параграф 11

Христос не бе само Водител на евреите в пустинята - **Ангелът, в Когото бе Името на Йехова** и Който, забулен от облачния стълб, вървеше пред множеството - но и Този, Който даде закона на Израил. Сред страшната слава на Синай, Христос обяви в присъствието на народа **Десетте заповеди на закона на Своя Отец.** Той бе, Който даде на Мойсей закона, издълбан на каменните плочи.

Глава 65 – Великодушието на Давид

Параграф 25

Тези думи можеха да излязат само от устата на жена, която имаше мъдрост отгоре. Като аромат на цветя благочестието на Авигея се излъчваше съвсем непристорено от израза на лицето ѝ, от думите и постъпките ѝ. **Духът на Божия Син пребъдваше в душата ѝ.** Нейните думи, подправени с благодат и изпълнени с любезност и мир, разпръсваха небесно влияние. Давид почувства по-добър подтик и се потресе при мисълта, какви можеха да бъдат последствията от прибързаното му намерение. “Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Божи чадa” (Матей 5:9). Ако в Израил имаше повече такива жени, които да смиряват разбунените чувства, те биха предотвратили прибързани действия и биха отклонили големи злини с думи на спокойна и добре насочена мъдрост!

Ранни писания

Опитности и видения

Краят на две хиляди и триста денонощия

Видях **един престол**, а на него стояха **Отец и Синът**. Взрях се в Исусовото лице и се възхитих от прекрасния Му израз. Лицето на Отец не можах да видя, защото облак от слава го покриваше. Попитах Исус **дали образът на Отец е като Неговия**. Той отговори, **че е същият**, но не мога да го видя, защото: “Ако веднъж видиш славата на Неговата личност, ще престанеш да съществуващ” - каза Той. Пред трона видях адвентния народ - църквата, и света. Видях две групи, едната преклонена пред трона с дълбоко внимание, а другата стоеше незаинтересована и безгрижна. Преклонените пред трона поднасяха молитвите си нагоре пред Него и **гледаха на Исус; тогава Той се обръщаше към Своя Отец** и изглеждаше, че пледира за тях. **Светлина излизаше от Отец към Сина и от Сина към молещата се група**. В един момент видях **извънредно силна светлина** да се излива над народа пред престола. Но много малко хора я приеха. Мнозина я отбягваха и незабавно ѝ се съпротивляваха. Други нехаеха и не я ценяха и тя се отдръпна от тях. Някои я оцениха и излязоха и се поклониха заедно с малката молеща се група. Всички от тази група приеха светлината и се радваха, а лицата им блестяха от нейната слава.

Видях Отец да става от трона и с огнена колесница да отива и да сядва в Светая Светих зад завесата. Тогава Исус се вдигна от престола, а с Него се изправиха и повечето от преклонилите се пред Него. След този момент не видях нито един лъч светлина да премине от Исус към безгрижното множество, и то бе оставено в пълна тъмнина. **Изправените гледаха към Исус, когато Той напусна престола и ги поведе надалеч навън**. След това вдигна дясната Си ръка и чух милият Му глас да казва: “Почакайте тук; **Аз отивам при Моя Отец, за да приема царството; пазете дрехите си неопетнени и скоро ще се завърна от сватбата и ще ви взема при Мене.**” **Облачна колесница с колела като огнен пламък, заобиколена от ангели, дойде на мястото, където бе Исус. Той влезе в нея и бе отведен в Светая Светих при Отец.**

Там видях **Исус, великия Първосвещеник да стои пред Отец**. По ръба на дрехата му имаше звънче и нар, звънче и нар. Станалите заедно с Исус Го бяха проследили с вярата си в Светая Светих и се молеха: **“Отче, дай ни Твоя Дух.”** **Тогава Исус им вдъхна Светия Дух**, в Който имаше светлина, сила и много любов, радост и мир.

Обърнах се да видя групата, все още преклонена пред трона; те не знаеха, че Исус е напуснал. Като че ли **Сатана стоеше до престола**, опитвайки се да води Божието дело. Видях ги да гледат към престола и да се молят: **“Отче, дай ни Твоя Дух.”** **Тогава Сатана им вдъхна несвято влияние; в него имаше светлина и много сила, но нямаше сладка любов, радост и мир. Целта на Сатана бе да ги излъже и отклони, да измами Божиите деца.**

Духовни дарби, том I

Падането на Сатана

Параграф 1, 2

Някога Сатана бе уважаван ангел в небето, **първият след Христос**. Лицето му, както и лицата на другите ангели, бе нежно и излъчваше щастие. Челото му бе високо и широко, израз на голяма интелигентност. Фигурата му бе съвършена; обноските - благородни и величествени. **Но когато Бог каза на Сина Си: “Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие”, Сатана прояви ревност към Исус**. Пожела и към него да се обърнат за съвет относно сътворението на човека и понеже това не стана, се изпълни със завист, ревност и омраза. Неговата голяма мечта бе да притежава най- високата почест след Бога в небето.

До това време в цялото небе имаше ред, хармония и пълно подчинение под управлението на Бога. Най-голям грях бе бунтът срещу Неговата заповед и воля. И сега като че цялото небе бе обхванато от смут и вълнение. Ангелите се разделиха на групи и начело на всяка стоеше един по- висш ангел. Сатана обладан от амбицията да възвиси себе си и нежелаещ да се подчинява на **авторитета на Исус**, подстрекаваше против **управлението на Бога**. Някои ангели съчувстваха на разбунтувалия се Сатана, а други силно оспорваха дължимата почит на **Бога и мъдростта Му в даването на власт на Своя Син**. Настана раздор сред ангелите.

Сатана и симпатизантите му се стремяха да реформират Божието управление. Те искаха да проникнатв Неговата неизследима мъдрост и да схванат **намерението Му във възвишаването на Исус и надаряването Му с такава неограничена мощ и власт. И се разбунтуваха против властта на Сина.** Небесните множества бяха призовани да се явят пред Отца, за да бъде разгледан всеки случай. Бе решено Сатана и всички разбунтували се с него ангели да бъдат прогонени от небето. Тогава в небето започна война, в която участваха ангели. **Сатана искаше да победи Божия Син** и всички, които се подчиняваха на Неговата воля. Но добрите и верни ангели надвиха и Сатана и неговите последователи бяха изгонени от небето....

Спасителният план

Параграф 1-8

Тъга изпълни небето, когато се разбра, че човекът бе погубен, че сътвореният от Бога свят щеше да се изпълни със смъртни същества, осъдени на нещастие, болест и смърт, и че за престъпника нямаше никакъв път за спасение. Цялото семейство на Адам трябваше да умре. Тогава на лицето на Исус забелязах състрадание и мъка. **Той се приближи до блестящата светлина, обкръжаваща Отец.** Придружаващият ме ангел каза: **“Той има таен разговор със Своя Отец.”** Докато Исус говореше, загрижеността на ангелите изглеждаше извънредно голяма. **Три пъти Той бе обгърнат от славната светлина около Отца** и когато на третия път се отдели от Него, можеше да се види лицето Му - спокойно, без следа от някакво смущение и съмнение и светещо от неописуема хубост и благоволение. Тогава Исус съобщи на ангелските множества, че е намерен път за спасение на изгубения човек. Каза им, че е **пледирал за него пред Отца и е предложил собствения Си живот** като откуп; че сам ще поеме смъртната присъда, за да може чрез Него човекът да бъде опростен; че чрез заслугите на Своята кръв и послушание към Божия закон човекът отново да спечели Божието благоволение и входът към славната градина, както и да яде от плода на Дървото на живота.

Отначало ангелите не се зарадваха! Защото Повелителят им не скри нищо от тях, но им изложи целия Спасителен план. Каза им,

че иска да застане **между гнева на Отца Си и виновния човек**, че щеше да понесе позор и хули и **само малцина щяха да Го приемат като Син на Бога**. Почти всички щяха да Го мразят и отхвърлят. Той искаше да напусне цялата Своя слава в небето, да се яви като човек на земята, да се смири до положението на човек, да се запознае от опит с различните изкушения, на които е изложен той, за да знае как да помага на изкушаваните. И накрая, след като завършеше мисията Му на учител, щеше да бъде предаден в ръцете на хората и да претърпи почти всички хули и мъки, на каквито Сатана и неговите ангели биха могли да подстрекават безбожниците. След това трябваше да умре от най-жестока смърт, повесен между небето и земята като виновен грешник; щеше да преживее ужасни часове на агония, които ангелите не биха могли дори да гледат и щяха да закриват лицата си. Но Той трябваше да претърпи не само телесна, но и душевна агония, несравнима с физическото страдание. Товарът на греховете на целия свят щеше да тегне върху Него. Той им каза, че щеше да умре и на третия ден отново да възкръсне и да се възнесе **при Отца Си, за да се застъпва за отклонилия се виновен човек**.

Ангелите се хвърляха пред Него. Предлагаха живота си. Исус им каза, че чрез смъртта Си щеше да спаси мнозината, че животът на един ангел не би могъл да плати дълга. **Единствено Неговият живот би могъл да бъде приет от Отца като откуп** за човека. Исус им каза още, че и те щяха да участват в Неговото дело, да Го придружават и подкрепят в различно време; че приемайки естеството на падналия човек, Неговата сила нямаше да бъде дори равна на тяхната; че те трябваше да бъдат свидетели на смирението и на големите Му страдания; че когато видеха тези страдания и хорската омраза към техния Повелител, щяха да бъдат дълбоко покъртени и поради любовта си към Него щяха да пожелаят да Го освободят от убийците и да попречат да се случи всичко това; че **Спасителният план бе обмислен и Отец го бе приел**.

Със свята тъга Исус утешаваше и окуражаваше ангелите и им съобщаваше, че по-късно всички изкупени щяха да живеят вечно при Него, че чрез смъртта Си Той щеше да изкупи мнозина и да унищожи господаря на смъртта. **И Отец Му щеше да Му даде царството и всяка власт и величие на царствата под цялото небе**. И Той щеше да притежава това царство навеки и навеки.

Сатана и грешниците щяха да бъдат унищожени, за да не нарушат никога вече мира на небето или на пречистената нова земя. Исус подкани небесното множество **да се примири с възприетия от Отец план** и да се наслаждава на небето.

Тогава радост, неизразима радост изпълни вселената и небесните множества изпяха песен на хвала и поклонение. Докоснаха арфите си и запяха с по-висока нотка за великата милост и снизхождение на **Бога, Който отдаде скъпия Си Възлюбен** да умре за един род от бунтовници. Бяха изпети песни на хваление и поклонение за себеотрицанието и Жертвата на **Исус, Който бе готов да напусне лоното на Отца**, да избере живот на страдания, болка и позорна смърт, за да даде живот на други.

Ангелът каза: **“Мислиш ли, че Отец отдаде Своя възлюбен Син без борба?** Не, не! И за **самия Бог в небето** представляваше борба - да остави ли да загине виновния човек или заради него да отдаде на смърт **възлюбения Си Син.**” Ангелите бяха тъй заинтересувани от спасението на човека, че между тях щяха да се намерят готови да отдадат славата и живота си заради загиващия човек. “Но, придружаващият ме ангел каза, това не би било достатъчно! Престъплението е тъй голямо, че животът на един ангел не може да плати дълга. **Само смъртта и застъпничеството на Божия Син** биха могли да заплатят дълга и да изкупят изгубения човек от безнадеждна скръб и окаяност.”

Делото възложено на ангелите, бе да възлизат и слизат от славата с подкрепителен балсам, за да утешават и да подкрепят **Божия Син** в страданията Му. Тяхната задача бе също да предпазват намиращите се под благодат от злите ангели и от тъмнината, която Сатана постоянно разпръсваше около тях. Видях, че за Бога беше невъзможно да измени закона Си, за да спаси изгубения, загиващ човек. **Затова понесе Неговия възлюбен Син да умре** заради престъпленията на човека.

Тогава Сатана и ангелите му се зарадваха, че с падението на човека **свалиха Божия Син от Неговото възвишено положение.** Дяволът каза на ангелите си, че **когато Исус приеме падналата човешка природа**, ще може да Го надвие и да попречи на провеждането на Спасителния план....

Преображението

Параграф 8

...Мойсей премина през смъртта, но **Михаил слезе и му върна живота**, преди тялото му да изгние. Сатана се опита да задържи Мойсеевото тяло, претендирайки, че е негова собственост; **но Михаил възкреси Мойсей** и го взе в небето. **Сатана хулеше ужасно Бога** и го обвиняваше в несправедливост, защото бил позволил да му отнемат плячката; **но Христос** не укори противника си, въпреки че Божият служител бе паднал поради неговите изкушения. **Той кротко му посочи Своя Отец и каза: "Господ да те смъмри!"**...

Духовни дарби – Том 3

Глава втора – Изкушението и падението

Параграф 1-5

Преди падението на Сатана, **Отец се съвещаваше с Неговия Син** относно сътворението на човека. Тяхната цел беше да направят този свят, да създадат животните и организмите по нея и да направят човека по образа на Бога да владее като монарх над всяко живо нещо, което Бог щеше да създаде. Когато Сатана научи за **целта на Бога**, той **завидя на Христос**; и **ревнуваше, защото Отец не се беше консултирал с него** за сътворяването на човека. **Сатана беше от най-висшия ред на ангелите; но Христос беше над всички**. Той беше водачът на цялото Небе. **Той предаваше на ангелското семейство висшите заповеди на Своя Баща**. Завистта и ревността на Сатана нараснаха. Преди бунта му, цялото Небе беше в хармония и в съвършено подчинение на Божието управление. Сатана започна тайно да лансира на другите ангели недоволните си чувства и голямо множество се съгласиха да го подкрепят в бунта му. Сатана беше недоволен от позицията си. Въпреки че беше високопоставен, той се стремеше да стане равен с Бога; и беше решил да се бунтува, и да отказва подчинение дотогава, докато Господ не задоволи амбицията му. Желаше, но не дръзна да изяви веднага своите завистливи и омразни чувства. Но се утешаваше с мисълта да спечели всички, които може да му симпатизират, сякаш бе твърде онеправдан. Той сподели с тях

мислите си за война срещу Йехова.

Истинните, верни ангели, слушаха и чуха ужасните заплахи на Сатана и незабавно ги докладваха на своя велик водач. **Христос им каза, че Той и Отец са запознати с целите на Сатана** и че търпят само, за да видят, колко ще се присъединят към бунта срещу управлението на Бога. Каза им, че всичките цели на Сатана са разбрани. Това беше най-голямото престъпление да се бунтува срещу управлението на Бога. Изглежда цялото Небе беше в сътресение. Ангелите бяха подредени на групи, над всяка от които стоеше главнокомандващ ангел. Всички ангели бяха в суматоха. Сатана воюваше срещу управлението на Бога, защото имаше амбицията да възвиси себе си и не желаше да се подчини **на властта на Божия Син**, великият Водач на Небето.

Докато някои от ангелите се присъединиха към Сатана в неговия бунт, други спореха с него, опитвайки се да го разубедят от целите му, поддържайки почитта и **мъдростта на Бога в даването на власт на Своя Син**. Сатана раздражено питаше, по каква причина **Христос бил надарен с неограничена сила и такава висша власт над самия него**. Той се изправи гордо и настоя, че трябва да бъде **равен с Бога**. Той се хвалеше на симпатизантите си, че нямало да се подчини на властта на Христос.

Най-после, всички ангели бяха привикани да се явят **пред Отец**, за да бъде решен всеки случай. Сатана изяви безсрамно пред цялото небесно семейство своето недоволство, че **Христос трябвало да бъде предпочетен пред него, да бъде в такъв близък разговор с Бога, а той да не бъде информиран за резултата от техните чести съвещания**. Бог информира Сатана, че това никога не можеше да бъде познато за него. Че той щеше да разкрие тайните Си цели **на Своя Син** и че от цялото семейство на Небето, **в това число и от Сатана**, се изискваше да отдават **подразбиращо** се подчинение. Сатана дръзко заговори за своя бунт и посочи към голямата група, която смяташе, **че Бог е показал несправедливост, в това че не го е възвисил да бъде равен с Бога** и че не му е дал **власт над Христос**. Заяви, че **не можел да се подчини на властта на Христос, че щял да слуша само Божиите заповеди**. Добрите ангели плакаха, когато чуха думите на Сатана и когато видяха как той отказва да следва насоките на Христос, на

техния възвишен и любящ Водач.

Отец реши случая на Сатана и заяви, че заради дръзкия си бунт той трябва да бъде изхвърлен от Небето и че всички, които се присъединиха към него в бунта му, трябваше да бъдат изхвърлени с него. Тогава настъпи война в Небето. **Христос** и Неговите ангели воюваха срещу Сатана и неговите ангели, защото те бяха решени да останат в Небето с всичкия си бунт. Но не надвиха. Христос и верните ангели триумфираха и изхвърлиха от Небето Сатана и неговите бунтовни симпатизанти....

Ривю енд Херълд

*Първото идване на
Христос 17. 12. 1872 г.,
Параграф 1-5*

Синът на Бога беше следващият по власт до великия Законодател. Той знаеше, че само Неговият живот може да бъде достатъчен за изкупването на човека. Той бе с толкова по-висока стойност от човека, тъй като Неговият благороден, чист характер и възвишена позиция като водач на всички небесни множества, бяха над човешкото дело. **Той беше в изразения образ на Своя Отец, не само по външни черти, но и в съвършенството на характера.**

Кръвта на животни не можеше да задоволи изискванията на Бога като изкупителна жертва за престъпването на Неговия закон. Животът на едно животно беше от по-ниска стойност от живота на престъпилия грешник, затова не можеше да бъде откуп за греха. **Приемлива стойност за Бога можеше да бъде само принасянето на Неговия Син.**

Човек не можеше да изкупи човек. Неговото греховно състояние го определяше като несъвършен принос, изкупителна жертва от по-ниска стойност от Адам преди неговото падение. Бог направи човека съвършен и праведен и след неговото престъпление пред Бога не би могло да има друга приемлива жертва за него, освен ако направеното приношение не превъзхожда човека, такъв какъвто беше в неговото съвършено и невинно

състояние.

Божественият Син на Бога беше единствената жертва с достатъчна стойност, която да задоволи изискванията на съвършения закон на Бога. Ангелите бяха безгрешни, но с по-ниска стойност от тази на Божия закон. Те бяха отговорни пред закона. Вестители, които трябваше да извършват волята на Христос и да се покланят пред Него. Те бяха сътворени същества и под изпитателен срок. От Христос не бяха предявени никакви изисквания. Той имаше силата да даде Своя живот и да го вземе отново. Не му беше наложено никакво задължение да предприема делото на изкуплението. Това, което Той направи, беше доброволна жертва. Неговият живот беше с достатъчна стойност, за да спаси човека от падналото му състояние.

Синът на Бога бе в образа на Бога и Той не сметна, **че е обирджийство да бъде равен с Бога**. Той беше единственият, Който ходеше по земята като човек, Който можеше да каже на всички хора: „Кой от вас Ме обвинява в грях?“ Той беше **обединен с Отец при създаването на човека** и имаше сила да изкупи греха на човека **чрез Божественото съвършенство на собствения Си характер**, да го въздигне и да го върне в първоначалното му притежание....

Животът и мисията на Йоан

21-ви януари, 1873 г.

Параграф 5

Никога преди ангелите не бяха чували молитва като тази на Христос по време на Неговото кръщение и те копнееха да бъдат носители на вестта от Отец към Неговия Син. Но, не! **Директно от Отец излезе светлината на Неговата слава**. Небесата се отвориха и **лъчи на слава осениха Сина на Бога и приеха формата на гълъб**, с изглед на полирано злато. **Гълъбовидната форма бе емблематична за кротостта и нежността на Христос**. Докато народът стоеше запленил от почуда и очите им се взираха в Христос, от отворените небеса се чува думите: "Това е Моят възлюбен Син, в Когото е благоволенията Ми." Утвърждаващите думи, че Христос е Синът на Бога, бяха дадени, за да вдъхновят вярата на онези, които станаха свидетели на сцената и да подкрепят Божия Син в Неговото тежко

дело. **Въпреки, че Синът на Бога бе облечен в човешко естество, Йехова, със собствения Си глас Го увери в Неговата синовност с Вечния.** В тази изява към Неговия Син, Бог приема човечеството като възвишено, чрез превъзходството на възлюбения Му Син.

Изкуплението 03. 03. 1874 г.

Параграф 10, 11, 21

Бог определи Мойсей да изведе Неговия народ от робството им в Египетската земя, за да могат да посветят себе си да Му служат със свършени сърца и да Му бъдат особено съкровище. Мойсей беше техният видим водач, докато **Христос стоеше като глава на армиите на Израил**, техен невидим Водач. Ако винаги можеха да осъзнават това, те не биха се бунтували и не биха предизвиквали Бога чрез неразумните си мърморения в пустинята. Бог каза на Мойсей: **Ето, аз изпращам ангел пред теб**, да те пазив пътя и да те доведе до мястото, което съм приготвил. Внимавай на него и слушай гласа му, не го предизвиквай, защото **той няма да прости престъпленията ви; защото Моето име е в него.**

Когато Христос, **като ръководещ, пазещ ангел** слезе **да води армиите на Израил през пустинята** към Ханаан, Сатана бе предизвикан, защото чувстваше, че силата му не можеше така добре да ги контролира. Но когато видя, че армиите на Израил се повлияват лесно и се разпалваха към бунт чрез внушенията му, той се надяваше да ги води към мърморене и грях, което да докара гнева на Бога върху тях. И когато видя, че хора се подчиняват на силата му, стана смел в изкушенията си, подбуждайки към престъпление и насилие. Чрез хитростите на Сатана, всяко поколение е отслабвало физически, умствено и в морална сила. Това му даде кураж да смята, **че може да успее в личната му война срещу Христос, когато бъде изявен.** Той имаше власт над смъртта.

Когато Сатана бе водил човека към грях, той се надяваше, че Божието отвращение към греха ще Го отдели завинаги от човека и ще разкъса връзката между Небето и земята. Но при отворените небеса, когато се **чу гласът на Бога към Неговия Син**, това беше като смъртна присъда за Сатана. Страхуваше се, че сега Бог щеше да свърже човека по-пълно със Себе Си и ще му даде сила да победи неговите хитрости. И за тази цел Христос бе дошъл от царските

дворове на земята. **Сатана беше добре запознат с почетната позицията, която Христос имаше в небето, като Син на Бога, Възлюбеният на Отец.** И това, че Той ще напусне Небето и ще дойде в този свят като човек, го изпълни с опасения за собствената му безопасност. Той не можеше да схване тайната на тази велика Жертва в полза на падналия човек. Той добре знаеше, че стойността на Небето далеч надминаваше очакванията и оценките на падналия човек. Най-скъпите съкровища на света, които познаваше, не биха се сравнили с Неговата стойност. Тъй като чрез бунта си той бе загубил всички богатства и чистата слава на Небето, бе решил да отмъсти като накара, колкото може повече хора да подценят Небето и да се привържат към земните съкровища.

Изкупление—№. 1

24-ти февруари, 1874 г.Параграф 2, 3

Сатана, който някога в Небето беше почитан ангел, имаше амбиция към по възвишените почести, които **Бог беше дарил на Своя Син.** Той започна да завижда на Христос и представи на ангелите, които го почитаха като засеняващ херувим, че не бил удостоен с почитта, която изисквала неговата позиция. **Настояваше, че трябва да бъде повишен като равен по почит с Бога.** Сатана спечели симпатизанти. Ангелите в Небето се присъединиха къмнего в бунта му и заедно със своя водач отпаднаха от своето възвишено и свято положение и затова бяха изгонени от Небето заедно с него.

Бог в съвет със Своя Син оформи плана за създаването на човека по Техния собствен образ. Той бе поставен на изпит. Човекът трябваше да бъде изпитан и доказан и ако издържеше Божия изпит, и останеше верен и истинен след първото изпитание, той нямаше повече да бъде разстройван с други изкушения; но щеше да бъде възвишен като равен на ангелите, и отсега нататък щеше да бъде безсмъртен...

В небето **бе проведен съвет**, в резултат на който **скъпият Син на Бога предприе да изкупи човека** от проклятието и немилостта на Адамовото падение и да победи Сатана. О, чудно снизхождение! Величието на небето, от любов и съжаление към падналия човек, предложи да стане негов **Заместник и Гарант.** Той

щеше да понесе вината на човека. Той щеше да приеме **гнева на Своя Отец върху Себе Си**, който гняв иначе щеше да се стовари върху човека, заради непослушанието му.

Искушението на Христос

18-ти август, 1874 г., Параграф 10

Спасителят на света нямаше борба със Сатана, който беше изгонен от Небето, защото вече не беше достоен за място там. Този, който повлия Божиите ангели срещу техния **Върховен Управител** и срещу **Неговия Син - техният любим Водач** и спечели симпатиите им за себе си, бе способен на всяка измама. В продължение на четири хиляди години той беше воювал срещу управлението на Бога и не бе изгубил нито едно от своите умения или силата да изкушава и измамва.

22-ри, юни 1886 г. Параграф 4

23-

"Ако някой човек няма Христовия дух, той не е Негов." Този начин на изразяване е стесняващ. Кой може да издържи изпита? За нас словото на Бога е точно копие на **ума на Бога и на Христос**, а също и на този на падналия човек, и на човека, обновен по образа на Христос, който притежава **божествения ум**.

1-ви април, 1890 г., Параграф 5

Христос е източникът на всяка правилна подбуда. **Той е единственият, който може да възбуди вражда срещу греха в естественото сърце.** Ако желаем да бъдем спасени, **Той е източникът на силата ни.** Нито една душа не може да се покае без благодатта на Христос. Грешникът може да се моли да разбере как да се покае. Бог разкрива на грешника Христос и когато той вижда чистотата на Божия Син, вече не е в неведение, относно характера на греха. **Чрез вяра в делото и силата на Христос, в сърцето му се създава вражда срещу греха и Сатана.**

27-ми май, 1890 г., Параграф 1

Господ има народ, за който се моли да бъдат едно с Него, както Той е едно с Отец. Ако ние, като християни, сме извършители на Словото, трябва да практикуваме в живота си това, за което Христос се моли;

защото чрез **Своя Свят Дух Исус може да свърже сърце със сърце.** Ние живеем сред опасностите на последните дни; върху нас са зли времена; гъста тъмнина е покрила земята. Сатана се опитва да постави своята пъклена сянка между нас и Бога, за да възпрепятства с всяко средство в неговата власт небесната светлина; но ако всички, които твърдят, че са християни, са подобни на Христос, ще следват плътно стъпките на Исус. Те ще имат **ума, който беше в Христос Исус.**

26-ти август, 1890 г., Параграф 10

Причината, поради която църквите са слаби и болнави, и готови да умрат, е, че врагът е докарал влияниия от обезсърчително естество върху треперещите души. Той се опита **да скрие Исус от техния поглед като Утешителя**, като Един, Който порицава, Който предупреждава, Който ги увещава, казвайки: "Това е пътят, ходете по него". Христос има цялата сила на небето и на земята и може да подсилва онзи, който се клати и да поправи грешащия. Той може да вдъхнови с увереност, с надежда в Бога; **и увереността в Бога винаги създава като резултат увереност един в друг.**

10-ти март, 1891 г., Параграф 2

„Великият план на спасението е бил направен достъпен за нас, посредством една безкрайна цена за **Отец и Сина**”

17-ти ноември, 1891 г., Параграф 3

Не беше ли Сатана носител на светлина, такъв, който споделя Божията слава на небето и **след Исус в сила и величественост?**

9-ти февруари, 1892 г., Параграф 21

Духът на Бога, когато идва в сърцето чрез вяра, е началото на вечния живот. Кое обещание е по-малко изпълнено в църквата, ако не това за даряването на Святия Дух? Ето, това е нашата най-голяма нужда. Нека бъде отстранен духът на противоречията и нека търсим живото свидетелство на **Духа на Бога**. Учителят трябва да бъде кръстен със Святия Дух. Тогава **умът и духът на Христос** ще бъдат в него и той ще изповядва Христос в един духовен и свят живот. Той ще даде доказателство, че истината, която е приел, не е била просто на теория, но че той е бил осветен чрез истината. Той може да

говори за Христос и за Него като разпнат, с език, който има аромата на небето. Той може да представи на човека волята на Бога, защото собственото му сърце е било доведено в подчинение, и е прославено от **Духа на Бога. Слънцето на правдата е изгряло върху него**, за да може той да отразява Неговия блясък на света.

3-ти май, 1892 г., Параграф 9, 10

Тогава цар Навуходоносор се ужаси и стана бързо, проговори и каза на съветниците си: Не хвърлихме ли трима мъже вързани сред огъня? Те отговориха и казаха на царя: Вярно е, царю. Той отговори и каза: Ето, виждам четирима мъже развързани да ходят сред огъня и нямат никаква повреда! И по вида си **четвъртият прилича на Божи Син**" (Дан. 3:24, 25). **Как Навуходоносор е познал, че образът на четвъртия в пещта бил като на Божия Син? Той бил чул за Сина на Бога от еврейските пленници в царството му. Те донесли познанието за живия Бог, Който управлява всички неща.**

19-ти юли, 1892, Параграф 7

Отец е, Който "толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, така че, който вярва в Него да не погине, но да има вечен живот".

29-ти ноември, 1892 г., Параграф 3-5

Делото на Святия Дух е неизмеримо велико. От този източник идва силата и ефикасността на работещия за Бога; и Святия Дух е Утешителят, като **личното присъствие на Христос в душата**. Този, който поглежда към Христос с проста, детска вяра, е направен **участник в Божественото естество** чрез съдействието на **Святия Дух**. Когато е воден от **Духа на Бога**, християнинът може да знае, че е усъвършенстван в Този, Който е главата на всички неща. Както Христос беше прославен в деня на Петдесетницата, така Той ще бъде прославен отново в заключителното дело на Евангелието, когато ще подготви народ да устои в последния изпит, в заключителния конфликт на великата борба. Пророкът описва плана на врага за битката, казвайки:

„И видях друг звяр, който излизаше от земята. И той имаше два рога, като агнешки, и говореше като змей. Той упражняваше

цялата власт на първия звяр пред него и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла. И вършеше големи знамения дотам, че направи и **огън да слиза от небето на земята пред хората**. И мамеше земните жители чрез знаменията, които му се даде да извърши пред звяра, като казваше на земните жители да направят образ на звяра, който беше ранен от меча и оживя. И му се позволи **да даде дишане на образа на звяра**, така че образът на звяра дори да проговори и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на образа на звяра.“ “Теще воюват срещу Агнето и Агнето ще ги победи, защото е Господар на господарите и Цар на царете; също и тези, които са с Него, са призвани, избрани и верни.” “**След това видях друг ангел, който слизаше от небето и имаше голяма власт; и земята се осветли от неговата слава. Той извика със силен глас и каза: Падна, падна Вавилон, великата блудница, и стана жилище на демони, свърталище на всякакъв нечист дух и свърталище на всякаква нечиста и омразна птица...** И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, народе Мой, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделите язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните беззакония.”

Народът на Бога трябва да бъде призван да излезе от връзките му със света и от онези, които вършат зло, за да устои в битката за Господ срещу силите на тъмнината. Когато земята се просвети от славата на Бога, ще видим **едно дело, подобно на това, което се извърши, когато учениците, изпълнени със Святия Дух, прогласиха силата на възкръсналия Спасител**. Небесната светлина проникна в помрачените умове на онези, които бяха заблудени от враговете на Христос **и фалшивото представяне на Учителя беше отхвърлено**; защото **чрез ефикасността на Святия Дух сега те Го видяха възвишен, че е княз и Спасител**, Който трябва да даде покаяние на Израил и прощение на греховете. Видяха Го обкръжен от небесната слава, **с безкрайни съкровища в ръцете Си да дарява на онези, които се отвърщат от бунта си**. Когато апостолите изявиха **славата на Единородния на Отец, 3,000 души бяха ужилени в сърцата** и им се даде да видят себе си такива, каквито бяха, грешни и омърсени **и Христос като техен Спасител и Изкупител**. Христос беше въздигнат, Христос беше

прославен, чрез силата на Святия Дух, почиваща върху хората. През окото на вярата, тези вярващи Го видяха като Единственият, Който бе претърпял унижение, страдание и смърт, за да може те да не загинат, но да имат вечен живот. Когато гледаха Неговата неопетнена праведност, видяха своята собствена уродливост и нечистота и бяха изпълнени с набожен страх, с любов и възхищение към Този, Който даде живота Си в Жертва за тях. Смириха душите си в прахта и се покаяха за нечестивите си дела, и прославиха Бога за Неговото спасение.“

20-ти юни, 1893 г., Параграф 4

“Исус представя Божия народ, стоящ в присъствието на техния Изкупител. Сатана с неговата майсторска, обвинителна сила се противопоставя на Христовия план за изкуплението на вярващия народ. **Величието на небето, Единородният на Отца, отговаря на сатанинските твърдения.** "Господ каза на Сатана: **Господ да те изобличи, о, Сатана, Господ, Който избра Ерусалим, да те изобличи: не е ли той главня, изтръгната из огъня?** Исус (Йоседековият син) беше облечен с нацапани дрехи и стоеше пред ангела".

9-ти юли, 1895 г. Параграф 13

Вечният Баща, непроменимият, даде Своя Единороден Син, откъсна от лоното си Онзи, Който бе направен в изразения образ на Неговата личност и Го изпрати долу на земята, за да разкрие, колко много обича човечеството.“ Той желае да направи повече: “повече, отколкото можем да поискаме или да помислим.“ Един вдъхновен писател задава **въпрос, който трябва да проникне дълбоко във всяко сърце: “Този, Който не пожали Своя собствен Син, но Го предаде за всички ни,** как няма да ни даде и всичко заедно с Него?“ Няма ли всеки вярващ в Господ Исус Христос да каже: “Щом като **Бог** е направил толкова много за нас, как няма да покажем заради Христос любовта си към Него чрез послушание на Неговите заповеди, като бъдем изпълнители на словото Му, като се посветим безрезервно на службата Му?

22-ри октомври, 1895 г., Параграф 1

Говорейки за Сатана, нашият Господ казва, че "той не устоя в

истината." Той бе някога засеняващ херувим, славен в красотата и святост. **Той бе след Христос във възвишеност и характер.**

9-ти март, 1897 г., Параграф 9

Наша привилегия е да познаваме Бога от опит, а в истинското познаване на Бога е вечен живот. **Единородният Син на Бога бе Божият дар към света, в Чийто характер се разкрива характерът на Онзи, Който даде закона на хората и ангелите. Той дойде да прогласи факта: "Господ, нашият Бог е един Господ и само на Него да служиш". Той дойде, за да изяви, че: "Всеки добър и съвършен дар е отгоре и слиза от Отца на светлините, при Когото няма изменение, нито сянка на промяна."**

30-ти януари, 1900 г., Параграф 6

Чрез отхвърлянето на Божия Син, **персонализацията на единствения истинен Бог**, Който притежава доброта, милост и неуморима любов, Чийто сърце винаги е било трогвано от човешкото страдание и избирайки един убиец на Негово място, юдеите показаха, какво може и какво ще направи човешкото естество, когато въздържащата сила на Божия Дух е премахната и хората са под контрола на отстъпника.

30-ти април, 1901 г., Параграф 8

Той идва при нас днес **чрез Святия Си Дух. Нека Го разпознаем сега; ще Го разпознаем и тогава, когато дойде в небесните облаци** със сила и голяма слава.

27-ми януари, 1903 г., Параграф 13

Нека изучават седемнадесетата глава на Йоан и да се научат как да се молят, и как да живеят молитвата на Христос. **Той е Утешителят. Той ще пребъдва техните сърца**, правейки тяхната радост пълна.

19-ти май, 1904 г., Параграф 1,3

Христос обяви, че след Неговото възнесение ще изпрати на църквата Си Утешителя, като Негов коронен дар, Който трябваше да заеме мястото Му. Този Утешител е Святия Дух - **душата на Неговия живот**, производителността на църквата Му, светлината и животът на света. С **Неговия Дух, Христос** изпраща помиряващо влияние и

сила, която отнема греха.

Духът бе даден като регенериращо средство, без което Жертвата на Христос не би била достъпна. Властта на злото се е засилвала в продължение на столетия и човешкото подчинение на сатанинското пленничество е било удивително. **Грехът можеше да бъде въздържан и победен само чрез могъщото средство на третата личност на Божеството, който нямаше да дойде с модифицирана енергия, но в пълнотата на Божествената сила.** Духът е, Който прави ефективно това, което е било извършено от световния Изкупител. Чрез Духа сърцето е очиствано. Чрез Духа, вярващият става участник в Божественото естество. **Христос е дал Духа Си като Божествена сила** за побеждаване на всички унаследени и придобити тенденции на злото и за да отпечата Своя собствен характер върху църквата.

1-ви юни, 1905 г., Параграф 14

Христос е едно с Отец, но **Христос и Бог са две различни личности.** Прочетете молитвата на Христос **в седемнадесетата глава на Йоан и ще намерите този възглед представен ясно.** Колко усърдно се молеше Спасителят, Неговите ученици да могат да бъдат едно с Него, така както Той е едно с Отец. **Но единството,** което трябва да съществува между Христос и Неговите последователи, **не унищожават персоналноста на двете страни.** Те трябва да бъдат едно с Него, така както Той е едно с Отец.

13-ти юли, 1905 г., Параграф 3

""И наистина, нашето общение е с Отец и с Неговия Син Исус Христос." В цялото Писание, за Отец и Сина се говори **като за две различни личности.** Ще чувате хора, които се **опитват да направят на нищо Божия Син.** Той и Отец са едно, **но Те са две личности.** **Идват погрешни идеи по този въпрос и ние всички трябва да ги посрещнем."**

8-ми март, 1906 г., Параграф 19

Онзи, **който отрича персоналноста на Бога и на Неговия Син Исус Христос, отрича Бог и Христос.** "Ако това, което чухте от началото, остане у вас, вие също ще продължавате в Сина и в Отец." Ако продължавате да вярвате и да сте послушни на **истините, които**

отпърво възприехте, относно персоналноста на Отец и на Сина, вие ще се свържете заедно с Него в любов.

5-ти април, 1906 г. Параграф 7, 12, 16

Господ Исус Христос, Божественият Син на Бога, съществуваше от вечността, отделна личност, но едно с Отец. Той беше ненадминатата слава на небето. Той беше военачалникът на разумните небесни същества и обожаващата почит на ангелите беше приемана от Него като Негово право. Това не беше ограбване на Бога. **Той заявява:** "Господ ме имаше в началото на пътя си, преди древните Си дела. Аз бях поставена от вечността, от началото, когато още я нямаше земята. Когато ги нямаше бездните, **бях родена**; когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Преди установяването на планините, преди хълмовете **бях родена**; докато Господ още не беше направил земята, нито полетата, нито високите места от пръстта по земята. Когато подготвяше небесата, Аз бях там: когато поставяше граници върху лицето на бездната "

„Аз съм пътят истината и животът“ - заявява Христос; "никой не идва при Отец, освен чрез Мен." На Христос е предоставена власт да дава живот на всички творения. "Както живеят Отец Ме е изпратил" - казва Той - "и Аз живея чрез Отец; така този, който се храни с Мен, ще живее чрез Мен..." „Духът е, Който дава живот; плътта не ползва нищо; думите, които ви говоря, дух са и живот са". **Христос тук не говори за учението Си, но за Своята личност,** божествеността на Неговия характер. "Истина, истина ви казвам"- казва отново Той - "Иде час, и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Божия Син; и онези, които го чуят, ще живеят. Защото, както Отец има живот в Себе Си; така е дал и на Сина да има живот в Себе Си; и Му е дал власт да извършва съд, защото е Човешкият син".

Святият Дух, Който произхожда от Единородния Син на Бога, свързва човешкия инструмент - тяло, душа и дух със съвършеното богочовешко естество на Христос. **Това единство е представено чрез единството на лозата и клоните.** Ограниченият човек е обединен с човешката част на Христос. Чрез вяра, човешкото естество е **асимилирано от естеството на Христос.** Ние сме направени едно с Бога в Христос.

13-ти септември, 1906 г., Параграф 4

Преди падението на човека, **Синът на Бога се обедини със Своя Баща вполагането на Спасителния план.**

19-ти ноември, 1908 г., Параграф 5

Святият Дух бе най-висшият от всички дарове, който можеше да бъде измолен от Отец за възвишаването на Неговия народ. **Духът трябваше да бъде даден като възраждащо средство** и без това средство, Жертвата на Христос не би била достъпна."

30-ти септември, 1909 г., Параграф 6, 15

Веднъж беше поставен въпрос на Христос: **Ако Твоето учение е вярно, ако Ти Си, както твърдиш, Синът на Бога,** защо идваш по този начин на света? Защо предаде Себе Си на унижение и лишение? Ако беше възможно хората да бъдат изкупени с по-малко жертва от направената, Божият син не би поел вината на престъпника върху безгрешната Си душа. Но **непорочният Син на Бога беше единственото възможно приношение за изкупление;** нищо друго, освен Неговият живот, не бе достатъчно за спасяването на грешника от разруха...

Братя и сестри, нека изучаваме внимателно молитвата на Христос. Нека търсим да преживеем единството във вярата и делата, за които Той се моли. **Бащинството на Бога ни е дадено в дара на Исус Христос;** и **както Бог беше едно с Единородния Си Син, така желае и Неговите деца на земята да бъдат едно с Него...**

6-ти ноември, 1913 г., Параграф 1

Настоящият век е век на идолопоклонство така сигурно, както времето, когато живееше Илия. Може да не се виждат никакви капища навън, може да няма изображения, на които да се спрат очите, но хиляди следват боговете на света - след богатства, слава и приятни басни, които позволяват на човека да следва наклонностите на неновороденото си сърце. **Мнозина имат погрешна концепция за Бога и за Неговите атрибути, и също така служат на фалшив бог, както бяха и поклонниците на Ваал.**

Знамения на времето

16-ти януари, 1879 г., Параграф 3, 6, 9, 16, 19, 22

Адам и Ева бяха очаровани от красотите на техния Едемски дом. Наслаждаваха се на малките певци около тях, облечени с ярката си, но и грациозна перушина, чуруликащи своята щастлива и весела музика. Святата двойка се обедини с тях, и издигна гласа си с хармонични песни на любов, прослава и обожание, **към Отец и Неговия скъп Син**, заради заобикалящите ги белези на любов...

Бе дошъл часът на радостните и щастливи песни на прослава **към Бога и Неговия скъп Син**. Сатана бе ръководил небесния хор. Той бе издигал първия тон, а след това цялото ангелско множество се присъединяваше към него, и небето се огласяваше то славните музикални напеви. Но сега, вместо напевите на най-сладка музика, до ухото на бунтовния водач достигаха дисхармония и гневни думи....

Сатана потрепери при вида на делото си. Беше сам, размишлявайки за миналото, настоящето и бъдещето. Могъщата му осанка се разклати като при буря. Един ангел от небето минаваше. Сатана го повика и настояваше да има среща с Христос. Позволи му се. Тогава той сподели с него, че се е покаял от бунта си и отново желаел да се радва на Божието благоволение. Искаше да заеме мястото, което беше определено за него преди и отново да бъде под управлението на Христос. **Синът на Бога заплака за тежкото състояние на Сатана, но му каза, като ума на Отец**, че това не можеше да стане никога. Небето не трябваше да се поставя в опасност...

Ангелите му потърсиха своя водач, за да го запознаят с решението си. Те ще се присъединят към плановите му, ще носят отговорността и ще споделят последиците заедно с него. Сатана загърби своите чувства на отчаяние и слабост и, като техен водач се укрепи, за да се изправи смело и да направи всичко, което бе по силата му, за да предизвика властта на **Бог и на Неговия Син**. Той ги запозна (падналите ангели) с плановите си. Ако дойдеше при Адам и Ева с дързост и започнеше **да се оплаква от собствения Син на Бога**, те нямаше да го слушат ни най-малко, но щяха да бъдат

подготвени за една такава атака...

Те (добрите ангели) казаха на Адам и Ева, че Бог не би ги принуждавал да бъдат послушни—че той не е премахнал от тях силата да вървят против неговата воля; те бяха морални деятели, свободни да бъдат или да не бъдат послушни. Имаше само една забрана, който Бог смяташе за подходящо да им наложи. Ако престъпеха волята на Бога, със сигурност щяха да умрат. Казаха им също, че **най-възвишеният ангел, следващият по чин след Христос**, бе отказал да е послушен на Божия закон, който той бе наредил да управлява небесните същества; че този бунт бе причинил война в небето, и в резултат на това бунтовният водач и всеки присъединил се към него ангел, поставящи под съмнение **властта на великия Йехова**, са били изгонени от небето; и че този паднал враг сега бил враг на всички, които са загрижени за **интереса на Бог и неговия скъп Син...**

Адам и Ева увериха ангелите, че те никога няма да престъпят ясната заповед на Бога; защото изпълнението на Неговата воля била тяхна най-висша наслада. Ангелите се присъединиха към тях в святи трели на хармонична музика; и когато песните им проехтяха от блажения Едем, Сатана чу радостното им **обожание на Отец и Сина**.

22 юли, 1886 г., Параграф 2

Бог, като **Върховен управител на вселената** винаги е изисквал незабавно и непоколебимо послушание. **Дори Христос, в дните на плътта Си, беше послушен на закона на Отец**. Чрез вдъхновения псалмист Той заявява: “Жертва и принос не Си поискал;” “всеизгаряния и приношения за грях не Си изискал. Тогава казах: Ето, дойдох; в свитъка на книгата е писано за Мен, **Драго Ми е Боже, да изпълнявам волята Ти**; да, законът Ти е вътре в сърцето Ми.” Но хората са приспивани чрез заблудите на Сатана, който им внушава извинения и побеждава скрупулите им, казвайки, както каза на Ева в градината: “Никак няма да умрете.” Те забравят, че Словото на Господ е твърдо и че всяко престъпление ще получи „наградата на справедлива отплата.”

12-ти май, 1890 г., Параграф 2

С какъв напрегнат интерес цялата вселена наблюдаваше конфликтът, който щеше да реши позицията на Адам и Ева. С какво внимание ангелите слушаха думите на Сатана[...] **Те се питаха: Дали святата двойка ще прехвърли своята вяра и любов от Отец и Сина към Сатана?** Ще приемат ли заблудата му за истина?

3-ти ноември, 1890 г., Параграф 1

Когато чрез покаяние и вяра приемем Христос за наш Спасител, Господ прощава греховете ни и отменява наказанието, предписано за престъпника на закона. Тогава грешникът застава пред Бога като праведна личност; той е приет в благоволенieto на Небето и **чрез Духа има връзка с Отец и Сина**. Но тогава има още едно дело, което трябва да се извърши и то е от прогресивно естество. Душата трябва да бъде осветена чрез истината. И това също е извършвано чрез вяра. Защото само чрез **благодатта на Христос, която получаваме чрез вяра, характерът може да бъде преобразен**.

23-ти ноември, 1891 г. Параграф 1, 3

Няма да ви оставя безутешни; ще дойда при вас.“ **Божественият Дух**, Който световният Изкупител обеща да изпрати, **е присъствието и силата на Бога**. Той няма да остави народа Си в света, **лишени от благодат**, да бъде объркван от врага на Бога и измъчван от потисничеството на света; но **Той ще дойде при тях**. Светът не може да види истината; Те не познават **Отец и Сина**, но само защото не искат да познаят Бога, те не желаят да погледнат към Исус, за да видят Неговата доброта, Неговата любов, Неговата небесна привлекателност. Исус кани всички хора да Го приемат; и там, където се отваря сърцето, за да Го приеме, Той ще влезе, ощастливявайки душата със светлината и радостта на Своето присъствие.

„Още малко и светът няма да Ме вижда.“ Светът ще бъде доволен, че чувствата им няма повече да се обезпокояват от тържествените предупреждения и силните истини, които Той представи пред тях в символи и притчи; защото, когато и да погледнеха към нещата от природата, предметите, с които Той илюстрираше Своите инструкции, уроците, които ги беше учил, бяха представяни на умовете им. Христос държеше ключа за всички съкровища на мъдростта и Той можеше да разпръсква знание,

както никой друг. Той наистина беше повече от Учител, дошъл от Бога; **Той бе Единородният Син на Бащата, Един, изпратен на света**, за да спаси онези, които вярват в Него.

7-ми декември, 1891 г., Параграф 6

Ние всички сме твърде безразлични към Божиите благословения. Ние споделяме Неговата любяща грижа чрез Исус Христос и след това забравяме, колко много е **струвало на Отец и Сина** да ни направят нас, падналите смъртни **участници в Неговите бащински симпатии**.

29-ти август, 1892 г., Параграф 2, 3

Но **Бог** отговаря: "Аз направих всичко, което можеше да се направи за вашия праотец Адам; дадох му най-благородните качества и най-висшите сили; Моите изисквания бяха леки за него. Поради това, че не повярва в Словото Ми, той не избра да устои на простичкия изпит, който му наложих, но повярва в думите на Моя враг и затова изпадна от своето свято положение. Но не му ли изпратих помощ в неговото паднало състояние? **Аз му изпратих моя Син, Който беше равен на Мен**, за да може да живее като пример на земята и да умре за престъпленията на човека, за да може да не допуснете грешка или да пропаднете в опита си да се сдобие с вечен живот."

Щом като такива изобилни провизии са били осигурени за нашето спасение, можем ли да имаме извинение, ако не положим усилие да се сдобием с вечен живот? **Бог даде Своя възлюбен Син да умре**, за да може да бъдем спасени. Какво безкрайно снизхождение **от страна на Небесния Бог!**".

3-ти октомври, 1892 г. Параграф 4

Исус очаква да вдъхне и даде на всички Свои ученици **вдъхновението на Неговия освещаващ Дух** и да влее **жизненото влияние от Себе Си към Неговия народ**. Той желае да разберат, че оттук нататък не могат да служат на двама господари. Техният живот не може да бъде разделен. **Христос** трябва **да живее в Неговите човешки представители** и да работи, чрез техните умения, и да действа, чрез техните способности. Тяхната воля трябва да бъде подчинена на Неговата воля, те трябва да действат **с Неговия дух**, така че да не живеят повече те, но **Христос да живее в тях**. Исус се

опитва да запечата в тях мисълта, че **давайки им Своя Свят Дух, Той им дава славата, която Отец Му е дал**, така че Той и Неговият народ да бъдат едно в Бога.

28-ми май, 1894 г., Параграф 1

“Сега Духът ясно казва, че в последните времена някои ще отстъпят от вярата, слушайки измамнителни духове и демонски учения; говорещи лъжи с лицемерие; чиято съвест е прегоряла.” **Преди последното развитие на делото на отстъплението ще има обръкване на вярата. Няма да има ясни и определени идеи относно тайната на Бога.** Истини ще бъдат разваляни една след друга. “И без противоречие, велика е тайната на благочестието: Бог бе изявен в плът, оправдан в Духа, видян от ангели, проповядван на езичниците, повярван в света, приет в слава.” Има мнозина, които **отричат предсъществуването на Христос и следователно отричат Неговата божественост;** те не Го приемат като личен Спасител. **Това е пълно отричане на Христос. Той бе Единородният Син на Бога, Който беше едно с Отец от началото. Чрез Него бяха направени световите”.**

30-ти май, 1895 г., Параграф 3

Има само един изходен път за грешника. Има само едно средство, чрез което той може да бъде очистен от греха. Той трябва да приеме умилостивението, което е било извършено чрез **Агнето на Бога,** Който отнема греховете на света. Пролятата кръв на Христос ни очиства от всеки грях. “Защото за нас Той направи грях Онзи, Който не познаваше грях; за да може ние да бъдем направени правда на Бога в Него.” “Него Бог възвиши до десницата Си да бъде княз и Спасител, да даде покаяние на Израил и прощение на греховете.”“Пълна Жертва е направена; защото: “Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син”- **не син по сътворение, както бяха ангелите, нито син по осиновление, както е простеният грешник , но Син, роден в изразения образ на личността на Отец и в целия блясък на Неговото величие и слава - Един, равен с Бога във власт, достойнство и божествено съвършенство. В Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството”.**

12-ти декември, 1895 г., Параграф 7

Но при престъплението на човека **и Отец и Синът** бяха обезславени.

Христос Животодателят

8-ми април, 1897 г., Параграф 2

В Него беше животът; и животът беше светлина на човеците" (Йоан 1:4). Тук **не се говори за физическия живот, а за безсмъртието, животът, който е изключителна собственост само на Бога. Словото, Което беше при Бога и Което беше Бог, има този живот. Физическият живот е нещо, което всяка личност получава.** Той не е вечен или безсмъртен; защото Бог, Животодателят, го взема отново. Човекът няма контрол над своя живот. **Но животът на Христос беше незает. Никой не може да Му отнеме този живот. "Аз от Себе Си го давам" (Йоан 10:18), казал Той. В Него беше живот, оригинален, незает, недобит. Този живот не е вроден в човека. Той може да го притежава само чрез Христос.** Той не може да го спечели; даден му е като безплатен дар, ако повярва в Христос като негов личен Спасител. "Това е вечен живот, да познаят **Тебе, единственият истински Бог и Исус Христос, Когото Си изпратил**" (Йоан 17:3). **Това е отворен извор на живот за света.**

14-ти октомври 1897 г., Параграф 3

Единственото същество, което бе едно с Бога живя закона в човешко естество, слезе в низшия живот на общ работник и се труди на пейката на дърводелеца със Своя земен родител.

3-ти май, 1899 г., Параграф 4, 18

Йехова е името, дадено на Христос. "Ето, Бог е моето спасение," пише пророк Исаия; "Аз ще уповавам и няма да се страхувам; защото Господ ЙЕХОВА е моята сила и моята песен. Той също ми стана и спасение. Затова с радост ще начерпя от изворите на спасението. И в този ден ще кажеш: Хвалете Господа, призовавайте името Му, обявете делата Му между народите, споменете, че името Му е възвишено." "В този ден тази песен щесе пее в Юдовата земя: Имаме укрепен град; Бог ще определи спасение за стени и насип. Отворете се порти, за да може да влезе праведният народ, който пази истината. Ще опазиш в съвършен мир здравия по ум, защото на Тебе уповава.

Уповавайте на Господ завинаги; защото в Господ ЙЕХОВА е вечна сила.”

Тук Христос им показва, че макар те да могат да пресметнат Неговия живот, че е по-малко от петдесет години, **то Божественият Му живот не би могъл да се изчисли с човешки пресмятания. Съществуването на Христос преди въплъщението Му не се измерва с числа.**

27-ми септември, 1899 г., Параграф 9

Святият Дух никога не оставя без помощ душа, която гледа към Исус. **Взема от Христовите неща** и ги показва на търсещия. И ако окото е фокусирано към Исус, делото на Духа на престава, докато душата не е съобразена с Неговия образ. Чрез благодатното влияние на Духа грешникът е променен в дух и цел, докато стане едно с Христос. Привързаността му към Бога нараства; той гладува и жадува за правдата и чрез гледането към Христос той е променен от слава в слава, от характер в характер, и става все повече като своя Господар. **Христос се оформя отвътре и чрез Неговия Дух Той изпълнява обещанието: "Аз никога няма да те оставя, нито ще те забравя"**. “Утешителят, Който е Святият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всички неща, и ще ви напомни всичко, каквото съм ви казвал.”

29-ти август, 1900 г., Параграф 13-15

Христос е предсъществуващият, самосъществуващ **Син на Бога**. Вестта, която Той даде на Мойсей, за да я предаде на израилтяните беше: “Така да кажеш на Израилевите деца, АЗ СЪМ ме изпрати при вас.” Пророк Михей пише за Него: “Но ти, Витлееме Ефратов, макар и да си малък измежду хилядите на Юда, но от Теб ще излезе Един за Мен, Който ще бъде владетел в Израил; **Чийто произход** е от вечността.”

Чрез Соломон, Христос декларира: “Господ ме имаше в началото на пътя Си, преди древните Му дела. Аз (Божията мъдрост) бях поставена от вечността, от началото, още преди създаването на земята. Когато ги нямаше бездните, **Аз бях родена**; когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Преди планините да бяха разположени, преди хълмовете, **Аз бях родена**. . . .

Когато издаваше указа Си на морето, тъй че водите да не пристъпват Неговата заповед; когато Той поставяше основите на земята; тогава аз бях при Него, като една, **родена** при Него; и бях Негова наслада всеки ден, радваща се винаги пред Него.

Говорейки за Своето предсъществуване, Христос насочва ума назад към безкрайните векове. Уверява ни, че никога не е имало време, когато Той да не е бил в близка връзка с вечния Бог. **Той, Чийто глас слушаха юдеите, тогава е бил с Бога като Един, роден при Него.**

23-ти юли, 1902 г., Параграф 2

Между обитателите на небето, **след Христос, Сатана беше по онова време най-почитан от Бога** и най-възвишен във власт и слава. Преди неговото падение, Луцифер, "синът на зората," беше пръв от засеняващите херувими, свят и неосквернен. Той стоеше в присъствието на великия Създател и непрестанните лъчи на слава, които обкръжаваха вечния Бог, почиваха върху него.

27-ми август, 1902 г., Параграф 15

Отец, Синът и Луцифер са били разкрити в тяхното истинско отношение един към друг. Бог е дал непогрешимо доказателство за Своята справедливост и любовта Си.

2-ри август, 1905 г. (Цитирано в Избрани вести кн. 1, с. 226, 227/бълг. гл. 29 –

Христос нашата единствена надежда, Параграф 2)

В човешкото Си естество Той беше участник в Божественото естество. **При въплъщението Му, Той спечели титлата: Син на Бога в един нов смисъл.** Ангелът каза на Мария: "Силата на Всевишния ще те осени: затова, святоото, което ще се роди от теб, ще се нарече Син на Бога" (Лука 1:35). Като Син на човешко същество, Той стана Син на Бога в един нов смисъл. По този начин Той застана в нашия свят – Божият син, но по рождение, присъединен към човешката раса.

13-ти януари, 1909 г., Параграф 8

Само Бог и Христос знаят какво струва душата на хората...

Свидетелства към църквата

Том 2

Глава 29 - Страданията на Христос

Параграф 1

За да се осъзнае напълно стойността на спасението е необходимо да се разбере, каква е неговата цена. Като последица от ограничените идеи за страданията на Христос, мнозина отдават ниска стойност върху великото дело на изкуплението. Славният план за спасението на човека бе следствие от **безкрайната любов на Бог Отец**. В този Божествен план се вижда най- удивителната изява на Божията любов към падналата раса. **Тази любов, изявена в дара на възлюбения Син на Бога**, смая святите ангели. „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, та който вярва в Него да не загине, но да има вечен живот.“ **Този Спасител бе блясъкът от славата на Своя Баща и изразеният образ на Неговата личност. Синът притежаваше Божествено величие, съвършенство и превъзходство. Той бе равен на Бога. "Бе угодно на Отец в Него да обитава цялата пълнота" "Който бидейки в образа на Бога, не считаше за ограбване да бъде равен с Бога:** но лиши Себе си от репутация и взе на Себе Си образ на слуга, и бе направен по подобие на хората: и намирайки се в подобие на човек, Той смири Себе Си и стана послушен до смърт, дори смърт на кръст."

Том 3

Глава 11 – Труд в църквите

Житото и плевелите – Параграф 4

В своя бунт Сатана взе една трета от ангелите. Те се обърнаха от **Отец и от Неговия Син** и се обединиха с подбудителя на бунта.

Глава 29 – Пионери в каузата

Параграф 44

Сатана имаше симпатизанти в небето и отвлече след себе си голям брой от ангелите. **Бог и Христос, и небесните ангели бяха от едната страна, а Сатана от другата.** Независимо от безкрайната сила и величие на **Бог и Христос**, ангелите, поддали се на думите на Сатана, се настроиха срещу тях. Инсинуациите на Сатана имаха ефект и те наистина повярваха, че **Отец и Синът** бяха техни врагове и че Сатана беше техен благодетел.

Том 5

Глава 30 – Измамливостта на греха

Параграф 6

Когато Сатана стана недоволен в небето, той не представи оплакването си пред **Бога и Христос**; но отиде между ангелите, които го смятаха за съвършен и им представи, че **Бог се е отнесъл несправедливо към него като е предпочел Христос пред него самия**.

Том 6

Глава 20 – Думи от Небесния Инструктор

Параграф 11

Йехова е единственият истинен Бог и на Него трябва да се отдава почит и поклонение.

Глава 44 – Съботни срещи

Параграф 25

Там те ще се събират в светилището от събота до събота, от новолуние до новолуние, обединявайки се в най-възвишени трели на песента, **в прослава и благодарност на Онзи, Който седи на трона, и на Агнето**, за вечни векове.

Том 7

Глава 2 – Едно постоянно разширяващо се дело

Параграф 9

Всичките небесни ангели са в служба на смирения, вярващ Божий народ; и когато Божията армия от работници тук долу пеят тяхната песен на прослава, хорът горе се присъединява към тях в благодарност, приписвайки **славата на Бога и на Неговия Син**.

Глава 54 – Сила отгоре

Параграф 1

Както Божественото дарование – силата на Святия Дух – бе дадено на учениците, така ще бъде даден и днес на всички, които Го търсят правилно. Само тази сила може да ни направи мъдри за спасение и да ни подготви за горните дворове. Христос иска да ни даде едно благословение, което ще ни направи святи. "Тези неща ви говорих - казва Той - за да може Моята радост да остане във вас и за

да може радостта ви да бъде пълна" Йоан 15:11. Радостта в Святия Дух е радост, даваща здраве и живот. Давайки ни Своя Дух, Бог ни дава **Себе Си**, правейки Себе Си извор на Божествените влияния, за да дава здраве и живот на света.

Том 8

Глава 24 – Стойността на изучаването на Божието Слово

Параграф 5

В Библията е изяснено всяко задължение. Всеки даден урок е разбираем. **Всеки урок ни разкрива Отец и Сина.** Словото е способно да направи всички мъдри за спасение. Науката за спасението е ясно разкрита в Словото.

Глава 33 – Победата на Христос над неверието

Параграф 1

Божият син, докато беше на земята, беше Човешкият син; но имашешлучаи, **когато Божествеността Му проблясваше.**"

Глава 43 – Свидетелството на Писанията

Бог разкрит в Христос - Параграф 5

Бог видя, че беше необходимо едно по-ясно откровение от природата, за да представи, както **Неговата персоналност, така и Неговия характер.** Той изпрати **Своя Син** на света да разкрие, доколкото човешкото зрение можеше да понесе, **естеството и атрибутите на невидимия Бог.**

Свидетелството на Писанията - Параграф 1-3

Писанието **ясно показва връзката между Бог и Христос,** и Те изявяват така ясно **персоналността и индивидуалността** на всеки от Тях.

Бог, Който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни **говори на нас чрез Сина, Когото постави Наследник на всичко, чрез Когото също направи световите, Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото съществуване** и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши чрез Себе Си очистване

на греховете, седна отдясно на Величието във висините и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното. Защото, на кого от ангелите Бог е казал някога: „Ти Си Мой Син, Аз днес Те родих“; и пак: „Аз ще Му бъда Отец и Той ще Ми бъде Син“? Евр. 1:1-5.

Бог е Бащата на Христос; Христос е Синът на Бога. На Христос се даде възвишена позиция. Той бе направен равен на Отец. Всички съвети на Бога са открити за Неговия Син.

Глава 45 – Пантеистични теории

Параграф 3

Има само една сила, която може да строши хватката на злото от човешките сърца и това е силата на Бога в Исус Христос. Само чрез кръвта на разпънатия има очистване от греха. Единствено Неговата благодат може да ни направи способни да се противопоставим на тенденциите на падналото ни естество и да ги подчиним.

Отвлечане на умовете от настоящия дълг - Параграф 6

“И така, ние трябва здраво да държим докрай началото на нашата увереност. Думи на сила бяха изпратени от Бог и от Христос на този народ, извеждайки ги от света, точка по точка, в ясната светлина на настоящата истина. Божиите слуги прогласиха вестта с устни, докоснати от святия огън. Божествените изказвания поставиха своя печат за автентичността върху прогласената истина.

Том 9

Глава 13 - Условия за приемлива служба

Параграф 7

Нека онези, които носят отговорности помнят, че Святият Дух е Който оформя. Господ е Този, Който контролира. Не трябва да се опитваме да моделираме онези, за които работим, според собствени си идеи, но да оставим Христос да оформя.

Глава 14 – С кураж и простота

Параграф 1

Проповядвай Словото и **Господ чрез Святия Си Дух** ще изпрати убеждение до умовете на слушателите. Словото казва: "И те излязоха и проповядваха навсякъде, **Господ работеше с тях** и потвърждаваше Словото със знаменията, които следваха" (Марко 16:20).

Глава 20 – Издателската дейност в Колидж Вю

Параграф 2

Нека бъдат благодарни на Бога за Неговите разнородни милости и да бъдат добри едни към други. Те имат **един Бог** и **един Спасител**; и **един Дух – Духът на Христос** – Който трябва да доведе единство в редиците им.

Глава 23 – Прогласяване на истината, където има расово противопоставяне

Параграф 17

Той беше **Величието на небето, Единородният Син на Бога**. Но "Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, та който повярва в Него да не загине, но да има вечен живот" (Йоан 3:16)".

Глава 27 – Предстоящото време на изпит

Параграф 11

Господ насърчава всички, които Го търсят с цяло сърце. **Той им дава СвояСвят Дух**, изявата на **Неговото присъствие** и благоволение.

Копнежът на вековете

Глава 1 - Бог с нас

Параграф 2

Идвайки да живее с нас, **Исус трябваше да разкрие Бог, както на хората, така и на ангелите.** Той бе Словото на Бога - **Божиата мисъл, достъпна за нашите сетива.**

Параграф 6

Но обръщайки се от всички по-слаби представи, ние виждаме Бог в Исус. **Гледайки към Исус, виждаме, че е слава на нашия Бог да дава.** "Аз не върша нищо от Себе Си" - каза Исус - "живият Отец Ме изпрати и Аз живея чрез Отец." "Аз не търся Моята слава, но славата на Онзи, Който Ме е изпратил - Йоан 8:28; 6:57; 8:50; 7:18. В тези думи е представен **великият принцип, който е законът на живота за вселената. Всички неща Христосе приел от Бога, но Той е взел, за да дава.** И така - **в Небесните дворове,** в служенето Му в полза на всички сътворени същества, **чрез възлюбения Син, животът на Отец протича към всички; чрез Сина** той се връща в прослава и радостна служба, една вълна на любов **до великия Източник на всичко.** И по този начин, **чрез Христос,** цикълът на благотворителността е завършен, представящ характера на великия Дарител - законът на живота.

Параграф 8

Да познаваш Бога, означава да Го обичаш; Неговият характер трябва да бъде изявен в контраст с характера на Сатана. Това дело можеше да извърши **само едно Същество във вселената.** Само Този, Който познаваше височината и дълбочината на Божиата любов, можеше да я направи позната.

Глава 5 – Посвещението

Параграф 4

Посвещението на първородните има своя произход в най-ранни времена. Бог бе обещал да даде Първородния на Небето, за да спаси грешника. За Този дар всяко семейство трябваше да изрази благодарността си чрез посвещение на първородния син. Той

трябваше да бъде посветен на свещенството като представител на Христос сред хората.

Глава 10 – Гласът в пустинята

Параграф 8

Думите на ангела: "Аз съм Гавраил, който стои в присъствието на Бога", показват, че той заема позиция с висока почит в Небесните дворове. [...] Чудна мисъл – че ангелът, който стои в почит след Сина на Бога, е избраният да открие Божиите цели на грешните човечи.

Глава 16 – В Неговия храм

Параграф 37

Докато Исус служи в светилището горе, Той все още е служител на църквата на земята чрез Своя Дух. Той е скрит от зрителните сетива, но Неговото обещание, преди да се възнесе, се изпълнява: "Ето, аз съм с вас винаги, до края на света" (Мат. 28:20). Въпреки че делегира Своята власт на по-нископоставени служители, Неговото енергизиращо присъствие все още е с църквата Му.

Глава 23 – Божието царство наближи

Параграф 11

Спасителят бе говорил чрез всичките пророци. "Духът на Христос, Който беше в тях", "предварително свидетелстваше за страданията на Христос и за славата, която щеше да дойде след това (1Петр.1:11)".

Параграф 12

Точно Гавраил, следващият по ранг след Сина на Бога, дойде с божественавест при Данаил.

Глава 33 - Кои са Мои братя?

Параграф 9

Когато душата се предаде на Христос, нова сила завладява сърцето. Извършва се промяна, която човек никога не може да постигне сам. Свръхестествената сила внася в човешкото естество свръхестествен елемент. Душата, отдала се на Христос,

става Негова крепост, която Той защитава в един разбунтувал се свят. Желанието Му е, там да не се признава друг авторитет, освен Неговия. Всяка душа, пазена от небесните пратеници по този начин, е недостъпна за атаките на Сатана. Ако не се поставим под ръководството на Христос, ще бъдем завладени от Лукавия. Неизбежно е да сме под контрола на една от двете големи сили, които се борят за господство над света. Не е необходимо преднамерено да си изберем дали да служим в царството на тъмнината, за да влезем в територията му. Достатъчно е само да пренебрегнем съюзяването си с Царството на светлината. Ако не си сътрудничим с небесните посредници, Сатана ще завладее сърцето и ще го направи свое убежище. Единствената защита срещу злото е **Христос да се всели в сърцето чрез вяра** в Неговата правда. Ако нямаме жива връзка с Бога, ние никога не ще можем да устоим на нездравото влияние на себелюбието, самодоволството и изкушението да съгрешаваме. Възможно е да изоставим множество лоши навици, за известно време можем да се разделим със Сатана, но без жива връзка с Бога, създадена чрез ежеминутно лично себепредаване, ние ще бъдем победени. Без да познаваме Христос лично и без да общуваме с Него постоянно, ние оставаме на милостта на противника и накрая ще се подчиним на волята му.

Глава 34 - Поканата

Параграф 15

Небето е едно постоянно приближаване към Бога чрез Христос. Колкото по-дълго сме в небесното блаженство, все повече и повече слава ще се открива към нас; и колкото повече опознаваме Бога, толкова по-силно ще бъде щастието ни.

Глава 41 - Кризата в Галилея

Параграф 20

Христос стана една плът с нас, за да можем ние да станем **един дух с Него**. По силата на това единство трябва да излезем от гроба - не просто като изява на силата на Христос, но понеже, чрез вяра, **Неговият живот е станал наш**. Онези, които виждат Христос в Неговия истински характер и **Го приемат в сърцето**, имат вечен живот. **Чрез Духът, Христос обитава в нас; и Духът на Бога приет в сърцето чрез вяра, е началото на вечния живот.**

Глава 51 – Светлината на живота

Параграф 30, 31

Тишина обхвана огромното събрание. **Името на Бога, открито на Мойсей като израз на идеята за вечното присъствие, бе потвърдено от този галилейски равин като Негово собствено.** Той беше **провъзгласил Себе Си, че е Самосъществуващият,** Онзи, Който беше обещан на Израил, "**Чийто произход** е от древността, от дните на вечността" (Михей 5:2).

С кръсъци, свещениците и равините отново обявиха Исус за богохулник. Неговото твърдение, че е едно с Бога, по-рано ги беше подбуждало да отнемат живота Му и няколко месеца по-късно ясно бяха обявили: "Не за добро дело искаме да Те убием с камъни; но за богохулство; защото Ти, Който си човек, правиш Себе Си Бог" (Йоан 10:33). **Понеже Той беше Синът на Бога, а също и разкри Себе Си като такъв,** бяха склонни да Го унищожат.

Глава 66 – Дни на борба

Параграф 30

Фарисеите се събраха около Исус, докато Той отговаряше на въпроса на книжника. И сега Той се обърна и им зададе въпрос: "Какво мислите за Христос? Чий син е Той?" Този въпрос бе замислен така, че да изпита тяхната вяра в **Месия** - да покаже, дали те Го смятаха просто за човек **или за Син на Бога.** [...] Не разбираха, че **Синът на Давид беше също и Синът на Бога.**

Глава 74 – Гетсимания

Параграф 21

Но **Бог страдаше със Сина Си.** Ангелите гледаха агонията на Спасителя. Те видяха техния Господ, обграден от легионите на сатанинските сили, естеството Му обременено и треперещо в тайнствен ужас. Имаше мълчание в небето. Никой не докосна арфата си. Ако смъртните можеха да видят удивлението на ангелското множество, когато в печална тишина наблюдава **как светлите лъчи на любовта и славата на Отец се оттегляха от Неговия възлюбен Син,** те биха разбрали по-добре, колко оскърбителен в Неговите очи е грехът.

Глава 75 – Пред Анна и съдилището на Каяфа

Параграф 22, 23

Най-накрая, Каяфа издигна дясната си ръка към небето, отнасяйки се към Исус под формата на тържествена клетва: „Заклевам те чрез живия Бог, **да ни кажеш дали Ти си Христос, Синът на Бога.**“

При този апел Христос не можеше да остане мълчалив. Имаше време да мълчи и време да говори. Той не беше говорил докато не беше запитан директно. Той знаеше, че отговорът сега щеше да направи смъртта Му сигурна. Но **апелът беше направен от най-висшия признат авторитет на народа, и то в името на Всевишния. Христос нямаше да пропусне да покаже подходящо уважение към закона. Нещо повече, собствената Му връзка с Отец** беше поставена под въпрос. Той трябваше ясно да заяви **Своя характер и мисия.** Исус беше казал на Своите ученици, „Затова който ме изповяда пред човеците и аз ще го изповядам пред моя Отец на небесата.“ Матей 10:32. Сега със Своя собствен пример Той повтори урока.

Глава 80 – В гробницата на Йосиф

Параграф 2

В началото Отец и Синът си бяха починали в съботата след като приключи Тяхното дело по сътворението. Когато: „се свършиха небето и земята и цялото тяхно войнство“ (Бит.2:1), Създателят и всички небесни същества съзерцаваха радостно славната гледка. „Звездите на зората пееха заедно и всички Божии синове възкликаваха от радост“ (Йов 38:7). Сега Исус си почиваше от изкупителното дело; и сред тези на земята, които Го обичаха, царуваше скръб, а на небето имаше радост. Славно беше в очите на небесните същества обещанието за бъдещето. Едно възстановено творение, една изкупена раса, която, веднъж победила греха, никог а повече не можеше да падне. Бог и ангелите виждаха сега всичко това - резултата от извършената от Христос работа. Денят, в който Исус почиваше, е свързан завинаги с тази сцена. Защото „делата Му са свършени“ и „всичко, що прави Бог, ще бъде вечно“ (Екл. 3:14; Вт. 32:4). Когато дойде „времето, когато ще се възстанови всичко, за което е говорил Бог от века чрез устата на светите Си пророци“ (Деяния 3:21), съботата на сътворението - денят, в който Исус си почива в

Йосифовата гробница ще продължава да бѣд е ден за почивка и радост. Небе и земя ще съединят хваленията си, когато „от събота до събота” (Исая 66:23) народите на спасените ще отиват да се покланят с радост на Бога и на Агнето.

Глава 81 - Господ е възкръснал

Параграф 21

За вярващия, Христос е възкресението и животът. В нашия Спасител, животът, който беше изгубен чрез греха, е възстановен; защото Той има живот в Себе Си, за да съживява онзи, когото желае. **На Него е предоставено правото** да дава безсмъртие. Животът, който положи в човечеството, Той Го взема отново и Го връща на човечеството.

Глава 84 - Мир вам

Параграф 9, 10

“И когато каза това, **Той духна върху тях и им каза: Приемете Святия Дух**; на когото простите греховете, простени им са; и на когото задържите греховете, задържани им са.” Святият Дух не беше още напълно изявен; защото Христос още не беше прославен. По-изобилното предоставяне на Духа не се случи до възнесението на Христос. Докато не приемеха това, учениците не можеха да изпълнят поръчката да проповядват Евангелието на света. **Но Духът сега беше даден със специална цел**. Преди учениците да могат да изпълнят своите официални задължения във връзка с църквата, **Христос вдъхна Своя Дух върху тях**. Той им поверяваше най-свещена отговорност и желаеше да остави дълбоко впечатление за факта, че **без Святия Дух това дело не можеше да бѣде извършено**.

Святият Дух е дѣхът на духовния живот в душата. Даването на Духа е даването на Христовия живот. Той напоява получателя с атрибутите на Христос. Само онези, които са научени така от Бога, онези, които притежават вътрешното действие на Духа и **в чийто живот се изявява Христовият живот**, ще стоят като човешки представители, за да служат в полза на църквата.

Глава 86 – Идете и научете всички народи

Параграф 38

Всички, които посвещават тяло, душа и дух на Нег овата служба, постоянно ще получават нов дар от физическа, умствена и духовна сила. Под тяхна власт са неизчерпаемите ресурси от небето. **Христос им дава диханието на собствения Си Дух, живота на Неговия собствен живот. Святият Дух** извежда Своите най-висши енергии, за да работи в ума и сърцето. Божията благодат разширява и умножава техните способности и всяко съвършенство на Божественото естество идва на тяхна помощ в делото за спасяването на души. Чрез сътрудничество с Христос, те са съвършени в Него и в тяхната човешка слабост те са направени способни да извършват делата на Всемогъществото.

Великата борба

Предговор на автора

Параграф 7

На Бог е било угодно да споделя истината Си със света чрез човешки инструменти и **Той самият, чрез Неговия Свят Дух** е подготвил мъже и ги е направил способни да вършат тази работа. Той е ръководил ума, за да изберат какво да говорят и пишат. Съкровището е било поверено на пръсни съдове и все пак то е от Небето. Свидетелството е предадено посредством несъвършения израз на човешкия език; но то е Божие свидетелство; и послушното, вярващо дете на Бога вижда в него славата на Божествената сила, пълна с благодат и истина.

Глава 19 – Светлина в тъмнината

Параграф 2

Няма по-ясно учение в Библията от това, че Бог чрез Своя Свят Дух специално ръководи Своите служители на земята в големите движения за продължаване на Неговото спасително дело. Хората са инструменти в ръката на Бога; Той си служи с тях, за да изпълни Своите намерения за благодат и милост. Всеки има задача за изпълнение, на всеки е дадена известна мярка от светлина, която отговоря на изискванията на неговото време и достатъчна да го направи способен за възложеното дело. Но няма човек, колкото и да

е бил почетен от Небето, да е разбрал напълно великия изкупителен план или пък изцяло да е схванал Божественото дело за своето време. Хората не разбират напълно Божиите намерения във възложената им работа; не разбират пълното значение на вестта, която проповядват в Негово име.

Глава 27 – Съвременни пробуждания

Параграф 43

Тук са разкрити най-висшите неща, които можем да постигнем чрез вяра в обещанията на нашия небесен Отец, когато изпълним Неговите изисквания. Посредством Христовите заслуги ние имаме достъп до трона на безграничната сила. “Онзи, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?” (Римл. 8:32). **Отец даде на Своя Син Духа Си “без мярка” и ние също можем да имаме дял от Неговата пълнота.** Исус казва: “И тъй, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече Небесният Отец ще даде Святия Дух на ония, които искат от Него” (Лука 11:13). “Ако поискате нещо в Мое име, това ще сторя.” “Искайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна” (Йоан14:14, 16:24).

Глава 28 - Изследователният съд

Параграф 2

Така бе представен на пророка във видение великият и тържествен ден, когато животът на всеки човек ще премине пред Съдията на света и характерът му ще бъде разгледан, като на всеки ще бъде отсъдено “според делата му”. **Старият по дни е Бог Отец.** Псалмопевецът казва: “Преди да се родят планините и да си дал съществуване на земята и вселената, от века до века Ти си Бог” (Пс. 90:2). **Той, Който е първопричината на всяко същество и източникът на всички закони, ще председателства съдебното заседание.** А светите ангели, чийто брой е “десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди”, ще присъстват на великия процес като служители и свидетели.

Глава 29 - Произходът на злото

Параграф 3

Преди злото да навлезе, във вселената царуваха мир и радост.

Владееше по волята на Твореца съвършена хармония. Любовта към Бога бе най- върховната реалност и любовта към ближния - безпристрастна. **Христос, Словото, Единородният Божи Син бе едно с вечния Баща - едно по естество, по характер и идеи, единственото същество в цялата вселена, напълно посветено в плановете и намеренията на Бога.** Чрез Христос действаше Отец при сътворението на небесните същества. "...чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти..." (Колос. 1:16); и цялото Небе отдаваше върност и послушание в еднаква степен както на Христос, така и на Отец.

Глава 42 – Краят на борбата

Параграф 43

Божият народ имат привилегията да поддържат открито общение с Отец и Сина.

Параграф 47

И в своя кръговрат, годините на вечността ще донасят все по-богати и славни откровения за Бога и за Христос.

Младежки инструктор

28-ми юни, 1894 г., Параграф 9

"Кой е Христос? - Той е Единородният Син на живия Бог. Той е за Отец като слово, което изразява мисълта, като мисъл, направена доловима. Христос е словото на Бога". Христос каза на Филип: "Този, който Ме е видял, е видял Отец." **Неговите думи бяха ехо на Божиите думи. Христос беше подобие на Бога, блясъкът на Неговата слава, изразеният образ на Неговата личност.** Ако хората желаят да се научат да избягват покваряващите неща, които са в света чрез страстта, те трябва да научат, какво означава твърдението на Христос, когато казва: "Аз съм пътят, истината и животът: никой не идва при Отец, освен чрез Мене."

16-ти декември, 1897 г., Параграф 5

Любовта на Бога бе темата на Христос, когато говореше за мисията и делото Си. "Затова Ме обича Отец" - каза Той - "защото давам живота Си, да мога да го взема отново." Моят Отец ви обича с толкова безгранична любов, че обича Мен повече за това, че дадох живота Си да ви изкупя." „Нова заповед ви давам, да се обичате един друг; както Аз ви възлюбих." Учениците разбраха добре тази любов, когато видяха техния Спасител, претърпяващ срам, укор, съмнение и предателство, когато видяха Неговата агония в градината и смъртта Му на Голготския кръст. Това е любов, чиято дълбочина никакво измерване не може да обхване. Щом учениците я схванаха, когато възприятията им обхванаха Божественото състрадание на Бога, те осъзнаха, че **има определен смисъл, в който страданията на Сина бяха страданията на Отец. "От вечността е съществувало пълно единство между Отец и Сина. Те били двама, но малко по-малко от идентични: двама в индивидуалност, но един в дух, сърце и характер.**

7-ми юли, 1898 г., Параграф 2

"А Детето растеше, укрепваше и се изпълваше с мъдрост; и Божията благодат бе на Него." "И Той тръгна надолу с тях и дойде в Назарет, и им се покоряваше." "И Исус напредваше в мъдрост, в ръст и благоволение пред Бога и хората." Нека най-светлият пример, който светът някога е виждал да бъде вашият пример, вместо най-великите и най-учените хора на века, които не са познавали Бога, нито Исус Христос, Когато Той е изпратил. **Отец и Синът са единствените, които трябва да се възвеличават.**

30-ти март, 1899 г., Параграф 8

акава дълбочина и широчина имаше в това, което Той каза, че всичко, което слушащите можеха да направят, бе да останат неподвижни: "и да разберат, че АЗ СЪМ БОГ." Кой може да измери даровете на безкрайната любов? "Око не е виждало, нито ухо е чувало, нито е идвало на човешко сърце, нещата, които Бог е приготвил за онези, които Го обичат." Въпреки че грехът се натрупвал в продължение на векове, Божията любов никога не е преставала да се излива на земята. Тя била въздържана **само, докато се осигури подходящ канал за нея. Христос,**

Единородният Син на Бога напусна царските дворове и дойде на този свят и **чрез Него Бог изля изцелителния поток на Своята благодат.**

Възпитание

Глава 1 - Източник и цел на истинското възпитание

Параграф 8

Когато Адам излезе от ръката на Създателя, **той носеше в своята физическа**, умствена и духовна природа **подобие** на своя Създател.

Глава 2 - Едемското училище

Параграф 2

Създадени да бъдат "образ и слава на Бога" (1Кор. 11:7), Адам и Ева получиха дарове, които не бяха недостойни за тяхното висше призвание. Грациозни и симетрични във форма, правилни и с красиви черти, тяхното изражение сияеше с цвета на здравето и светлината на радостта и надеждата, те **носеха външното отражение и подобие на техния Създател.** Това подобие **не беше изявено само във физическото естество.** Всяка част на ума и душата отразяваше славата на Създателя.

Част 5, гл. 14 – Науката и Библията, Параграф 11

Бог е дух; но Той е лично същество, защото човекът беше направен по Неговия образ. **Като лично същество Бог е разкрил Себе Си в Неговия Син.**

Параграф 13

Величието на Бога за нас е неразбираемо. "Тронът на Господ е в небето" (Пс. 11:4); но **чрез Неговия Дух, Той присъства навсякъде.** Той има интимно познание и личен интерес във всички дела на ръката Си."

ИЗ ДРУГИ НЕЙНИ ПИСАНИЯ

Бог е великият АЗ СЪМ, Източникът на съществуването, центърът на властта и силата” {Е. Г. Уайт, Записки от живота на Павел, с. 296} 1883 г.

„На мъжете и жените е дадено ясно познание от Неговото Слово, за да ги подготви да се борят с ревност за **закона на Йехова**; да възстановят святия закон; да поправят пролома направен в Божия закон и да възстановят каменните плочи в древното им, възвишено и почитаемо положение. И когато верните Божии слуги са доведени до утеснение, не трябва да се допитват до плът и кръв.

Дори между нас ще има наемници и вълци в овчи кожи, които ще убедят някои от стадото на Бога **да жертват на други богове пред Господа**. Имаме причина да знаем как Павел би действал при всеки спешен случай. "Любовта на Христос ни принуждава" (2Кор. 5:13). Младите, които не са били установени, вкоренени и основани в истината, **ще бъдат покварени и отвлечени от слепите водачи**; безбожните презрители, които се скитат и загиват, **презират суверенитета на Древния по дни и поставят на трона фалшив бог, едно същество по тяхната собствена дефиниция**, едно същество напълно като тях самите - тези ще бъдат средства на сатанинските ръце за покваряване вярата на непредпазливите” {Материали на Елън Г. Уайт от 1888 г. с. 484, 485} 1889 г.

„Ангелите на Бога гледаха с удивление към Христос, Който взе на Себе Си образа на човек и смирено обедини своята Божественост с човешкото, за да може да послужи на падналия човек. Беше смайващо за ангелите в небето. Бог ни е казал, че е направил това и ние трябва да приемем Словото на Бога, точно както е. **И въпреки че може да се опитаме да разсъждаваме по отношение на нашия Създател, колко дълго е съществувал**, къде е влязло злото за първи път в нашия свят и всички тези неща можем да разсъждаваме за тях, докато припаднем, изтощени от изследване и пак да стои една безкрайност пред нас” {Е. Г. Уайт, Адвентен библейски коментар, том 7, с. 919} 1888 г.

„Ако **Христос** - надеждата на славата, **се оформя отвътре**, ще отхвърлите всяка суета и глупаво говорене. Ще бъдете осветени чрез истината. Ще работите за Бога така, че да може да притежавате одобрена съвест в служенето си и ще можете заедно с посветения светия Павел да кажете, че сте чисти от кръвта на всички човеци. Но не можете да кажете това, ако не извличате постоянно **мъдрост и знание от Бога, както клонката извлича хранителните сокове от живата лоза и докато Неговият Свят Дух не почива върху вас и не приема Исус в сърцата си**, мислейки и разговаряйки за Исус, и работещи навсякъде Неговото дело“ {Материали от Елън Уайт 1888 г., с. 70} 1888 г.

“Какво ни говори това? - "Този е Моят възлюбен Син, в Когото благоволя." То ти казва: **Аз, Бог, изпратих Моя Син в твоя свят** и чрез Него цялото небе е отворено за падналия човек“ {Материали на Елън Уайт от 1888 г., с. 124} 1888 г.

Кой може да предвиди даровете на безкрайната Любов. “Бог толкова възлюби света, че даде своя единороден Син, та който вярва в него да не загине, но да има вечен живот.” [Йоан 3:16.] Божията любов към света не беше изявена понеже Той изпрати Своя Син, но понеже Той възлюби света, Той изпрати Сина Си на света, така че божественото облечено с човешко да може да докосне човешкото, докато божественото се държи за безкрайността. Макар че грехът бе произвел бездна между човека и неговия Бог, божествената благосклонност предостави план, за да създаде мост над тази бездна. **И какъв материал използва Той? Част от Себе Си.** Блясъкът на славата на Отец дойде в един свят напълно увехнал и обезобразен от проклятието, и собственият Му божествен характер, в собственото Му божествено тяло, създаде мост над бездната и отвори един канал за общуване между Бога и човека. Небесните прозорци се отвориха, и пороите на небесната благодат слязоха с изцеляващи потоци над нашия замръкнал свят. О, каква любов, каква неподобна, неизразима любов! {Елън Уайт - Из Писмо 36а-1890 г., Параграф 11}

“Нека мисионерите на кръста да прогласят, че има **един Бог, един Посредник между Бога и хората, Който е Исус Христос.**

Синът на безкрайния Бог. Това трябва да се прогласи във всяка църква на нашата земя. Християните трябва да знаят това и да не поставят човек, където трябва да бъде Бог, така че да не бъдат вече поклонници на идоли, но на живия Бог. Съществува идолопоклонство в нашите църкви"

{Материали на Елън Уайт от 1888 г., с. 886} 1891 г.

"Любовта, която съществува между Отец и Неговия Син не може да се опише. Тя е неизмерима. В Христос, Бог видя красотата и **съвършенството на превъзходството, което обитава в самия Него.** Чудете се, о, небеса и бъдете изумени. О, земя, защото **Бог не пожали Своя собствен Син,** но Го предаде да бъде направен грях за нас, така че онези, които вярват, да могат да бъдат направени правда на Бога в Него. "Бог препоръчва Своята любов към нас в това, че още докато бяхме грешници, Христос умря за нас." Нашият език е твърде слаб, та да се опитваме да опишем любовта на Бога. Ние вярваме в това, ние се радваме в него, но не можем да го осъзнаем. **Давайки Христос, Бог е дал всичко. Нищо по-велико, нищо по-скъпо не би могъл да даде Той. Когато дал Своя Син,** Той дал цялото небе не заради някаква добрина или правда, която ние притежаваме, но поради това, че ни е възлюбил" {Е. Г. Уайт, Ръкописи т. 18, с. 337} 1891 г.

"Ето как Той ни умолява: "Зная всички злини и изкушения, които ви объркват и **изпратих Моя Син Исус Христос** във вашия свят, за да ви разкрие Моята сила, Моето могъщество; да ви разкрие, **че Аз съм Бог** и че ще ви окажа помощ, за да ви издигна над силата на врага и да ви дам шанс, за да си върнете моралния образ на Бога." **Бог изпрати Своя Син, Който бе като Него самия - едно с Отец;** Той понесе обиди и срам, и подигравки за нас и пострада накрая с ужасна смърт на Голгота. Сатана се изправи срещу Него веднага, след като Той дойде на света; но Той посрещна всичко това; Той не се поклати ни най-малко. **Ако не беше силата, която Бог Му даде, Той не би могъл да устои на атаките на врага;** но Той устоя и въпреки, че трябваше да го среща и да бъде притискан на всяка стъпка, все пак битката със силите на тъмнината беше извоювана тук в този свят" {Материали на Елън Уайт от 1888 г., с. 122} 1888 г.

Влиянието на Святия Дух **е животът на Христос в душата**. Ние сега не виждаме Христос и не говорим с Него, но **Неговият Свят Дух е точно толкова близо до нас на едно или друго място**. Това работи в и чрез всеки, който приема Христос. Онези, които познават вътрешното обитаване на Духа, разкриват плодовете на Духа: - „любов, радост, мир, дълготърпение, нежност, доброта, вяра“ {Библейско ехо, 17-ти юни, 1901 г., Параграф 6}.

“Аз желая да запомните добре факта, че онези, които имат **Исус като пребъдващ в сърцето им, чрез вяра са приели всъщност Святия Дух**. Всяка личност, която **приема Исус като неин личен Спасител, точно така сигурно приема Святия Дух** да бъде неин Съветник, Осветител, Ръководител и Свидетел” {Е. Г. Уайт, Ръкописи т. 14, с. 71} 1894 г.

“Обременен от човешкото естество, **Христос не можеше да бъде лично на всяко място; затова бе изцяло в тяхна полза да ги напусне, да отиде при Своя Баща и да изпрати Святия Дух да бъде Негов заместник на земята. Святият Дух е Той самият, съблечен от персоналността на човечеството** и следователно **независим. Той щеше да представи Себе Си като присъстващ на всяко място чрез Своя Свят Дух**, като **Всеприсъстващия**” {Е. Г. Уайт, Ръкопис т. 14 с. 23} 1895 г.

“Не е от съществено значение за теб да знаеш и да можеш да дефинираш точно какво е Святия Дух. Христос ни казва, че Святия Дух е Утешителят и Утешителят е Святия Дух - "Духът на истината, Който Отец ще изпрати в Мое име." "Аз ще се помоля на Отец и Той ще ви даде друг Утешител, така че, Той да може да пребъдва с вас завинаги; Духът на истината; Когато светът не може да приеме, защото не Го вижда, нито Го познава, защото Той пребъдва с вас и във вас ще бъде" [Йоан 14:16, 17]. **Това се отнася за всеприсъствието на Духа на Христос, наречен Утешителят**" {Е. Г. Уайт, Ръкописи т. 14, с. 179} 1891 г.

“**Спасителят е нашият Утешител. Това аз изпитах, че е Той**. Не разбирам защо съм толкова измъчена. Първо се опитах да разсъждавам защо нямам сила да нося своето свидетелство на хората в тази страна. Но повече н е се опитвам...” {Е. Г. Уайт, Ръкописи т. 8, с.

49} 1892 г.

“Когато, чрез вяра погледнем към Исус, нашата вяра пронизва сянката и ние благоговеем пред Бога за Неговата чудна любов, **че е дал Исус, Утешителят**”
{Е. Г. Уайт, Ръкописи т. 19, с. 297, 298} 1892 г.

“Но, ако **Духът на Този, Който възкреси Исус от мъртвите живее във вас, Този, Който възкреси Исус от мъртвите ще съживи също вашите смъртни тела чрез Духа Си, Който обитава във вас.**” О, колко скъпоценни са тези думи за всяка опечалена душа! **Христос** е нашият **Водач** и **Утешител**, Който ни утешава във всичките ни скърби” {Е. Г. Уайт, Адвентен Библейски Коментар, том. 6, с. 1076, 1077} 1894 г.

„...Ние искаме онова пълно и съвършено разбиране, което само Господ може да даде. Не е безопасно да улавяме духа от друг. Ние **искаме Светия Дух, който е Исус Христос.** Ако общуваме с Бога, ще имаме сила, благодат и ефективност. {Е. Г. Уайт, Писмо 66 – 1894 г., Параграф 18 }

“**Христос** идва като **Утешител** при всички, които вярват. Той приканва вашата увереност” {Е. Г. Уайт, Ръкописи т. 8, с. 57} 1898 г.

“**Това, че Христос** трябваше да им се изяви, но да остане невидим за света, беше тайна за учениците. Те не можеха да разберат думите на Христос в техния духовен смисъл. Те си мислеха за **външна, видима** изява. Не успяваха да приемат факта, че **можеха да имат присъствието на Христос с тях и все пак Той да остане невидим за света.** Те не разбираха значението на **една духовна изява**” {Е. Г. Уайт, Южно Ривю, 13-ти септември, 1898 г., Параграф 2}.

“**Същият Божествен ум, който работи над нещата от природата, говори и на сърцата на хората** и създава едно неизразимо желание за нещо, което те нямат. Нещата от света не могат да задоволят техния копнеж. **Духът на Бога** ги умолява да търсят онези неща, които единствено могат да дадат мир и почивка –

благодатта на Христос, радостта от святостта. **Посредством видими и невидими влияния, нашият Спасител постоянно работи**, за да привлече умовете на хората от незадоволяващите удоволствия на греха към безкрайните благословения, които в Него могат да бъдат техни" {Е. Г. Уайт, Пътят към Христос, с. 28/ бълг., гл. 3 – Покаяние, Параграф 14} 1893 г.

"Присъствието на Отец обкръжаваше Христос и нищо не Му се случваше, освен това, което позволяваше безграничната любов за благословение на света. Тук беше Неговият източник на утеха, той е и за нас. **Този, който е напоен с Духа на Христос, пребъдва в Христос.** Ударът, който е насочен към него, **пада върху Спасителя, Който го обкръжава със Своето присъствие. Каквото и да идва до него, идва от Христос.** Той няма нужда да се съпротивлява на злото, защото **Христос е негова защита.** Нищо не може да го докосне без разрешението на нашия Господ и „всички неща“, които са допуснати "съдействат за доброто на тези, които обичат Бога" (Римл. 8:28)" {Е. Г. Уайт, Мисли от планината на благословието, с. 71/ бълг., Коментарът към (Матей 5:39), Параграф 5 } 1896 г.

"Кой, освен **Исус Христос чрез Неговия Дух и Божествена сила е ръководел перото на свещените историци,** така че на света да бъде представен скъпоценният запис на изявленията и делата на Исус Христос?" {Е. Г. Уайт, Ръкописи т. 2, с. 14} 1892 г.

"На 20-ти март, петък, станах рано, около три и половина сутринта. Докато пишех върху петнадесетата глава на Йоан, изведнъж върху мен дойде чуден мир. Сякаш цялата стая се изпълни с небесната атмосфера. **Изглежда едно свято, свещено присъствие беше в стаята ми.** Оставих перото с една нагласа на очакване; исках да видя **какво ще ми каже Духът. Не видях личност,** не чух доловим глас, но **изглежда един небесен наблюдател стоеше близо до мен. Почувствах, че бях в присъствието на Исус.** Не мога да обясня и опиша сладкия мир и светлината, която изглежда беше в стаята ми. Една свещена, свята атмосфера ме заобикаляше и на ума и разбирането ми бяха представени неща от голям интерес и голяма важност. Една

поредица на действието беше изложена пред мен така, сякаш, **едно невидимо присъствие ми говореше**" {Е. Г. Уайт, Ръкописи т. 11, с. 326} 1896 г.

"Станах рано в четвъртък сутринта, около два часа и пишех усърдно за Истинската Лоза, когато почувствах едно присъствие в стаята си, както много пъти преди и забравих всичко. **Сякаш бях в присъствието на Исус. Той ми споделяше неща**, за които трябваше да бъда инструктирана. Всичко бе така ясно, че аз не можех да го сбъркам. Трябваше да помогна на някой, с когото никога не съм си мислела, че ще бъда призвана да се безпокоя отново. Не можех да разбера какво означава това; но реших веднага да следвам насоките без да се опитвам да търся аргументи за това. Не чух никаква дума с ухото си, а с ума си. **Казах: "Господи, ще направя, както заповядваш"**" {Е. Г. Уайт, Ръкописи т. 5, с. 147} 1896 г.

"Чрез Духът, Отец и Синът ще дойдат и ще направят обиталище при вас" {Е. Г. Уайт, Библейско ехо, 15-ти януари, 1893 г., Параграф 8}.

"В дълбочините на всемогъщата мъдрост и милост, **Отец пое в собствената Си ръка делото на спасението. Той изпрати Своя Единороден Син в света да живее закона на Йехова. Законът, разкрит в характера на Христос, беше съвършена изява на Отец**" {Е. Г. Уайт, Библейско ехо, 20-ти ноември, 1899 г., Параграф 2}.

"Сатана е решил хората да не видят любовта на Бога, която Го е накарала да даде Своя Единороден Син, за да спаси изгубената раса; защото добротата на Бога води хората към покаяние" {Е. Г. Уайт, Избрани вести, кн. 1, с. 156/бълг. гл. 19 - Какво да се проповядва и какво да не се проповядва, Параграф 4} 1897 г.

"Чрез Христос беше изпълнено делото на Божиите цели. Това беше **споразумението от съветите на Божеството. В съвещанието със Своя Син, Отец** имаше за цел да изпита човешкото семейство, за да стане явно дали ще бъдат заблудени от изкушенията на Сатана или ще направят Христос своя правда, да спазват Божиите заповеди и да живеят. **Бог даде на Сина Си всички,**

които щяха да бъдат истинни и верни. Христос сключи завет да ги изкупи от силата на Сатана с цената на Своя собствен живот" {Е. Г. Уайт, Ръкописи т. 21, с. 54} 1898 г.

"Ангели и архангели се чудеха на този велик Изкупителен план; те се възхищават и **обичат Отец и Сина** като виждат Божията милост и любов; няма чувство на ревност, когато този нов храм, обновен в образа на Христос, е представен в Неговата прелест, стоящ до трона на Бога" {Е. Г. Уайт, Ръкописи т. 3, с. 19} 1892 г.

"Никой човек, нито дори най-възвишеният ангел, не може да оцени голямата цена; тя е позната **само на Отец и на Сина**" {Е. Г. Уайт, Библейско ехо, 28-ми октомври, 1895 г., Параграф 4}.

"Човешкото семейство е струвало на **Бога и на Неговия Син Исус Христос** една безкрайна цена" {Е. Г. Уайт, Специални свидетелства за образованието, с. 21} 1896 г.

"Христос е източникът на всяко истинско израстване в Този, Който поддържа целия живот. **Чрез Своя Свят Дух Той споделя небесните принципи и осигурява духовния живот**" {Е. Г. Уайт, Ръкописи том 20, с. 143} 1901 г.

"Като **Йехова, Върховният управител, Бог** не можеше лично да общува с грешните хора, но Той толкова възлюби света, че изпрати Исус в нашия свят като откровение на Себе Си" {Е. Г. Уайт, Ръкописи том 9, с. 122} 1903 г.

"Персоналността на Отец и Сина, също и единството, което съществува между Тях, са представени в молитвата на Христос за Неговите ученици в седемнадесетата глава на Йоан: "Не се моля само за тези, но и за онези, които ще повярват в Мен чрез тяхното слово; всички те да бъдат едно; както Ти, Отче, Си в Мене и аз в Тебе, така и те да бъдат едно в Нас: та светът да може да повярва, че Ти Си Ме изпратил" (Йоан 17:20, 21). Единството, което съществува между Христос и Неговите ученици, не унищожават персоналността и на двете страни. Те са едно в цел, в ум, в характер, но не и в личност. Ето така, и Бог и Христос са едно" {Е. Г. Уайт, Служба на здравето, с. 421, 422/бълг. гл. 35 – Истинско познание за Бога, подзаглавие

„Разкрит на учениците“, Параграф 13}.

“Аз обичам **Бог**. Аз обичам **Исус Христос - Синът на Бога** и усещам силен интерес към всяка душа, която изявява, че е дете на Бога. Аз съм решена да бъда верен настойник дотогава, докато Господ поддържа живота ми. Няма да падна, нито ще бъда обезкуражена” {Е. Г. Уайт, Избрани вести, кн. 3, с. 71, 72/ бълг., гл. 10 – Вдъхновен вестител, Параграф 3} 1906 г.

“Небесният Господ Бог е нашият Водач. Той е водач, Когото ние можем безопасно да следваме; защото Той никога не прави грешки. **Нека да почитаме Бога и Неговия Син Исус Христос, чрез Когото Той общува със света**” {Е. Г. Уайт, Адвентен библиейски коментар том 1, с. 1118} 1903 г.

“В ръцете ви ще бъде поставена златна арфа и докосвайки нейните струни, ще се присъедините към изкупеното множество, изпълвайки цялото небе с песни на **прослава към Бога и Неговия Син**” {Е. Г. Уайт, (Австралиец) Запис на конференция на съвета, 15-ти януари, 1903 г., Параграф 14}.

“**Седемнадесетата глава на Йоан говори ясно за персоналността на Бога и на Христос** и за тяхната връзка помежду им. "Отче, дойде часът" - казал Христос - "прослави Твоя Син, така че Синът Ти също да може да Те прослави. "Аз в тях и Ти в Мене, за да бъдат свършени в едно, за да познае светът, че Ти Си Ме пратил и Си ги възлюбил, както си възлюбил Мен. А това е **вечен живот – да познаят Теб, единствения истинен Бог и Исус Христос, Когото Си изпратил**. И сега, прослави Ме, Отче, при Себе Си със славата, **която имах при Теб, преди да беше светът**. Изявих Името Ти на хората, които Ти Ми даде от света. **Те бяха Твои и Ти ги даде на Мен**, и те опазиха Твоето слово. Сега познаха, че **всичко, което си Ми дал е от Теб**; защото думите, които Ми даде Ти, Аз ги предадох на тях и те ги приеха и наистина познаха, **че излязох от Теб и повярвах, че Ти Си Ме пратил**. Аз за тях се моля; не се моля за света, а за тези, които Си Ми дал, защото са Твои. И **всичко Мое е Твое и Твоето – Мое** и Аз съм прославен в тях. Не съм вече в света, а тези са в света и Аз **ида при Теб. Отче свети**, опази ги в Името Си, което Си Ми дал, **за да бъдат едно, както сме и Ние**. [Йоан 17:23, 3, 5-11]. Това е

персоналност и **индивидуалност**" {Е. Г. Уайт, Адвентен библийски коментар том 5, с. 1145} 1903 г.

"Ангелите били изгонени от небето, защото не желяели да работят в хармония с Бога. Те изпаднали от своята висока позиция понеже искали да бъдат въздигнати. Те започнали да възвишават себе си и забравили, че красотата на тяхната личност и характер идва от Господ Исус. **Ангелите щели да скрият този факт, че Христос бил Единородният Син на Бога** и започнали да смятат, че не трябва да се консултират с Христос. Един ангел, започнал борбата и я водил дотогава, докато се появил бунт между ангелите в Небесните дворове" {Е. Г. Уайт, Този ден с Бога, с. 128} 1910 г.

"Онези, които се опитват да премахнат **старите гранични камъни**, не държат здраво; те **не помнят как са приели и чули**. Онези, които се опитват да докарат теории, които биха премахнали **стълбовете на нашата вяра** относно светилището или **относно персоналността на Бога, или на Христос**, работят като слепци. Те се опитват да докарат несигурности и да оставят Божия народ без котва" {Е. Г. Уайт, Ръкопис № 760, с. 9} 1905 г.

"Отец е цялата пълнота на Божеството телесно и е невидим за погледа на смъртни. Синът е цялата пълнота на Божеството, изявена. Словото на Бога декларира, че Той е "**изразеният образ на Неговата личност**." "**Бог** толкова възлюби света, че **даде Своя Единороден Син**, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот." **Тук е показана персоналността на Отец**.

Утешителят, който Христос обеща да изпрати след възнесението Си в небето, е Духът в цялата пълнота на Божеството, изявяващ силата на Божествената благодат на всички, които приемат и вярват в Христос като личен Спасител. **Има три живи личности (персоналности¹) на небесното трио**; В името на тези три велики

¹ В оригиналния ръкопис Елън Уайт поправя persons (личности) на personalities (персоналности) явно, за да не бъде разбрана погрешно. От контекста (с дата ноември 1905 г., намиращ се в Специални свидетелства, Серия Б №7, с. 60-64) научаваме, че това е във връзка с

сили – Отец, Синът, и Святият Дух – се кръщават онези, които приемат Христос чрез жива вяра, и **тези сили** ще сътрудничат с послушните поданици на небето в усилията им да живеят новия живот в Христос“ - Специални свидетелства, Серия Б, № 7, с. 62, 63. (1905 г.)”

Сега трябва да бъдем на стража и да не допускаме вниманието ни да се отклонява от най-важната вест дадена от Бога за това време. Сатана не е в неведение относно **резултата от опита Бог и Исус Христос да бъдат дефинирани по спиритуалистичен начин, който представя Бог и Христос като нищо**. Моментите, които се прекарват за една такава наука са на мястото на подготовката на пътя на Господ, проправящи път за Сатана, да влезе и обърка умовете с **мистицизъм**, който е негово собствено изобретение. Въпреки че са облечени в ангелски дрехи, те са **направили нашия Бог и нашия Христос на нищо**. Защо?-- защото Сатана вижда, че умовете са напълно подготвени за неговото дело. **Хората са загубили следата на Христос и на Господ Бог**, и са **придобили една опитност, която е Омега на една от най-коварните заблуди, които някога ще запленят умовете на хората**. Забранено ни е да поставяме въображението си в обсега на предположението.-- Е. Г. Уайт - Дневник, #48, с.. 153, 163, 25-ти и 28-и август, 1904 г.

проблема на д-р Келог и учението, което той лансирал. Келог започнал да вярва в Триединството, а Елън Уайт явно се разграничава от това. Идентичността на тези три персоналности тя разкрива в следния пасаж от Свидетелства към църквата, том 9, Гл. 20, Параграф 2: „Те (учениците) имат **един Бог** и **един Спасител**; и **един Дух – Духът на Христос** – Който трябва да доведе единство в редиците им.“ Това нейно изказване е подобно на това на Урия Смит, който не е вярвал в Триединството, но е вярвал в „трите живи деятельности“. Коментирайки поръчката на Исус за кръщениеот Мат. 28:19, той казва: „**Ще забележите, че в тези няколко стиха апостолът разглежда трите велики деятельности, които участват в това дело: Бог Отец, Неговият син Христос; и Святият Дух**“ (Урия Смит, 14 март 1891, Дневен бюлетин на Генералната Конференция, т.4, стр.146-147).“

“В Христос е събрана цялата слава на Отец. В Него е цялата пълнота на Божеството, телесно. Той е блясъкът на славата на Отец и изразеният образ на Неговата личност. Славата на Божиите атрибути е изразена в Неговия характер” {Е. Г. Уайт, Адвентен библиейски коментар Том. 7, с. 907}.

“Същият Божествен ум, който работи върху нещата от природата, говори на човешките сърца и създава неизразим копнеж за нещо, което нямат. Нещата от света не могат да задоволят копнежа им. **Духът на Бога се моли с тях, за да търсят нещата, които единствено могат да дадат мир и почивка** – благодатта на Христос, радостта от святостта. Посредством видими и невидими влияния, Нашият Спасител работи постоянно, за да привлече умовете на хората от незадоволяващите удоволствия на греха към безкрайните благословения, които в Него, могат да бъдат техни” {Е. Г. Уайт, Пътят към Христос, с. 28/бълг. гл. 3 – Покаяние, Параграф 14}.

“Тогава грешникът застава пред Бога като праведна личност; Той е приет в благоволенieto на Небето и **чрез Духа има общение с Отец и Сина**” {Е. Г. Уайт, Избрани вести, кн. 3, с. 191/бълг. гл. 27 – Акцент върху темата за спасението – 1890-1908, Подзаглавие – Оправдание и освещение, осъществени чрез вяр, Параграф 1}.

“Божии ангели гледаха с удивление към Христос, Който взе на Себе Си образа на човек и смирено съедини Своята Божественост с човешкото, за да може да послужи на падналия човек. Това е чудо за небесните ангели. Бог ни е казал, че Той е направил това и ние трябва да приемем Словото на Бога, точно каквото е. **И въпреки че можем да се опитваме да разсъждаваме по отношение на нашия Създател, колко дълго Той е съществувал**, къде за първи път е влязло злото в нашия свят и всички подобни неща, **може да разсъждаваме за тях докато припаднем, изтощени от изследване и все още ще съществува безкрайност отвъд това**” {Е. Г. Уайт, Адвентен библиейски коментар Том. 7, с. 919}.

“Господ казва това, защото знае, че то е за наше добро. **Той**

би изградил стена около нас да ни пази от престъпление така, че **Неговите** благословения и любов да могат да ни бъдат дадени в богатая мярка. Това е причината, поради която учредихме училището тук. Господ ни инструктира, че това бе мястото, на което трябва да се разположим и ние имахме всяка причина да смятаме, че сме на правилното място. Бяхме събрани като училище и трябва да осъзнаем, че **Святият Дух, Който е, толкова личност, колкото Бог е личност**, ходи през тези земи, **невидим за човешките очи; че Господ Бог е нашият Пазител и Помощник. Той чува всяка дума, която изговаряме** и познава всяка мисъл на ума“{Е. Г. Уайт, Проповеди и разговори Том 2, с. 136, 137} {Среща се също и в Ръкопис Том. 7, с. 299}.

“Вечните небесни достойнства - Бог и Христос, и Святият Дух – ги въоръжават [учениците] с повече от енергия на смъртни, . . . щяха да напредват с тях в делото и да убедят света в грях - Ръкопис 145, 1901 г.

“**Христос ходи невидим по нашите улици. Той** идва в нашите домове с вести на милост. **Той** очаква да сътрудничи с всички, които се опитват да служат в Неговото име. **Той е между нас** да изцелява и да благославя, ако **Го** приемем“ {Е. Г. Уайт, Служба на здравето, с. 107/бълг. По стъпките на Великия Лекар, гл. 6, Спасен, за да служи, Подзаглавие: „Даром сте приели, даром давайте“, Параграф 25}.

“**Помнете, че Исус е до вас, където и да отидете**, забелязва вашите действия **и слуша думите ви**. Бихте ли се засрамили, ако чуете Неговия глас да ви говори и ако разберете, че **Той чува вашия разговор?**“ {Е. Г. Уайт, Младежки инструктор, 4-ти февруари, 1897 г., Параграф 3}.

“Святият Дух винаги води към писаното слово. **Святият Дух е личност, защото свидетелства с духовете ни, че сме Божии деца**. Когато се роди това свидетелство, то носи със себе си свое собствено доказателство. В такива времена ние вярваме и сме сигурни, че сме деца на Бога. Какво силно доказателство за силата на истината можем да дадем на вярващи и невярващи, когато огласим

думите на Йоан: “Ние сме познали и повярвали любовта, която Бог има към нас. Бог е любов; и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога и **Бог в него**.

Святият Дух има персоналност, в противен случай Той не би могъл да свидетелства на и с духовете ни, че сме Божии деца. Той също трябва да е **Божествена личност**, в противен случай Той не би могъл да изследва **тайните, скрити в ума на Бога. "Защото кой човек знае какво има в човека, освен духът на човека, който е в него? Така и никой не знае какво има в Бога, освен Духът на Бога"** Ръкопис 20, 1906 г. с. 68, 69 — Попечителството на Елън Уайт, Вашингтон, 22-ри януари, 1989 г.

Поразителните характеристики на Божествените действия са постижения на най-великото дело, което може да се извърши в нашия свят чрез много прости средства. Божият план е всяка част от Неговото управление да зависи от всяка друга част, цялото - като колело в колело, работещо в пълна хармония. **Той се движи** над човешките сили, правейки така, че **Неговият Дух** да докосва невидими струни и вибрацията отзвучава до края на вселената.

Князът на силата на злото може да бъде задържан единствено чрез **Божията сила в третата личност на Божеството, Святият Дух**. - Специални свидетелства, Серия А, № 10, с. 36, 37. (1897 г.).

“Трябва да има сила, която работи отвътре, нов живот отгоре, преди хората да могат да бъдат променени от грях към святост. **Тази сила е Христос. Единствено** Неговата благодат може да съживи безжизнените способности на душата и да ги привлече към Бога към святост” {Е. Г. Уайт, Пътят към Христос, с. 18/бълг. гл. 2 Нуждата на грешника от Христос, Параграф 3.

“Чак, когато **животът на Христос** стане **съживяваща сила** в живота ни, можем да се **противопоставим на изкушенията**, връхлитащи ни отвътре и отвън” {Е. Г. Уайт, Служба на здравето, с. 130/бълг. гл. 8, Лекарят, възпитател - Подзаглавие: Обучение за конфликта на живота, Параграф 12}.

„Ние трябва да сътрудничим с трите най-висши **сили** в небето, -

Отец, Синът и Святият Дух - и тези сили ще работят чрез нас, като ни правят съработници на Бога" (Специални свидетелства, Серия Б, № 7, с. 51. (1905г.).

"Славата на Евангелието е, че то е основано върху принципите за възстановяване на Божествения образ в падналата раса, чрез постоянна изява на благосклонност. Това дело започна в небесните дворове. Там **Бог реши** да даде на човешките същества непогрешимо доказателство за любовта, с която Той се отнесе към тях. Той „толкова възлюби света, че **даде Своя Единороден Син**, за да не погине, ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот."

Божеството бе затрогнато от съжаление към расата и **Отец, Синът и Святият Дух дадоха Себе Си за извършването на Изкупителния план**. За да може напълно **да се проведе** този план, беше решено - Христос, Единородният Син на Бога, да даде Себе Си в жертва за греха. С каква мярка може да се измери дълбочината на тази любов? {(Австралиец) Запис от конференция на съединението, 1-ви април, 1901 г. Параграф 9, 10} (публикуван е също и в *Съвети за здравето* с.222).

"В съвместен съвет, Отец и Синът решиха, че Сатана не трябва да бъде оставян необузвано да упражнява жестоката си сила върху човека" {Е. Г. Уайт, Ръкопис Том.18, с. 345}.

"Ще бъдем съдени според светлината, която сме имали, според дадените ни привилегии, според възможността, която сме имали да чуем и разберем Словото на Бога. Тези привилегии са ни били дадени на **една безкрайна цена за Отец и Сина**. До сега, **Изкупителният план е бил замислен и проведен** чрез Жертвата на цялото Небе и **дарът на Святият Дух е бил предоставен**, за да може Божественото да се обедини с човешкото и човекът да бъде издигнат в морално и духовно достойнство" {Е. Г. Уайт, Младежки инструктор, 15-ти юни, 1893 г., Параграф 1}.

"Господ желае да направи човека хранилище на Божествено влияние и единственото нещо, което възпрепятства изпълнението на Божиите планове е, че хората затварят сърцата си за светлината

на живота. Отстъпничеството е довело до оттегляне на Святия Дух от човека, **но чрез Изкупителния план това небесно благословение трябва да бъде възстановено за онези, които го желаят искрено.** Господ обеща да даде всички добри неща на онези, които Го молят и всички добри неща са дефинирани като **дадени с дара на Святия Дух**” {Е. Г. Уайт, Ръкопис Том 2, с. 11}.

“Отдръпването на завесата, която скриваше славата на **Бога**, показва Него, в мястото Му, възвишено и свято и въздигнато, не в състояние на самота, но заобиколен от десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди святи, щастливи същества, всяко от които, в очакване да занесе вестта, да извърши Неговото нареждане – цялото небе е в активно общение с всяка част на вселената, чрез разнообразие от канали, и **Онзи, Святият, всъщност се привежда и навежда от Своя трон, слуша всеки звук, който се издава, наблюдава движенията на всяка земна сила. Това е най-святото Същество, а се снишава най-ниско, одобрява или осъжда всяко развиващо се действие**” {Поглед нагоре с. 23, Параграф 3}.

“Бог е морален управител, а така също и **Баща**. Той е **Законодателят**” {Ръкопис 12, с. 208}.

“Унижението на Христос не се разбира и не се оценява. Четиридесет дни и нощи Исус бе обект на изкушенията на врага – **един, който някога беше ангел след Христос във величественост и слава в Небесните дворове.** Казва се: „Ти се надигна поради хубостта си” и т. н. Но той искаше да има мястото на Христос, а Христос беше едно с безкрайния Бог; и понеже това не му се нравеше, той започна да ревнува, и той беше авторът на греха” {Ръкопис 16, с. 180, Параграф 1}.

“Сатана работеше по всякакъв възможен начин да излезе победител в това да застане на най-високото място в Небесните дворове. Колко хитри бяха неговите способности да спечели играта! Той използва всяка изкусна интрига и хитрост, за да прокара своята наука **срещу Бог и Неговия Син Исус Христос**” {Писма към Батъл Крийк, с. 128}.

“Човешкото семейство струваше на **Бога и на Неговия Син Исус Христос** една безкрайна цена” {Специални свидетелства за образованието, с. 21}.

“Всички изкупени светии ще виждат и ще оценяват, както никога преди, любовта на **Отец и Сина** и песни на прослава ще избухнат от езиците на безсмъртните. Той ни възлюби, Той даде живота Си за нас. С прославени тела, с увеличени способности, с очистени сърца, с непорочни устни, ще възпяваме богатствата на Изкупителната любов” {Да мога да Го познавам, с. 371}.

„Годините ще минават с радост. Пред тази гледка, утринните звезди ще пеят заедно и Божиите синове ще викат от радост, докато **Бог и Христос** се обединяват в прогласяването, че: "Няма да има повече грях, нито ще има вече смърт"” {Детско водителство, с. 568/гл. 83 – Наградите, Подзаглавие: Славният ден на победата – Параграф 1}.

СВИДЕТЕЛСТВОТО НА ОСТАНАЛИТЕ ПИОНЕРИ В АДВЕНТИЗМА

„Много от нашите хора не осъзнават колко здраво е положена основата на нашата вяра. Съпругът ми, старейшината Джоузеф Бейтс, отец Пиърс, старейшината [Хайръм] Едсън и други, които бяха запалени, благородни и истински, бяха сред онези, които след изминаването на времето през 1844 г. търсеха истината като скрито съкровище. Срещах се с тях и ние изучавахме и се молахме усърдно. Често оставахме заедно до късно през нощта, а понякога през цялата нощ, молейки се за светлина и изучавайки Словото. Отново и отново тези братя се събираха да изучават Библията, за да могат да разбират нейното значение и да бъдат готови да я преподават със сила. Когато стигаха дотам в своето проучване, където казваха: „Не можем да направим нищо повече“, Духът Господен идваше, аз бивах отнесена във видение и ясно обяснение на пасажите, които изучавахме ми биваше давано с инструкции как да работим и да проповядваме ефективно. Така беше дадена

светлина, която ни помогна да разберем писанията по отношение на Христос, Неговата мисия и Неговото свещеничество. Линия на истината, простираща се от онова време до времето, когато ще влезем в Божия град, ми беше изяснена и аз дадох на другите инструкцията, която Господ ми даде.“ {Е. Г. Уайт, *Избрани вестии*, Книга 1-ва, Гл. 25, Параграф 19, 1904 г.}

„Линия на истината, простираща се от онова време до времето, когато ще влезем в Божия град, беше ясно обозначена пред мен и аз дадох на братята и сестрите си инструкциите, които Господ ми беше дал. Те знаеха, че когато не съм във видение, не можех да разбера тези неща и приеха като светлина директно от небето разкритията, които ми бяха дадени. Така водещите точки на нашата вяра, както ги държим днес, бяха твърдо установени. Точка след точка беше ясно определена и всички братя влязоха в хармония.“ {Писмо 253-1903.4}

„Цялата компания от вярващи се обединиха в истината. Имаше и такива, които влизаха със странни доктрини, но ние никога не се страхувахме да ги срещнем. Нашият опит беше чудесно установен от откровенията на Светия Дух.“ {Писмо 253-1903.5}

Като народ, ние трябва да стоим твърдо на платформата на вечната истина, която издържа на тест и изпитание. Ние трябва да държим на сигурните стълбове на нашата вяра. Принципите на истината, които Бог ни е разкрил, са единствената ни истинска основа. Те са ни направили такива, каквито сме. Изминаването на времето не е намалило стойността им. Постоянните усилия на противника са да премахне тези истини от тяхното установяване и да постави на тяхно място лъжливи теории. Той ще внесе всичко, което е възможно, за да изпълни своите измамни проекти. Но Господ ще въздигне хора с добро възприятие, които ще дадат на тези истини тяхното място в Божия план. {Специални свидетелства, том 2, стр. 51.2, 1904}

Нито една линия на истина, която е направила народа на адвентистите от седмия ден това, което са, не бива да отслабва. Имаме старите гранични камъни на истината, опита и дълга, и

трябва да стоим твърдо в защита на нашите принципи, при пълен изглед за състоянието в света. {Свидетелства към църквата, том 6, Гл. 2, Параграф 11}

Вести от всякакъв порядък и вид са били представяни на адвентистите от седмия ден, за да заемат мястото на истината, която точка по точка е била изследвана чрез молитвено проучване и засвидетелствана чрез чудотворната сила на Господ. Но пътните знаци, които са ни превърнали в това, което сме, трябва да бъдат запазени и те ще бъдат запазени, както Бог е посочил чрез Словото Си и свидетелството на Духа Си. Той ни призовава да се придържаме твърдо, с хватката на вярата, към основните принципи, които се основават на безспорен авторитет. {Избрани вести, том 1, Гл. 25, Параграф 24}

„Записът от опита, през който Божият народ е преминал в ранната история на нашето дело, трябва да бъде преиздаван. Мнозина от онези, които са влезли в истината, не знаят за начина, по който Господ е действал. Опитът на Уилям Милър и неговите сътрудници, на капитан Джоузеф Бейтс и на други пионери в адвентната вест трябва да се представя пред нашия народ. Книгата на старейшината Лафбъроу трябва да получи внимание. Нашите водещи мъже трябва да видят какво може да се направи за тиража на тази книга.“ {Писмо 105-1903.4}

„Бремето на предупреждението, което сега трябва да дойде върху Божия народ, близо и далеч, е третата ангелска вест. И тези, които се стремят да разберат тази вест, няма да бъдат водени от Господ така, че да направят приложение на Словото, което ще подкопае основата и ще премахне стълбовете на вярата, която е направила адвентистите от седмия ден това, което са днес. Истините, които се разгръщаха в реда си, докато напредвахме по линията на пророчеството, разкрита в Божието Слово, днес са истина, свещена, вечна истина. Онези, които преминаха стъпка по стъпка в миналата история на нашия опит, виждайки веригата на истината в пророчествата, бяха готови да приемат и да се подчинят на всеки лъч светлина. Те се молеха, постиха, търсеха, „копаеха“ за истината като за скрити съкровища, а Светият Дух, както знаем, ни учеше и

напътстваше.“ {Ръкопис 31-1896.9}

„В бъдеще предстои измама от всякакъв вид и ние искаме солидна почва за краката си. Искане плътни стълбове за сградата. Нито един щифт не трябва да бъде отстранен от това, което Господ е установил. Врагът ще въведе фалшиви теории, като учението, че няма светилище. Това е една от точките, по които ще има отклонение от вярата. Къде да намерим безопасност, ако не в истините, които Господ дава през последните петдесет години?“ {Ривю енд Херълд, 25-ти май, 1905 г., Параграф 28}

„Когато силата на Бог свидетелства за това какво е истина, тази истина трябва да стои вечно като истината. Никакви следващи предположения, противни на светлината, която Бог е дал, не трябва да се подхванат.“ {Писмо 329- 1905.17}

„Ще се издигнат хора с тълкувания на Писанието, които за тях са истина, но които не са истина. Истината за това време Бог ни е дал като основа за нашата вяра. Самият Той ни е учил какво е истина. Един ще се издигне, а после и друг - с нова светлина, която противоречи на светлината, която Бог е дал чрез демонстрацията на Своя Дух. Някои от преминалите през опита, натрупан при установяването на тази истина са все още живи. Бог милостиво е пощадил живота им, за да повторят отново и отново, до края на живота си, преживяването, през което са преминали, както и апостол Йоан правел до самия край на живота си. А знаменосците, които са починали, трябва да говорят чрез препечатването на техните писания. Инструктирана съм, че по този начин трябва техните гласове да бъдат чути. Те трябва да дадат своите показания за това какво представлява истината за това време.“ {Писмо 329- 1905.18}

„Не трябва да приемаме думите на онези, които идват с послание, което противоречи на специалните точки на нашата вяра. Те събират една маса текстове от Писанието и ги натрупват като доказателство около утвърдените си теории. Това се вършеше отново и отново през последните петдесет години. И въпреки, че Писанията са Божието Слово и трябва да се спазват, ако приложението им е по такъв начин, че премества и един стълб от

основата, която Бог е поддържал през тези петдесет години, това е голяма грешка. Този, който прави такова приложение, не знае чудесната демонстрация на Светия Дух, който даде сила на вестите, дошли към Божия народ в миналото.“ {Писмо 329-1905.19}

Нека не се изгуби фактът, че в миналото тези усърдни борци жертваха всичко, за да подобрят делото. Фактът, че са остарели и посивели в служба на Бога, не е причина да престанат да упражняват влияние, превъзхождащо влиянието на хората, които имат далеч по-малко познания за делото и далеч по-малко опит в божествените неща. Въпреки че са изтощени и не могат да понесат по-тежките тежести, които по-младите мъже могат и трябва да носят, тяхната стойност като съветници е от най-висок порядък. Те са правили грешки, но са се научили на мъдрост от своите неуспехи; научили са се да избягват грешки и опасности и тогава не са ли компетентни да дават мъдри съвети? Те са издържали изпити и изпитания и макар да са загубили част от енергията си, не бива да бъдат отблъсквани от работници, които не са опитни, които знаят много малко за труда и саможертвата на тези пионери. По този начин Господ не ги оставя настрана. Той им дава специална благодат и знания. {Свидетелства към църквата, том 7, Гл. 57, Параграф 6}

„Някои от старите знаменосци са все още живи. Силно желая нашите братя и сестри да уважават и почитат тези пионери. Представям ги пред вас като мъже, които знаят какви са изпитанията. Инструктирана съм да кажа: Нека всеки вярващ уважава хората, които са действали на първо място през първите дни на вестта и които са понесли изпитания и трудности и много лишения. Тези мъже са с побелели коси в службата. Не след дълго ще получат наградата си.“ {Писмо 47-1902.12}

„Тези, които са преминали през тези преживявания, трябва да бъдат толкова твърди като скала към принципите, които са ни превърнали в адвентисти от седмия ден. Те трябва да бъдат съработници на Бога, обвързвайки свидетелството и запечатвайки закона сред Неговите ученици. Тези, които участваха в създаването на нашата дело върху основата на библейската истина; тези, които познават посоките, посочили правилния път, трябва да се считат за

работници с най-висока стойност. Те могат да говорят от личен опит, по отношение на поверените им истини. Тези мъже не трябва да позволяват вярата им да бъде променена в изневяра; не трябва да позволяват знамето на третия ангел да бъде взето от ръцете им. Те трябва да държат тяхната първоначална твърда вяра до края. Господ е заявил, че историята на миналото ще бъде повторена, когато влизаме в заключителното дело. Всяка истина, която Той е дал за тези последни дни, трябва да бъде обявена на света. Всеки стълб, който Той е установил, трябва да бъде укрепван. Сега не можем да отстъпим от основата, която Бог е установил. Сега не можем да влизаме в никаква нова организация; защото това би означавало отстъпничество от истината.“ {Ръкопис 129-1905.6}

„Аз съм много благодарна на моя небесен Отец за голямата милост и доброта, която Той всеки ден ми дава ... Моят ум е много зает в момента в стремежа да представя по най-добрия начин фактите, свързани с ранния ни опит в обявяване на истината, която сме държали. Не искам да пренебрегвам или да изпусна нито една връзка във веригата от доказателства, която се формира, тъй като след изминаването на времето през 1844 г. малки групи търсещи истината се срещаха заедно, за да изучават Библията и да молят Бог за светлина и напътствия. Докато изследвахме Писанията с много молитва, ни бяха дадени много доказателства под проявлението на силата на Светия Дух. Какво дълбоко значение беше придадено на всяко доказателство, което ни даде Бог! Истината, точка по точка, беше закрепена в умовете ни толкова здраво, че не можехме да се съмняваме.“ {Писмо 38-1906.1}

„Мъже и жени идваха на различните места, където бяха определени срещи, за да проверят дали не могат да въведат своите фалшиви теории. Но въпреки че ласираха погрешни и понякога фанатични учения, ние имахме истината, така твърдо установена в умовете ни, че нямахме от какво да се страхуваме.“ {Писмо 38-1906.2}

„Истините, дадени ни след изминаването на времето през 1844 г., са също толкова сигурни и неизменни, колкото когато Господ ни ги даде в отговор на нашите усърдни молитви. Виденията, които

Господ ми е дал, са толкова забележителни, че знаем, че това, което сме приели, е истината. Това беше демонстрирано от Светия Дух. Светлина, скъпоценна светлина от Бог, установи основните точки на нашата вяра, както ние ги държим днес. И тези истини трябва да се пазят в ума. Трябва да се събудим от състоянието на хладкост, от това да не сме нито студени, нито горещи. Нуждаем се от засилена вяра и по-сериозно доверие в Бога. Не трябва да се задоволяваме с това да оставаме там, където сме. Трябва да напредваме стъпка по стъпка, от светлина към по-голяма светлина.“ {Писмо 50-1906.3}

„Бяха ми представяни измамите, които Сатана въвежда в този момент. Получих инструктаж, че трябва да представим видните свидетелства на някои от старите работници, които сега са мъртви. Нека продължат да говорят чрез своите статии, които се намират в ранните броеве на нашите документи. Тези статии сега трябва да бъдат препечатани, за да може да има жив глас от Господните свидетели. Историята на ранните преживявания във вестта ще бъде сила за устояване срещу майсторската изобретателност на измамите на Сатана. Тази инструкция бе повторена наскоро. Трябва да представя пред хората свидетелствата за библейската истина и да повтора решителните вести, дадени преди години. Искам моите проповеди, изнесени на лагерни събрания и в църкви, да живеят и да вършат определеното им дело. {Писмо 99-1905.7}

“Много от пионерите, които споделяха с нас тези изпитания и победи, останаха верни до края на живота си и заспаха в Исус. Между тях е и верният войник, който в продължение на тридесет и шест години стоя до мен в битката за истината. Бог го използва като учител и водач да стои на предните редици по време на най-суровите битки на онези ранни години на вестта; но той падна от поста си и заедно с другите, които умряха във вярата, той чака идването на Животодателя, Който ще го повика от мрачната му тъмница към славно безсмъртие“ {Е. Г. Уайт, Ривю енд Херълд, 20-ти ноември, 1883 г.}.

„Той получи одобрение, каквото малцина други са постигнали: Бог позволи скъпоценната светлина на истината да засияе от Неговото слово и да освети ума на моя съпруг. Той може да отразява

върху другите лъчи светлина от присъствието на Исус чрез своето проповядване и писателска дейност” {Е. Г. Уайт, Свидетелства към църквата Том 3, с. 502/бълг. гл. 44 – Водачеството - Параграф 25}.

Джоузеф Бейтс (1792 - 1872)

„Родителите ми бяха дългогодишни членове на Конгрешанската църква, заедно с всичките си обърнати деца и ревностно се надяваха, че ние също ще се присъединим към тях. Но във вярата си те включваха някои точки, които аз не можех да разбера. Ще назова само две: техният начин на кръщение и **учението за Триединството**. Баща ми, който дълго време беше дякон, се мъчеше да ме убеди, че са прави в точките на учението... **Що се отнася до Триединството, заключих, че за мен е невъзможно да вярвам, че Господарят - Исус Христос, Синът на Бащата, бил също и Всемогъщият Бог, Бащата, една и съща личност. Казах на баща си: “Ако можеш да ме убедиш, че ние сме едно в този смисъл, че ти си ми баща и аз съм ти син, а същевременно аз съм ти баща и ти си ми син, тогава бих могъл да повярвам в Триединството”** (Джоузеф Бейтс, 1868, “Автобиографията на старейшина Джоузеф Бейтс”, стр.204).

И още нещо: голямо посмешище стана около тези от нашата общност, които са се присъединили към шейкърите. Казвам, че е срам за тях първо, толкова ясно и разграничено са проповядвали скорошното идване на нашия Господар Исус Христос лично, за да събере светиите си, а после да отидат и да се присъединят към шейкърите в тяхната вяра, че той (Исус) е дошъл духовно в тяхната майка - Ан Лий, преди повече от седемдесет години. **Не се съмнявам, че това се дължи на предишното им вярване в учение, наречено Триединство. Как можеш да откриеш нередност в тяхната вяра, при положение че учиш самата същина на това учение, което никога, никога не би било разбрано.** Заради тяхното утешение и вяра, а разбира се, и за собственото си, казваш: “Христос е Бог, а Бог е любов”. След като не си дал обяснение, ние го приемаме от теб като буквално изложение на словото...

Ние вярваме, че Петър и неговият Учител решиха този въпрос безспорно – Мат 16:13-19. А и не виждам защо Данаил и Йоан да не са утвърдили напълно, че **Христос е синът, а не Бог - Бащата**. Как би могъл Данаил да обясни видението си от 7 -та глава, ако “Христос беше Бог”. Тук, той вижда един като Човешки син (и не може да се докаже, че това е друга личност) и – на Него се даде власт, слава и царство” при Стария по дни. Йоан пък описва един, седнал на престол с книга в десницата си и той определено вижда как Исус идва до престола и взема книгата от ръката на седналия на престола. Ако е възможно да се направи така, че тези две изцяло различни фигури да се явят като едно лице, тогава бих могъл да повярвам, че Бог е умрял и бил погребан вместо Исус, и че Павел, е сбъркал, когато е казал: “Бог на мира, Който възроди от мъртвите Господ Исус, великият пастир”, и пр., и че Исус също не е имал предвид това, което е казал, когато твърди, че е дошъл от Бога и отива при Бога... и още повече, да се докаже явната абсурдност на такава вяра (Писмо, написано от Джоузеф Бейтс до Уилям Милър, 1848, “Минала и настояща опитност”, стр.187).

Розвел Фенер Котрел (1814-1892)

Той продължава да утвърждава, че „човек е трисъставно същество”, състоящо се от тяло, душа и дух. Никога не съм чувал ученик на Христос да изповядва вяра в учението за Триединството; но защо не, ако човек се състои от три личности в една личност? Особено ако човек е създаден по Божий образ? Но образа, той казва, бил едно морално подобие. Така че човек може да е тройствен, без това да доказва, че Бог е такъв. **Но това означава ли, че един човек се състои от три човека? Аз бих могъл да кажа, че едно дърво се състои от ствол, кора и листа и никой няма да оспори това. Но ако кажа, че всяко дърво се състои от три дървета, то твърдението вероятно би било оспорено от някой. Но ако всички приемат, че едно дърво се състои от три дървета, тогава бих могъл да твърдя че има 90 дървета в градината ми, докато никой не може да преброи повече от 30 дървета.** Бих могъл тогава

да продължавам и да казвам, че имам 90 дървета в градината и тъй като всяко се състои от три дървета, следователно имам 270 дървета. Така че, ако един човек се състои от трима, тогава бих могъл да го умножавам по три колкото си искам. Но ако се състои от тяло, душа и дух, за да се направи някой съвършен, жив човек; тогава разделете тези и човека се разпада (Р. Ф. Котрел, 19 ноември 1857 г., Ревю енд Херълд, т.11, №2, стр.13, Параграф13).

Че една личност е три личности и тези три личности са само една личност, е учение, противно на разума и здравия смисъл. Личността и атрибутите на Бога са извън моята способност за разбиране и сега аз вярвам в това: **Учението, на което опонирам е противно, това е думата на това, че Бог сам е насаден в нас.** Такова учение Той не изисква от нас да вярваме. Едно чудо е извън нашата способност да разбираме, но ние всички вярваме в чудеса, които убеждават нашата способност за осмисляне. Това, което чуваме и виждаме ни убеждава, че има една сила, която създава най-великолепните чудеса на сътворението. **Но нашия Творец е направил невъзможно да вярваме, че една личност трябва да е три личности, и три личности да са една личност;** и в Неговото вдъхновено Слово Той никога не е изисквал от нас да вярваме в това. Това, нашият приятел мисли за осъдително... **Но, да се подкрепя учението за Триединството е не толкова свидетелство за зло намерение, колкото отравяне от виното, от което нациите са пили. Факта че, това е било едно от водещите учения, ако не и най-главното, поради което епископа на Рим бил издигнат в папство, не добавя повече убедителност.** Това би трябвало да подтикне хората да изследват нещата за себе си; **както, когато духовете на дяволите правещи чудеса, предприемат защита на учението за безсмъртието на душата. Ако не бях се съмнявал преди, не бих проучвал до дъно чрез тази дума, която съвременните спиритисти нямат за нищо...**

Откровението е извън нашите способности; но по никой начин то не излиза извън разума и здравия смисъл. Бог не е изисквал, както папите са го изисквали, Той да може да прави „справедливост от несправедливост“, **нито пък, след като ни е научил да броим, да ни казва, че няма разлика между**

единствено и множествено число. Нека да вярваме в това, което Той ни е разкрил и да не добавяме нищо повече към това (Р.Ф.Котрел, 6 юли, 1869, Ревю енд Хералд).

„Това е станало популярно учение и се разглежда като правоверно, откакто епископа на Рим бил издигнат по силата на това в папство. Отхвърлянето на това учение се разглежда като опасна ерес; но всеки е оставен да си я обяснява сам. Изглежда, че всички смятат, че трябва да се придържат към него, но всеки има съвършената свобода да примирява противоречивите му твърдения; и следователно има множество възгледи измежду привържениците му, всичките правоверни, предполагам, доколкото номинално се придържат към доктрината.

За себе си мога да кажа, че никога не съм се чувствал призван да го приема и защита, нито пък съм проповядвал срещу него. Но аз вероятно поставям като висша оценката на Господ Исус Христос, както тези, които се наричат Тринитарианци. Това е за първи път, когато вземам писалката, за да кажа нещо относно това учение. Причината да не го приемам и защитавам е:

1. Името му е небиблейско – Триединство, или триединен Бог, неизвестно е на Библията; и аз се забавлявам от идеята за учението, което изисква думи, изсечени в човешкия ум, за да се изрази.....

2. Никога не съм се чувствал призван да приема и обясня това, което е противно на целия смисъл и разбиране на даденото ми от Бог. Всичките ми опити да обясня темата на своите приятели, не може да я направят по-ясна.

Но ако ме запитат, какво мисля за Исус Христос, то моят отговор е, че вярвам това, което Писанията казват за Него. Ако свидетелствата Го представят като съществуващ в слава заедно със Своя Баща, преди света да съществува, аз вярвам в това. Ако се казва, че Той е бил в началото с Бога, че е бил Бог, че всички неща са били направени чрез Него и за Него, и че без Него не е направено нищо от направеното, аз вярвам в това. Ако Писанията казват, че Той е Син на Бога, аз вярвам в това. **Заявено е, че Отец изпраща Сина си в света и аз вярвам, че Той е имал Син, Който да изпрати.** Ако свидетелството казва, че Той е начало на творението на Бога, аз

вярвам в това. Ако се казва, че Той е сиянието на славата на Отец и отпечатък на Неговата личност, аз вярвам в това. И когато Исус казва: „Аз и Отец Ми сме едно“, аз вярвам в това; и когато Той казва: „Баща Ми е по-голям от Мен“, аз вярвам и в това; това е словото на Божия Син и освен това, то е свършено разумно и изглежда самоочевидно.

Ако ме запитат, как разбирам, че Отец и Сина са едно, аз отговарям: Те са едно в смисъл, непротиворечащ на здравия разум. Ако изречението означава нещо, то това е, че Отец и Синът са две същества. Те са едно, в същия смисъл, в който Исус се моли за Своите ученици да бъдат едно. Той моли Своя Баща учениците Му да са едно (единни). Неговите думи са, че те могат да бъдат единни, „както Ние сме едно“. Може да се постави въпроса – ако Отец и Синът са две различни същества, то покланяйки се на Сина и наричайки го Бог, не нарушаваме ли първата заповед от Декалога? Не; волята на Отец е всички хора да почитат Сина така, както почитат Бащата. Ние не можем да нарушим Заповедта и да не почитем Бога като Му се подчиняваме. Отец казва за Сина: „нека всички Божии ангели Му се поклонят“. Ако ангелите се противопоставят, то тогава те са бунтовници срещу Отец. Децата наследяват името на баща си. **Божият Син по наследство е придобил едно по-превъзходно име от това на ангелите.** Това име е името на Отец. Отец казва на Сина: „Твоят трон, о, Боже, е вечен - Евр.1:8. Синът е наречен Бог могъщ - Ис.9:6. И когато Той идва отново на земята, Неговият очакващ Го народ ще извика: „Това е нашият Бог“ - Ис.25:9. Това е волята на Отец – да се покланяме на Неговия Син. Правейки това, ние оказваме върховна почит на Отец. Ако не почитаме Сина, то не почитаме и Отец; защото Той иска от нас да почитаме Сина Му.

Но въпреки, че Синът е наречен Бог, имаме един Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос - 1Петр.1:3. Въпреки че Отец казва на Сина Си: „Трона Ти, о, Боже е вечен“, все пак този трон Му е даден от Неговия Отец; и понеже Той обича праведността и мрази злото, казва по-нататък – „затова Боже, твоят Бог те е помазал с миро на радост...“ Евр. 1:9. Бог е направил същият Исус Господ и Помазаник - Деян 2:36. **Синът е вечен Отец, не от само себе си, нито от своя Отец, но от децата Си. Неговите думи са - Аз и децата, които Моят Баща Ми е дал** - Евр.2:13. (Р. Ф. Котрел - Ревю енд Хералд на 1-ви юни 1869 г., А. Л. Уайт).

Джоузеф Бърчард Фрисбий (1816 – 1882)

Богът на неделята.

„Ще представим някои извадки, така че читателят да може да види широкия контраст между Бога на Библията, Който е показан наяве чрез спазването на съботата и богът на тъмнината, чрез спазването на неделята. Католически катехизъм съкратен от Почитаемият Джон Дюбоис, епископ на Ню Йорк. Стр. 5.

Въпрос: Къде е Бог?

Отг. Бог е навсякъде.

Въпрос: Бог вижда ли и знае ли

всичко? Отг. Да. Той вижда и знае

всички неща...Въпрос: Има ли

повече от един Богове? Отговор:

Не; има само един Бог.

Въпрос: Има ли повече от една личности в Бога?

Отговор: Да; в Бога са три личности.

Въпрос: Кои са те? Отговор: Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух.

Въпрос: Няма ли трима Богове?

Отговор: Не; Отец, Синът и Светият Дух - всичките са един и същ Бог'

...Тези идеи са добре съгласувани с онези езически философии... По- скоро трябва да нямаме доверие, щом богът на неделята е дошъл от същия източник от който и спазването на неделята" {Дж. Б. Фрисбий, Ривю енд Херълд, 7-ми март, 1854 г., Богът на неделята, с. 50}.

"Как бихме могли да примирим...Деян 10:38, че да е в съгласие с доктрината, че **самите три, вечни Богове са в същото време един**: "Как Бог помаза Исус със Светия Дух"? **Първата личност взема третата личност и помазва втората личност с личност, която в същото време е едно с него.** "Че три са едно и едно са три, е една идея, която ме обърква; от много учени се казва, че трите са едно в Божеството. "Отец тогава може да бъде и Синът, защото и двамата заедно правят един; подобно и Синът може да бъде Отец, без ни най-малка промяна и на двамата. "Да, и благословеният Дух да бъде Отец, Син и триединство; това е вероюто

на християнските народи, които представят себе си като наистина правоверни/ортодоксални, докато всичко това е срещу здравия разум, а ние трябва да го вярваме или ще се окажем нарушители ” {Дж.. Б. Фрисбий, Ривю енд Херълд, 12-ти март, 1857 г.}.

Джоузеф Харви Уагонър (1820-1889)

УЧЕНИЕТО ЗА Триединството - РАЗРУШИТЕЛНО ЗАИЗКУПЛЕНИЕТО

На мнозина ще се стори непочтително да се говори така за учението за Триединството. Но мислим, че те трябва да погледнат предмета в различна светлина, ако желаят спокойно и искрено да изследват доводите, които ще представим. Знаем, че пишем с най-дълбоко чувство на благоговение към Писанията и с повишено внимание за всяко учение от Писанията, и всеки факт в тях. Но благоговението към Писанията не е задължително да включва благоговение към човешките мнения за Писанията.

Целта ни не е да представяме някакъв довод по отношение на учението за Триединството извън рамките на предмета, върху който разсъждаваме, а именно – Изкуплението. А ние положително желаем да предоставим решението на въпроса на всички, които внимателно ще прочетат нашите забележки със стремежа да се освободят от предразсъдъци, ако за жалост имат такива. Несъстоятелностите на Тринитарианците, които трябва да се посочат, за да освободим библейското учение за изкуплението от опетняванията, на които дълго е било подложено, са закономерното следствие от тяхната богословска система.

Много богослови наистина мислят, че Изкуплението, с оглед на издигнатостта и ефикасността му, почива на учението за Триединството. Но ние не можем да видим никаква връзка между двете. Напротив, застъпниците на това учение наистина изпадат в затруднение, което изглежда са решени да избягнат. Затруднението им се състои в това: **те приемат отричането на Триединството за равнозначно на отричане на божествеността**

на Христа. Ако случаят бе такъв, би трябвало да се придържаме към учението за Триединството възможно най-твърдо, но случаят не е такъв. Тези, които са прочели **бележките ни върху смъртта на Божия Син, знаят, че ние твърдо вярваме в Божествеността на Христа,** но не можем да приемем идеята за Триединство така, както е поддържана от Тринитарианците, **без да се откажем от твърдението си за издигнатостта на Жертвата, направена за нашето изкупление.** И тук се вижда, колко забележително съвпадат най-пълните крайности в богословието. Крайните тринитаристи и крайните унитаристи се срещат и **са съвършено единни по отношение на смъртта на Христос** – вярата и наедните и на другите се числи към социнианството.

Унитаристианците вярват, че Христос е бил пророк, вдъхновен учител, но просто човек, че смъртта Му била само смърт на едно човешко тяло. Тринитаристианците поддържат, че под термина “Христос” се разбира две разграничени отделни същества: едното е човешко; другото – второто лице в Триединството, което обитавало в плътта за кратък период, но не би могло да страда или да умре; че Христос, Който умря, бил само човешкото естество, в което Божествеността е обитавала. И двете групи имат човешко приношение и нищо повече. Без значение колко издигнат е бил предсъществуващият Син; без значение колко славен, колко могъщ или дори вечен; ако само човешкото е умряло, жертвата е била само човешка. И що се отнася до заместническата смърт на Христос, това е социнианство. Затова е правилна забележката, че учението за **Триединството понижава Изкуплението, почивайки единствено на базата на едно човешко приношение.** Няколко позовавания ще покажат правилността на тези твърдения (Дж. Х. Уагонър, 1884, „Изкуплението в светлината на природата и откровението“, стр. 164, 169).

Надяваме се, че сме показали до пълно убеждение на всеки един, който “трепери пред словото” на Господа, че **Божият син, Който бе в началото, чрез Когото световите са направени, претърпя смърт за нас;** често повтаряните заявления на богословски писатели, **че просто едно човешко тяло е умряло, са доказани от Писанията като неистинни.** Тези писатели **взимат учението за Триединство за своя основа и приемат, че Христос е второто лице в Триединството и не може да умре.** Освен това,

те приемат, **че смъртта не е прекрачване на живота; и между двете небиблейски предпоставки те се вълечат в редица затруднения и зареждат учението за Изкуплението с необосновани противоречия. Не бихме влизали ненужно в противопоставяне спрямо религиозните чувства на никоя класа, но за да изчистим учението за Изкуплението** от последиците от тези предпоставки, сме принудени да отбележим някои от известните доводи, предявявани в полза на доктрината за Триединство. В "Наръчник за Изкуплението" 1Йоан 5:20 се цитира като съдържащо най-решаващо доказателство за Триединството и за Върховната божественост на Христос. Там се твърди, че той е наречен "истинският бог и вечен живот". Целият стих гласи така: "Знаем още, че Божият Син е дошъл и ни е дал разум да познаваме истинния: и ние сме в Истинния, в Сина Му Исуса Христа. Това е истинският Бог и вечен живот". Човек трябва да е силно предан на една теория, за да прочете този стих и да не види разграничението, съдържащо се вътре между истинния Бог и Божия Син. "Ние сме в истинния" Как? "В Сина Му Исуса Христа" Разграничението между Христос и истинния Бог е най-ясно показано от собствените думи на Спасителя в Йоан 17:3"Да познаят Тебе, единия истинен Бог и Исуса Христа, Когато Си изпратил".

Голямо ударение се поставя на Ис. 9:6, като доказващо Триединство, което още цитирахме като отнасящо се за нашия Първосвещеник, Който проля кръвта Си за нас. Застъпниците на тази теория ще кажат, че се отнася за Триединство, **защото Христос е наречен „Баща на вечността“**. **Но по тази причина, заедно с други, ние утвърждаваме, че това не може да има никакво отношение към Триединство. Нима Христос е Баща в Триединството? Ако е тъй, как е Син? Или ако той е и Баща, и Син, то как може да има Триединство? Понеже Триединство е три личности. За да се разпознае Триединство, разграничението между Отца и Сина трябва да се запази.** Христос бива наричан "Второто лице в Триединството"; но ако този текст доказва Триединство или изобщо се отнася за това, **тогава доказва, че той не е второто, а първото лице. А ако е първото, кой е второто? Твърде ясно е, че този текст няма никакво отношение към такова учение.** (Дж.Х.Уагонър, 1884 г.,

„Изкуплението в светлината на природата и откровението“, стр.167-169).

Както бе отбелязано преди, голямата грешка на Тринитарианците в аргументацията по този предмет е тази: че **не правят никакво разграничение между отричане на Триединството и отричане божествеността на Христос. Те виждат само двете крайности, между които стои истината; и вземат всеки израз, отнасящ се за предсъществуването на Христа като доказателство за Триединство. Писанията неизменно учат за предсъществуването на Христос и Неговата Божественост; но те изцяло мълчат по отношение на някакво Триединство. Заявлението, че божественият Син Божий не можел да умре, е толкова далеч от ученията на Библията, колкото тъмнината от светлината. И ние бихме запитали троичника: на кое от двете естества дължим изкуплението си?**

Отговорът, разбира се, трябва да бъде: на това, което умря или проля кръвта Си за нас; понеже “сме изкупени чрез кръвта Му”. Тогава е очевидно, че ако само човешкото естество е умряло, то нашият Изкупител е само човек и божественият Син Божий не участва в делото на изкупление, понеже (Той) не би могъл да страда, нито да умре. Сигурно е, казваме тогава, че учението за Триединството понижава Изкуплението, снемайки жертвата, кръвта на очистването ни, до стандарта на социнианството (Дж.Х.Уагонър, 1884, Изкуплението в светлината на природата и откровението, стр.173) (Намира се също и в “Ревю енд Херълд”, 10 ноем. 1863 г., т. 22, стр. 189).

Божествеността и предсъществуването на нашия Спасител се доказват най- ясно от тези Писания, които Го назовават “Словото”. “В начало бе Словото и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало” Йоан 1:1 -3. Това изразява ясно една предсъществуваща Божественост. Същият писател казва отново: “Това, което беше отначало..... Словото на живота”, Йоан 1:1. **Това, което Йоан нарича Словото в тези пасажи, Павел нарича “Сина” в Евр. 1:1-3. “Бог... в края на тия дни говори нам чрез Сина,** Когото постави наследник на всичко, чрез Когото и направи световите, Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на

Неговото същество, и държейки всичко чрез Своето могъщо слово". На други места в това послание същата издигната личност е наречена Исус Христос. В тези пасажии намираме изразена Божествеността или "по-висшето естество" на Нашия Господ. Наистина езикът не би могъл по-ясно да я изрази; затова не е необходимо да посочваме друго свидетелство, за да я докажем, бидейки достатъчно доказана вече. Първият от горните цитати казва, че Словото бе Бог, а също и че Словото беше у Бога. Сега това няма нужда от доказателство – **наистина е самоочевидно – че Словото, което е Бог не беше Богът. И тъй като има само "един Бог", терминът трябва да се използва по отношение на Словото в подчинен смисъл, което се обяснява с това, че Павел нарича същата предсъществуваща личност Божий Син. Това утвърждава и Йоан, казвайки че Словото "беше у Отец", 1Йоан 1:2, както и наричайки Словото - "Неговият Син Исус Христос", стих.3. закономерно е Синът да носи името и званието на своя Баща, особено когато Бащата Го прави Свой изключителен представител пред човека и Го облича с такава власт – "чрез Когото направи световите". Това, че терминът бог е използван в такъв смисъл се доказва и от Павел, който цитира Пс.45:6,7 и го прилага за Исус: "Твоят престол, о Боже, е до вечни векове,... затова Боже, дори Твоят Бог Те е помазал с миро на радост повече от Твоите събрата" Евр. 1:8,9 [KJV]. Тук званието на Бога се прилага за Сина и Неговият Бог Го помазва. Това е най-високото звание, което Той може да носи и то очевидно е използвано тук в смисъл, подчинен спрямо прилаганото му за Неговия Отец. Като се твърди, че тази издигната личност е дошла на земята и е обитавала в човешко тяло, което е изоставила в часа на смъртта си. Но Писанията учат, че тази издигната личност бе същата, която умря на кръста.** И в това се състои безмерната жертва, направена за човека – чудната Божия любов и **унижението на единствения Му Син.** Йоан казва: "Словото на живота", което беше отначало", "Който беше у Отца", **тази издигната Личност,** това "което чухме, което видяхме с очите си, което изгледахме и ръцете ни попипаха" 1Йоан 1:1,2 (Дж. Х. Уагонор,1884, "Изкуплението в светлината на природата и откровението", стр.152-154).

Въпрос: **Какво е неделя** или Господният ден изобщо?

Отговор: Това е ден, **посветен от Апостолите в чест на пресветата Триединство**, и в памет на това, че нашият Господ Христос възкръсна от мъртвите в неделя, изпрати Светия Дух в неделя, и пр.; и затова е наречен, "Ден на Господа". Наречен е също Ден на слънцето от старото римско наименование Dies Solis, денят на слънцето, на което е бил посветен – "Катехизис на Даун", стр. 143 (Дж. Х. Уагонър, 18 юли 1854 г. "Ревю енд Херълд", т.5, бр. 24, стр. 86, Параграф 16-18).

Джеймс Спрингър Уайт (1821 – 1881)

"Възлюбени, като показах всяко усърдие да ви пиша за нашето общо спасение, сметнах за нужно да ви пиша и да ви увещая да се подвизавате за вярата, която веднъж завинаги бе предадена на светиите..." (Юда 1:3,4)... Увещанието да се подвизаваме за вярата, предадена на светиите, е тъкмо към нас. И е много важно за нас да знаем за какво и как да се подвизаваме. В стих 4 ни се посочва причината, заради която трябва да се подвизаваме за вярата, една споделена вяра; "понеже са се вмъкнали някои хора" или една група, която отрича единствения Господар Бога и нашия Господар Исус Христос... Начинът, по който спиритуализаторите са изместили или отрекли единствения Господ Бог и нашия Господ Исус Христос е първо като използват старото небиблейско **тринитарно верую**, т.е., че Исус Христос е вечният Бог, макар, че те нямат дори един пасаж в подкрепа на това, докато **ние имаме в изобилие ясното свидетелство на Писанието, че Той е Синът на вечния Бог**" (Джеймс Уайт, 29 януари 1846 г., "Дъ Дей Стар").

Исус се молеше учениците Му да бъдат едно, както Той беше едно със Своя Отец. Тази молитва **не предполага един ученик с дванадесет глави, а дванадесет ученици, станали едно в цел и усилие в делото на техния Учител. Нито пък Бащата и Синът са части от "триединния Бог"**. Те са **две различни същества**, но единни в замисъла и осъществяването на изкуплението. Изкупените - от първия, който има дял във великото изкупление, до последния, всички отдават почитта и славата, и хвалата за спасението си и на

Бога, и на Агнето (Джеймс Уайт, 1868 г., “Случки от живота”, стр.343).

Необяснимото триединство, което прави Божеството три в едно и едно в три, е достатъчно лошо; но това крайно унитаринство, което прави Христос по-долен от Бащата, е по-лошо. Нима Бог каза на един по-долен: “Да направим човека по Свой образ”? (Джеймс Уайт, 29 ноември 1877 г., “Ривю енд Херълд”).

Отец е най-великият поради това, че е първи. **Синът** е следващ по власт, **защото Му е дадено всичко.** (Джеймс Уайт, 4 януари 1881, “Ривю енд Херълд”).

Казва ни се от онези, които учат отмяната на закона на Отец, че Божиите заповеди, споменати в Новия завет, не са десетте, а изискванията на Евангелието, като покаяние, вяра, кръщение и вечеря с Господаря. Но тъй като вярата на Исус обхваща всяко изискване на Евангелието, то ясно е, че заповедите на Бога не са изказвания на Христос и апостолите Му. Да се твърди, че изказванията на Сина и апостолите Му са заповедите на Бащата, е толкова далеч от истината, колкото и старата троична глупост, че Исус Христос е самият Вечен Бог. И след като вярата Исусова включва всяко изискване, свойствено на Евангелието, то по необходимост следва, че Божиите заповеди, споменати от третия ангел, включват само десетте предписания на непроменимия закон на Отца, които не са свойствени на някакво си разпределение на диспенсации, а са общи за всички” (Джеймс Уайт, 5 август 1852 г, “Ривю енд Херълд”, т.3, бр.7, стр.52, Параграф 42).

Брат Котрел е почти на осемдесет годишна възраст, помни тъмния ден от 1780 г. и е бил съботопазител повече от тридесет години. Преди е бил свързан с Баптистите от Седмия Ден, но по някои доктринални точки се е различавал от тази църква. **Той отхвърлил учението за триединството,** както и учението за съзнателността на човека между смъртта и възкресението и наказанието на нечестивите във вечна съзнателност. Той вярвал, че нечестивите ще бъдат погубени. Брат Котрел не след дълго погребал съпругата си, която, както се казва, била една от превъзходните по земята. Не след дълго този възрастен поклонник получил писмо от приятели в Уисконсин, твърдящи, че е от г-жа Котрел, съпругата му,

която почива в Исуса. Но той, вярвайки, че мъртвите не знаят нищо, бил подг отвен да отхвърли веднага тази ерес, че духовете на мъртвите, знаещи всичко, се връщат и общуват с живите. Затова истината е опора на неговата възраст. Той има трима синове в Мил Гроув, които заедно със семействата си са съботопазители (Джеймс Уайт, 9 юни 1853, "Ривю енд Херълд", т., бр.2, стр.12, Параграф16).

КАТОЛИЧЕСКИ ОСНОВАНИЯ ЗА ПАЗЕНЕ НА НЕДЕЛЯ

1. Защото "е наречена също Ден на Слънцето от старото римско наименование Dies Solis, денят на слънцето, на което била посветена". "Ден на слънцето е име, дадено от езичниците на първия ден от седмицата, защото това бил денят, на който се покланяли на слънцето".

2. Защото е ден "в чест на блажената Дева Мария".

3. Защото е ден, посветен от апостолите **в чест на Пресветото Триединство**". (Джеймс Уайт, 4 април 1854, "Ривю енд Херълд", т.5, бр.11, стр.86, Параграф16-18).

СТАНОВИЩЕТО НА ОСТАТЪКА

Като основни грешки трябва да окачествим заедно с тази подменена събота и други грешки, които протестантите са пренесли от Католическата църква, като попръскване при кръщение, **Триединството**, съзнателността на мъртвите и вечен живот в страдания. Множеството, което е поддържало тези основни грешки, несъмнено го е правело от незнание, но може ли да се предположи, че Христовата църква ще продължи да носи със себе си тези грешки, докато сцените на съда избухнат над света? Мислим, че не. "Тук са тези (в периода на посланието, дадено точно преди Синът да заеме мястото си върху облака, Откр. 14:14), които пазят Божиите заповеди и вярата на Исус". **Този клас хора, които живеят точно преди Второто пришествие, няма да пазят човешки предания, нито пък ще поддържат основни грешки, свързани с плана на спасение чрез Исус Христос.** И когато истинската светлина просиява върху тези предмети, но е отхвърлена от множеството, тогава върху тях ще дойде осъждане. Когато истинската събота бива изявена пред хората и изискванията на Четвъртата заповед са изтъквани, а те отхвърлят тази свещена наредба на небесния Бог и избират на нейно място една наредба на звяра, то в най-пълния

смисъл може да се каже, че такива се покланят на звяра. Предупредителната вест на третия ангел се дава по отношение на онзи период, когато белегът на звяра ще се приема, вместо печата на Живия Бог. Тържествено страшен, бързо приближаващ час! (Джеймс Уайт, 12 септември 1854, "Ревю енд Херълд", т.6, бр.5 стр.36, Параграф8).

Тук бихме могли да посочим **Триединството, което премахва личността на Бога и на Неговия Син Исус Христос**, и за попръскването или поливането, вместо да бъдеш "погребан с Христос в кръщението", "посаден в подобие на Неговата смърт". Но ние преминаваме през тези басни, за да отбележим нещо, поддържано от почти всички изповядващи се като християни, и католици, и протестанти. То е промяната на съботата от Четвъртата заповед от седмия към първия ден на седмицата (Джеймс Уайт, 11 декември 1855, "Ривю енд Херълд", т.7, бр.11, стр.85, Параграф16).

"Тайната на беззаконието" започна да действа в църквата в дните на Павел. Тя накрая изтласка простотата на Евангелието и изопачи учението на Христос, и църквата отиде в пустинята. Мартин Лутер и други реформатори се въздигнаха в Божията сила и със словото и Духа направиха мощни крачки в Реформацията. Най-голямата грешка, която можем да намерим в Реформацията е, че реформаторите спряха да реформират. Ако бяха продължили напред, докато изоставят и последната следа от папизма – естественото безсмъртие, попръскване при кръщение, **Триединството** и пазенето на неделята, църквата сега щеше да е освободена от небиблейските си заблуди (Джеймс Уайт, 7 февр, 1836, "Ривю енд Херълд", т.7, бр.19, стр.148, Параграф26).

Мерит Е. Корнъл (1827 – 1893)

Протестанти и католици са тъй тясно единни в чувствата си, че не е трудно да се схване как протестантите могат да направят образ на звяра. **Мнозинството от протестантите вярват заедно с католиците в Триединството, безсмъртието на душата, съзнателно състояние на мъртвите**, награди и наказания веднага при смъртта, вечното мъчение на нечестивите, наследство на светиите отвъд небесата, погръскване с вода при кръщение, вместо кръщение с пълно потапяне във вода, и ЕЗИЧЕСКАТА НЕДЕЛЯ вместо съботата, което е противно на духа и буквата на Новия завет. **Със сигурност има сходство между майката и дъщерите** (М. Е. Корнел, 1858, “Факти за времената”, стр.76).

КОИ СА МОРМОНИ?

Понякога противниците ни, поради липса на аргументи, за ефект, надават вик за “мормонизъм”. Те не могат да покажат, че възгледите ни за духовните дарби са небиблейски или необосновани, но понеже мормоните изповядват, че имат тези дарби, те смятат за добро попадение, да възбудят предразсъдък срещу нас, наричайки ни мормони. Но това обвинение губи цялата си сила, когато отчетем, че вярата в духовни дарби е свойствена не само за мормоните. Най-посветените и обучени мъже от протестантските секти са твърдяли същото нещо и на теория, и на практика. Истината е, че ние не вярваме в нито една от точките, които са свойствени за мормоните. ***Но ако човек се съгласява с мормоните по главни доктринални точки, това го прави достоен за тяхното име, и тогава наистина днешните ортодоксални църкви са пълни с мормони.***

1. **Мормонското верую учи доктрината за Триединството. “Христос беше Богът, Бащата на всички неща”**. Мормонската библия, Книга на Мосия, Параграф 5. **“Ето! Аз съм Исус Христос. Аз съм Бащата и Синът”**. Книга на Естер, гл.1, Параграф 3 “ - **Божият син самият вечен Баща ли е? - Да, той е самият Вечен Баща**” Книга на Алма, гл.8, Параграф7.

Те **вярват в един нематериален бог**. “Истина, светлина и любов е това, на което се покланяме и почитаме: те са същите във всички светове; и тъй като те съставляват Бога, Той е същият във всички светове; където и да намерите пълнота от мъдрост, знание,

истина, доброта, любов и т. н. качества, там намирате Бога в цялата Му слава, сила и величие – затова, ако се покланяте на тези почитаеми качества, вие се покланяте на Бога” („Мормон сиер”, стр.24,25).

Сравнете горното с г-н Х. У. Бийчър в *Independent* 1859 г. **“Едно мътно и сенчесто сияние се издига от Христос и това съм научен да наричам Отец. Една още по-тъничка и невидима нишка от мисъл се издига и това е Светият Дух. Но никой от тях не е за мен нещо осезаемо, успокоително, приемливо”.** **Това, че Христос е самият вечен Бог и че Бог е нематериален, без тяло, части или страсти, е учението на повечето църковни изповеди на вярата.**

2. Те вярват в награди и наказания веднага след смъртта. “Безсмъртен дух се присъедини към хорът горе при вениаминовата смърт”. “Книга на Мосия”, гл.1, Параграф8.

3. Вярват, че втората смърт е безкрайно мъчение. “Тогава идва смърт, дори втора смърт, която е духовна смърт. Те не могат да умрат, виждайки, че няма повече тление”. Алма, гл.9, Параграф 2, 3. “Огненото езеро е безкрайно мъчение”. Книга на Яков, гл. 4, с.140.

4. Мормоните пазят езическата неделя, както правят протестантите като цяло. Но защо да продължаваме? Няма класа религиозни хора в света, която да се различава от мормоните и на теория и на практика **повече от Адвентистите от седмия ден.** **Същите тези хора, които ни обвиняват в “мормонизъм” са съгласни с мормоните по десет точки спрямо нашата една.** Затова заключаваме, че такива личности просто са сгрешили организациите и издигат обвинение, приложимо за тях самите, за да създадат предразсъдък срещу друга класа, за която то не се отнася (М. Е. Корнел, 7 април 1863, “Ревю енд Херълд”, 7. 21, стр.149, Параграф 5-16).

ДУХОВНО ИЗСЛЕДВАНЕ

Докато бях в Уест Юниън, забелязах, че учението за човешката смъртност произвежда голямо вълнение сред хората. В разискване със старейшината Р. Суеърейгън (Методист) върху естеството на човека, истината просия по-ярко заради изясняването, което получи. Писанията учат ли, че човекът притежава безсмъртно, съзнателно начало?

Този въпрос бе разискван седем вечери пред съдия Мак Клинтък като председател. Изследването спомогна за продажбата на книги и брошури. И смятам, че резултатът бе толкова добър, колкото бе и всестранността на разискванията. Мислех, че не можем да го избегнем, тъй като делото би могло да пострада, ако се окажеше, че се боим да посрещнем становищата им. Пълен доклад би бил досаден, затова предавам само една кратка подборка от множеството твърдения и доводи...

Суеърейгън:

Христос предаде душата Си, не просто дъха Си. Той казва: "Имам право да дам живота Си и имам право пак да го взема". Нещо е било съзнателно, за да вземе пак живота.

Отговор: Душата му бе жертвеният принос. „Изложи душата Си на смърт”. (Ис.53:10-12). Принесеното в жертва трябва да умре. **Синът може да вземе живота Си пак, когато Неговият Отец Му го даде. "Свидетелствахме за Бога, че е възкресил Христа"** (1Кор.15:15). **"Когото Бог възкреси, като развърза връзките на смъртта"** (Деян 2:24). Няма да оставиш душата ми в ада (хадес или гроб), нито ще допуснеш твоят Свят Син да види тление" (стих 27).

Суеърейгън: Той не се задоволява като казва, че душата на човека умира с тялото, но отива още по-далеч в светотатството си. И казва, че душата на Христос умряла – че Божествеността е умряла! Той дори убива част от Бога! Какво ужасно светотатство!

Отговор: Ако е светотатство да се каже, че Божественият Син Божий е умрял, то колко по-голямо светотатство се намира в методисткото ръководство – "Истинен Бог и истинен човек, който наистина пострада, бе разпнат, умря и бе погребан" и прочее. Уотсън, говорейки за Христовата смърт, казва: **"Смъртта на Оня, Който прие плът и кръв", "В това по-низше естество Той умира". "Страдания и смърт на вълпътено Божество"** „Ръководство”,

стр.219, 259.

Д-р Кларк казва: “За вечния Логос бе приготвено тяло и в това тяло Той дойде да върши волята Божия, т.е. да страда и умре”. *Коментар на Евр. 10:6*. Това обвинение в светотатство е не само против собственото му Ръководство като водещ богослов и коментатор, но и песнарката му е пълна с такива светотатства.

“Богът въплътен умря за мен” – песен 133, ревиз. изд.“Умря Христос, Творецът мощен” – 146

“Възкръснал Бог напуска гроба” – 148

“Долу от сияйни жилища слезе Той щастливо, влезе в гроба със смъртнаплът **и обитаваше сред мъртвите**” – 131

Но което е най-лошо, това ужасно обвинение е против Библията. В Йоан 1:2,14 научаваме - “Словото”, Което “в начало беше у Бога”, “стана плът”. А в Евр. 1:2,3, Божият Син, Който бе “отпечатък на Неговото същество”, извърши чрез Себе Си “очистване на греховете”. **Това, което бе “отпечатък” на Бога, бе Жертвата и разбира се, трябваше да умре**. Във Фил. 2:5-8: “Имайте в себе си същия Дух, Който беше и в Христа Исуса; **Който като беше в Божия образ**, пак не сметна, че трябва да държи равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците; и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен **до смърт, даже смърт на кръст**”.

Няма нищо по-ясно поучавано в Писанията от това, че Този, Който слезе от небето умря; че Той „е бил направен малко по-долен от ангелите... поради претърпяната смърт” и „умъртвен в плътта (KJV)” (Евр. 2:9; 1Петр.3:18); “Изложи душата Си на смърт” (Ис. 53:12). Щом Христос умря - душа и тяло и беше възкресен - душа и тяло, тогава човек ще бъде възкресен от мъртвите - душа и тяло, понеже Христос във възкресението Си бе „първият плод (образецът) на спящите (KJV)” 1Кор.15:20. Ако, както казва Кларк: “Вечният Логос” наистина “пострада и умря”, то глупост е да се говори за съществена част от човека, която да не е подвластна на смъртта. **Такива приказки звучат повече като отглас от лъжата на старата змия: “никак няма да умрете”** (М. Е. Корнел, 23 декември 1862 г. “Ривю енд Херълд”, том.21, бр.4, с. 2, 5, 26).

Джон Невинс Андрюс (1829-1883)

Учението за Триединството, което бе утвърдено в църквата на Никейския събор през 325 г. **Това учение разрушава личността на Бога и на Неговия Син Исус Христос**, нашият Господар. **Позорните мерки**, чрез които то беше наложено в църквата, които се явяват по страниците на църковната история, наистина **могат да накарат всеки вярващ в това учение да се изчерви** (Дж.Н.Андрюс, 6 март, 1855 г., "Ривю енд Херълд", т.6, № 24, стр.185).

Мелхиседек

Нашето знание за този забележителен персонаж е извлечено само от Бит.14, Пс.110 и от това, което Павел е написал за него в Посланието към Евреите. Много неща относно него са умишлено скрити от Святия Дух и би било безплодно да се опитваме да ги извадим на светлина. Той бил цар на Салем; той бил свещеник на Всевишния Бог; той бил според достойнството на ранга си вишестоящ спрямо Аврам. (Христос е свещеник според неговия ранг – според ранга на Мелхиседек). Мелхиседек някога срещнал Аврам и получил десятък от него и го благословил. Това е същността на нашето знание за Мелхиседек. Когато се пита дали той не е идентичен с този или онзи забележителен мъж от неговото време, или когато се изследва от коя раса (народност) е бил, и кои са родителите му, и колко дълго е живял, и кога е починал, отговорът трябва да бъде, че ние не сме информирани да докосваме тези неща. Но следните думи на Павел са издигнали много странни спекулации относно него. Павел казва за него, че той е „без баща, без майка, без произход“. Но Адам имал начало на дни и край на живота си. Енох нямал край на живота си, но той имал всички други неща, които Павел казва, че Мелхиседек е нямал. Така и Илия, който между другото не съществува дълго преди дните на Мелхиседек. Всеки член на човешкото семейство, с изключение на Адам, е имал родители, и всеки има начало на дни; и наистина (с две изключения – при Енох и Илия), всеки има край на дни. Дори ангелите на Бога имат начало на дни, така че те са изключени в този смисъл като членове на човешкото семейство. **Колкото до Божия Син, Той също е изключен, защото има Бог за Свой Баща,, имайки начало на дни. Така че, ако ние използваме Павловия език в абсолютен**

смисъл, би било невъзможно да намерим една личност във вселената, защото само Бог е без майка и без баща, без произход или начало на дни, или край на живота. **В момента никой нито за минута не твърди че Мелхиседек е Бог – Бащата. 1. Той е наричан свещеник на Всевишния Бог. Евр.7:1. Работата на свещеника е да принася жертви на Бога. Той със сигурност не ги принася на самия себе си.** 2. Той е наречен от Павел – човек, въпреки че е по-велик от Аврам. 3. **Павел говори за него в Евр. 7:6 като имащ произход** , въпреки че той не знае какъв е той. 4. Мелхиседек в Бит.14:20 благославя Всевишния Бог, което е ясно доказателство, че не благославя Себе Си.

Мелхиседек се казва, че е направен като Син на Бога. **Но това показва, че той не е Бог Отец**; защото Той не е направен като Своя Син, нито пък има битие производно от друг. **За Сина се казва, че е израз на образа на Баща Си - Евр.1:3.** Какво тогава действително означават думите на Павел в Евр.7:8? **Видяхме че те не могат да бъдат възприети в абсолютен смисъл; защото така ни въвлечат във противоречие и абсурд.** Но ако бъдат възприети в ограничен смисъл и бъдат тълкувани според обикновения начин на говорене в Евреи, ние лесно бихме си ги обяснили. Евреите са поддържали точни генеалогични регистри. Особено това е било валидно за техните свещеници; ако свещеника не е можел да проследи родословието си до Аарон, не му е било позволявано да свещенодейства. Този, който не е можел да проследи родословието си, е бил гледан като без баща и без майка, и без произход. Това не е означавало, че те нямат предшественици, но че запис за тях не е запазен. Това е и случая с Мелхиседек. Той е въведен в Битие без запис за родителите си, Святия Дух умишлено пропуснал това. Той - казва Павел - нямал начало на дни, нито край на живота. Това не означава абсолютно, че той няма начало на съществуване, **защото това е истина само за една Личност във вселената - за Бог Отец.** Но ясното заявление на апостола е това: **няма запис за раждането му и смъртта му в разказаната ни история.** Той се появява без какъвто и да е намек за произхода му; и историята за този свещеник на Всевишния Бог приключва, без какъвто и да е запис за смъртта му. **Тези неща умишлено са били пропуснати, за да може да представи най-съвършено**

свещенството на Сина на Бога. И по този начин, същият Дух на вдъхновение, който водеше Мойсей да се въздържи в подробностите относно Мелхиседек, въздейства и на Павел да се въздържи в описанието на свещенството на Христос. **Добре би било да оставим случая там, където Писанието го оставя** (Д. Н. Андрюс, 7 септ., 1869, Ревю енд Хералд, същото се намира и в броя от 4 ян., 1881, Ревю енд Хералд).

Джон Нортън Лоубъро (1832 – 1924)

“Казвам, нека старейшината Лоубъро да извърши дело, което е така нужно да се извърши в църквите. **Господ би желал неговият глас да се чува така, както бе този на Йоан, разказващ нещата, които е видял, и онова, което е чул, което самият е преживял при издигането и напредъка на Третата ангелска вест**” {Е. Г. Уайт, Материали от 1888 г., с. 716, гл. 92 – До О. А. Олсън - Параграф 9}.

“ВЪПРОСИ КЪМ БРАТ ЛОУБЪРО

БРАТ УАЙТ: Бих желал да дадете или изпратите следните въпроси на брат Лоубъро за обяснение. У. У. Джилс. Толедо, Охайо.

ВЪПРОС 1. Какво сериозно възражение съществува срещу доктрината за Триединството?

ОТГОВОР. Има **много възражения**, които можем да повдигнем, но заради ограниченото пространство ще ги сведем до следните три: **1. То е в противоречие със здравия разум. 2. То е в противоречие с Писанието. 3. Произходът му е езически и митичен.** Ще разгледаме тези позиции накратко по реда им.

По 1-ви въпрос. Не е много в съзвучие със здравия разум да се говори, **че три е едно, и че едно е три.** Или така, както някои се изразяват, като наричат Бога "Триединния Бог," или "три-в-едно-Бог." **Ако Отец, Синът и Святият Дух са всеки един от тях Бог, това би било три Бога; защото три пъти по едно не е едно, но три.** Има определен смисъл, в който те са едно, но не една личност, както твърдят Тринитарианците.

2. То е в противоречие с Писанието. Може да отворим почти всяка част от Новия завет, където се случва да се говори за **Отец и Сина и Те са представени като две отделни личности**. Само седемнадесетата глава на Йоан е достатъчна да отхвърли доктрината за Триединството. **В тази единствена глава Христос говори над четиридесет пъти за Своя Баща като за отделна от Него самия личност. Неговият Баща беше на небето, а Той на земята**. Отец Го е изпратил. Дал му е онези, които вярват. След това Той трябвало да отиде при Отец. И в това същото свидетелство Той ни показва, в какво се състои **единството на Отец и Сина. То е същото като единството на членовете на Христовата църква**.

"Да бъдат всички те едно; както, Ти, Отче Си в Мен и Аз в Теб, и те да бъдат едно в Нас; за да може светът да повярва, че Ти Си Ме изпратил. И славата, която Ти Ми даваш, Аз я дадох на тях; да може да бъдат едно, както Ние сме едно."

В едно сърце и един ум. В една цел на целия план, замислен за спасението на човека. **Прочетете седемнадесетата глава на Йоан и вижте дали тя не разстройва напълно доктрината за Триединството**.

За да вярваме в тази доктрина, когато четем Писанието, трябва да вярваме, че Бог е изпратил Себе Си на света, умрял е, за да помири света със Себе Си, възкресил е Себе Си от смъртта, възнесъл е Себе Си в небето, моли се пред Себе Си в небето, за да помири света със Себе Си и е единственият Посредник между човека и Себе Си. Няма да свърши работа да се замени човешкото естество на Христос (според Тринитарияните) за Ходатай; защото Кларк казва: "Човешка кръв не може да омилостиви Бог повече от свинска кръв." *Коментар върху 2Царе. 21:10*. Трябва да вярваме също, че в градината Бог се е молил на Себе Си, ако е възможно, да допусне чашата да Го отмени, и хиляди други подобни абсурди.

Прочетете внимателно следните текстове, сравнявайки ги с идеята, че Христос е Всемогъщият, Всеприсъстващият, Върховният, и единственият самосъществуващ Бог: Йоан 14:28; 17:3; 3:16; 7:19,26; 11:15; 20:19; 8:50; 6:38;

Марко 13:32; Лука 6:12; 22:69; 24:29; Мат. 3:17; 27:46; Гал. 3:20; 1Йоан 2:1; Откр. 5:7; Деян 17:31. Също вижте Мат. 11:25,27; Лука 1:32; 22:42; Йоан 3:35,36; 5:19,21,22,23,25,26; 6:40; 8:35,36; 14:13; 1Кор. 15:28 и

Т.Н.

Думата Триединство не се намира никъде в Писанията.

Текстът, който по принцип се предполага, че учи на това е 1Йоан 5:7, и **той е добавка.** Кларк казва, "**От сто и тринадесет ръкописа, текстът липсва в сто и дванадесет. Не се намира в никакъв ръкопис преди десетото столетие. А първото място, където текста се появява на гръцки, е в гръцкия превод на деянията на Латеранския събор, проведен през 1215 г. сл. Хр.**" - Коментар върху Йоан 1 гл., и бележките в края на главата.

3. Неговият произход е езически и митичен. Вместо да ни се посочи Писанието като доказателство за триединството, посочва ни се тризъбецът на Персийците, с уверението, че "чрез него те планирали да учат на идеята за триединство и щом като са имали доктрината за триединството, те трябва да са я приели по традиция от Божия народ." Но всичко това е само предположение, защото е сигурно, че юдейската църква не е поддържала подобна доктрина.

Г-н Съмърбел казва: "Един мой приятел, който присъствал в синагогата в Ню Йорк, поискал обяснение от равина на думата „елохим“. Един тринитарист, духовно лице, който стоял наблизко, отговорил: „Защо това има връзка с трите личности в Триединството,“ и тогава един юдеин пристъпил напред и казал, че не трябва да споменава тази дума повече, или щели да го принудят да напусне дома; защото **не било позволено да се споменава името на чужд бог в синагогата**" (Дискусия между Съмърбел и Флъд върху Триединството, с. 38) Милман казва, че идеята за Тризъбеца е митична (История на християнството, с.34).

Тази доктрина за **триединството била докарана в църквата приблизително по същото време, когато и образът на звяра, и спазването на деня на слънцето,** и е само една **преработена версия на Персийската доктрина.** Трябвало да минат около триста години от въвеждането на тази доктрина, за да стане това, което е сега. Започва се през около 325 г. сл. Хр., и не била довършена до 681 г. Виж *Рим на Гибон* от Милман, том. 4, с.422. Тя била възприета в Испания през 589 г., в Англия през 596 г., в Африка през 534 г. - *Гибон том. 4, с.114,345; Милнър, том. 1, с. 519.* "

{Дж. Н. Лоубъро, Ривю енд Херълд, 5-ти ноември, 1861 г.}.

“За Духа на Бога се говори в Писанието като за Божий представител – силата, чрез която Той работи, средството чрез което се поддържат всички неща. Това е изразено ясно от псалмиста...Пс. 139:7 -10. От този език научаваме, че **когато говорим за Духа на Бога, в действителност ние говорим за Неговата сила и присъствие**” {Дж. Н. Лоубъро, Ривю енд Херълд, 20-ти септември, 1898 г.}.

“Освен това, Той [Христос] е началото на Божието творение. ... **Езикът не предполага непременно, че Той е бил сътворен;** защото думите... може да означават просто, че **делото на сътворението, точно казано, е било започнато от Него.** Без Него не е било направено нищо. Други обаче, както и ние по-точно смятаме, че вземайки думата (за начало на гръцки) да означава **средство или ефективна причина, ... разбирайки, че Христос е средството, чрез което Бог е създал всички неща,** но че **Той самият е дошъл в съществуване по различен начин, тъй като е наречен Единородният на Отец**” {Дж. Н. Лоубъро, Вмъкване А-1, Да не би да забравим, том 4, № 2, Втора четвърт, 1994 г.}.

Урия Смит (1832 – 1903)

В 1Кор. – 15-та глава, откривам, че не е естественият човек този, който притежава безсмъртие; а и Павел уверява римляните, че чрез търпеливо постоянство в добродетелност всички биха могли да придобият безсмъртие и вечен живот. Учението, наречено “Триединство”, **което твърди, че Бог е без форма или части, че тримата - Отец, Синът и Святият Дух са една личност,** е друго. **Може ли Бог да бъде без форма или части, когато - “говореше на Мойсей лице в лице, както човек говори с приятеля си”** (Изх. 33:10) или когато Господ му каза: “Не можеш да **видиш лицето Ми,** защото човек не може да Ме види и да остане жив... и когато минава славата Ми, ще те поставя в една пукнатина на канарата и ще те прикрия с ръката Си, докато премина; после ще вдигна ръката Си и ще Ме видиш из отзад, но **лицето Ми** няма да се види” (Изх. 33:20, 22,

23). Христос е отпечатъкът на личността на Отец - Евр. 1:3 (Урия Смит, 10 юли 1856, "Ривю енд Херълд", т.8, бр.11, стр. 87, Параграф 33).

На Агнето, наравно с Отца, Който седи на престола, се отправя хвала в тази песен на почитание. Коментаторите с голямо единодушие са се спирали на това като доказателство, че Христос трябва да е равновечен с Отец, понеже иначе, казват че, тук би се отдавало поклонение на творението, което принадлежи единствено на Твореца. Но това не изглежда да е необходимо заключение. **Писанията никъде не говорят за Христос като за сътворено същество, но напротив, ясно заявяват, че Той бил роден от Отца** (Виж бележките върху Откр. 3:14, където е показано, че Христос не е сътворено същество). **Но, докато Синът не притежава съвечност в миналото Си съществуване с Отец, началото на Неговото съществуване като роден от Отец, предхожда цялото дело на творението, спрямо което Той стои като сътворец с Бога - Йоан 1:3, Евр.1:2. Не би ли могъл Отец да нареди на такова същество да се отдава поклонение наравно с Него, без това да е идолопоклонство от страна на поклонника? Той Го е издигнал до положение, което прави подобаващо да Му се покланят и дори е заповядал да Му се отдава поклонение, което не би било необходимо, ако Той беше равен на Отец по вечност на съществуване.** Самият Христос заявява, че: "както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе си" (Йоан 5:26) Отец "Го превъзвиши и Му подари името, което е над всяко друго име"- (Фил. 2:9). И самият Отец казва: "Поклонете Му се, всички Божии ангели" (Евр. 1:6). **Тези свидетелства показват, че Христос сега е обект на поклонение наравно с Отец; но те не доказват, че заедно с Него Той притежава вечност на минало съществуване"** (Урия Смит 1882, "Данаил и Откровението", с. 430).

Бог единствен е без начало. В най-ранната епоха, когато би могло да има едно начало – един период, **толкова отдалечен, че за ограничените умове това е по същество вечност – се появило Словото.** „В началото беше Словото"... (Йоан 1:1). **Това несътворено Слово беше Същестото,** което щом се изпълни времето, стана плът и обитаваше между нас. **Неговото начало не бе като на което и да е друго същество във вселената. Това се изтъква в**

тайнствените изрази: “Неговият Единороден Син” (Йоан 3:16, 1 4:9), “Единородният от Отец” (Йоан 1:14), и - “Аз от Бога съм излязъл и дошъл” (Йоан 8:42). Така става ясно, че **чрез някакъв божествен импулс или процес, не на сътворяване, известен единствено на Всезнанието и възможен единствено за Всеомогъществото, се е появил Божият син.** А **тогава и Святият Дух, Духът на Бога, Духът на Христос,** Божественото откровение и посредник на Тяхната сила, представляващ и Двамата (Пс. 139:7), също съществуваше (Урия Смит, 1898, “Гледайки към Исус”, стр.10).

Когато Христос остави небето, за да умре заради един изгубен свят, Той изостави, заради временното битие и безсмъртието Си. Но как би могло това да се сложи настрана? **Че то бе оставено настрана е сигурно или Той не би могъл да умре;** а Той **действително умря като цяло, като божество, като Божий син,** не само телесно, докато Духът, Божествеността да е продължила да живее; понеже **тогава светът би имал само един човешки спасител, една човешка жертва** за своите грехове; но пророкът казва, че: **“душата Му” бе направена “принос за грях”** Исая 53:10. (Урия Смит, 1898, “Гледайки към Исус, стр.23, 24).

1. **Ние сме кръстени в името на Отец, Сина и Святия Дух - Мат. 28:19. С това ние изразяваме вярата си в съществуването на единствения истински Бог, в посредничеството на Неговия Син и влиянието на Светия Дух** (Урия Смит, 1858, “Помощник на изучаващите библията”, стр.21, 22).

Бог - Отец и Неговият Син Исус Христос

ТИТЛИ НА ОТЕЦ

Следните звания за върховенство принадлежат само на Онзи, Който е отговорност до вечност, единственият мъдър Бог:

- “Вечният Бог” (Втор. 33:27)
- “Чието Име е Йехова” (Пс.83:18)
- “Всевишният Бог” (Марк 5:7)
- “Старият по дни” (Дан 7:13)
- “Бог Единствен” (Пс. 86:10)
- “Господар Единствен” (Неем. 9:6)
- “Небесният Бог” (Дан 2:44)

- “Единственият истински Бог” (Йоан 17:8)
- “Който притежава безсмъртие” (1Тим 6:16)
- “Вечният Цар, безсмъртният, невидимият” (1Тим 1:17)
- “Единственият Бог” (1Тим 1:17)
- “Господарят, нашият Бог, Всемогъщият” (Откр. 19:6)
- “Благословеният и единствен Владетел” (1Тим 6:15)
- “Освен Мен, няма Бог” (Исая 33:6)
- “Бог Баща” (1Кор. 8:6)
- “Бог на нашия Господар Исус Христос, Баща на славата” (Ефес. 1:17)
- “Един Бог и Баща на всички, Който е над всички” (Ефес. 4:6)
- “Всемогъщият Бог” (Бит. 17: 1)
- “Аз съм Онзи, Който Съм” (Изх. 3:14)
- “Господарят, Бог Всемогъщият” (Откр. 4:8)

ЗАЯВЛЕНИЯ ОТНОСНО СИНА

- Той е Начинателят на всичко, което Бог е създал (Откр 3:14) (Виж Цариградския и Синодалния превод – бел. прев.).
 - Първородният преди всяко създание (Кол. 1:15) (Виж КJV и Синодалния превод - бел. прев.).
 - Единородният от Бащата (Йоан 1:18, 3:18).
 - Синът на Живия Бог (Мат 16:16).
 - Съществуваше преди да дойде в света (Йоан 8:58; Михей 5:2; Йоан 17:5,24).
 - Беше направен по-горен от ангелите (Евр. 1:14).
 - Направи света и всички неща (Йоан 1:1-3; Ефес. 3:3,9).
 - Беше изпратен в света от Бога (Йоан 3:34).
 - В Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството (Кол. 2:9).
 - Той е възкресението и животът (Йоан 11:25).
 - Дадена Му е цялата власт на небето и земята (Мат 28:18).
-
- Той е поставеният наследник на всичко (Евр. 1:2).
 - Помазан с миро на радост повече от Своите събратя (Евр. 1:9).
 - Бог Го е определил за съдия на живи и мъртви (Деян. 17:31).
 - Бог разкрива замислите Си чрез Него (Откр. 1:1).
 - Глава на Христос е Бог (1Кор. 11:30).
 - Исус имаше власт да даде живота Си и пак да го

вземе (Йоан10:18). Той получи тази заповед от Своя Отец (Йоан 10:18)

- Бог Го въздигна от мъртвите (Деян. 2:24, 34; 3:15; 4:10; 10:40; 13:30,34; 17:31;

Римл. 4:24; 8:11; 1Кор. 8:14; 15:15; 2Кор. 4:14; Гал 1:1; Евр. 1:20; Кол. 2:12; 1Сол 1:10; Евр 13:20; 1Петр. 1:21).

Исус казва, че не може да върши нищо от Себе Си (Йоан 5:19).

- Че Отец, Който обитава в Него, върши Своите дела (Йоан 14:10).
- Че Отец, Който Го изпрати, Му даде заповед какво да казва икакво да говори (Йоан 12:49).
- Че Той дойде да върши, не Своята собствена воля, а волята наОнзи, Който Го изпрати (Йоан 6:38).
- И че учението Му не беше Негово, а на Отец, Който ГоИзпрати (Йоан 7:16; 8:28; 12:14; 14:10, 24).

С такива вдъхновени заявления пред себе си, **длъжни ли сме да кажем, че Исус Христос е Самосъществуващият, Независим, Всезнаещ и Единственият истински Бог; или че е: Божият син, роден, поддържан, въздигнат и прославен от ОТЕЦ?** (Урия Смит, 838, "Помощник на изучаващите Библията", стр.42-45. намира се още в "Ривю енд Херълд", 12 юни, 1860 г., стр.27, пар 3-48).

Дж. У. У. пита: "Да разбираме ли, че Святият Дух е личност също както Отец и Сина? Някои твърдят че е, други че не е".

Отг. - Терминът "Holy Ghost" (ghost - духа призрак, дух - бел. прев.) е груб и отблъскващ превод. Трябва да бъде "Святият Дух" (pneuma hagelion) във всеки един случай. Този Дух е Духът на Бога и Духът на Христос; като Духът е същият, било то, когато се говори за Него като принадлежащ на Бога или на Христа. Но относно този Дух, Библията използва изрази, които не могат да се съгласуват с идеята, че това е личност като Отец и Сина. Поскоро, това е Божествено влияние от Тях Дватамата, Посредникът, Който представлява Тяхното присъствие и чрез което Те имат знание и власт из цялата вселена, щом не присъстват лично. Христос е личност, служеща сега като свещеник в светилището

в небето, а пък Той казва, че където двама или трима са събрани в Негово име, Той е там сред тях (Мат 18:20). Как? Не лично, а чрез Своя Дух. В една от Христовите беседи (Йоан 14 -16 глави) този Дух е олицетворен като “Утешителят” и като такъв за Него се прилагат личните и относителни местоимения: “Той”, “Него” и “Когото”. **Но обикновено за Него се говори по начин, който показва, че това не може да е личност като Отец и Сина. Например, за Него често се казва, че се “излива” или “разпръсва”. А никъде не четем за Бога или за Христа, че биват изливани или разпръсвани.** Ако беше личност, не би било никак странно за Него да се явява в телесен облик; а пък когато се проявява така, този факт е отбелязан като нещо особено. Така Лука 3:22 казва: “И Светият Дух слезе върху Него в телесен образ като гълъб”. Но обликът не е винаги същият, понеже в деня на Петдесятница приема формата на “езици като огнени” (Деян. 2:3,4). Отново четем за **“седемте Божии духове, разпратени по цялата земя”** (Откр. 1:4, 3:1; 4:5; 5:6). **Това е несъмнено просто едно обозначение за Святия Дух, поставен в тази форма, за да се отбележи съвършенството и пълнотата Му. Но едва ли би бил описан така, ако беше личност. Ние никъде не четем за седемте богове или за седемте Христововци** (Урия Смит, 28 окт. 1890, “Ривю енд Херълд”).

„Тогава за нас не би било неуместно да размислим за момент, какъв е този Дух, каква служба има „това“, какво отношение има към света и към църквата и какво възнамерява Господ да извърши за народа Си чрез Него. Светият Дух е Духът на Бога. Това е и духът на Христос. **Това е онова Божествено, тайнствено излъчване, чрез което Те задвижват Своето велико и безгранично дело.** То е наречено Вечният Дух; Това е Дух, Който е всезнаещ и всеприсъстващ. Това е Духът, Който се движеше или се носеше върху лицето на водите в ранните дни, когато цареше хаос и от хаоса бе изведена красотата и славата на този свят. Това е действеността, чрез която се придава живот; това е средството, чрез което всички Божии благословения и милости достигат до народа Му. Това е Утешителят, това е Духът на истината, това е Духът на надеждата, това е Духът на Славата, това е жизнената връзка между нас и нашия Господ и Спасител Исус Христос. Понеже апостолът ни казва, че ако нямаме Христовия Дух, не

сме Негови. Това е Дух, Който е нежен, Който може да бъде обиден, може да бъде оскърбен, да бъде угасен. Това е деятелността, чрез която ще бъдем въведени (ако някога бъдем въведени) в безсмъртие, понеже Павел казва, че ако “Живее във вас Духът на Този, Който е възкресил Исус от мъртвите”, Той “ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, Който обитава във вас”, т.е., Духът на Христос (Римл. 8:11)...”

Ще забележите, че в тези няколко стиха апостолът разглежда трите велики деятелности, които участват в това дело: Бог Отец, Неговият син Христос; и Святият Дух (Урия Смит, 14 март 1891, Дневен бюлетин на Генералната Конференция, т.4, стр.146-147).

Стивън Нелсън Хаскъл (1833 – 1922)

“Брат Хаскъл е Господният служител, човек на възможностите. Ние оценяваме неговия опит, неговата преценка, неговата добре обмислена грижа и внимание. **Той действително е могъщ човек на Писанията. Той разкрива Словото на Бога по толкова прости чък начин, като прави така, че всяка тема да разкрие своята истинска важност**” {Е. Г. Уайт, Писмо 140, 1897 г.} (Цитирано в Елън Г. Уайт Том. 4 Годините в Австралия 1891-1900, от Артър Л. Уайт, 1983 г., с. 307).

“Когато отмина времето на 1844 г. нямаше никой, който да вярва истината така, както сега я поддържа. Всички вярваха в пророчествата, които ни доведоха до това време. Тогава започна по-голямо изследване на Библията, вероятно по-голямо от което и да било време от апостолите насам. Отново и отново минаваха през старите аргументи относно пророчествата, които сочеха 1844 г. И след най-цялостно изследване не можеха да видят друго заключение, освен това, че пророческият период приключваше в това време. Докато изучаваха, започнаха да виждат една след друга връзките на истината; и когато тези истини се разгръщаха пред пионерите, - имам предвид хора като старейшината Джеймс Уайт, Дж. Н. Ендриус, Урия Смит и Дж.. Х. Уагонър, - те не дръзваха да представят тази истина на хората, докато не са направили това специален предмет на молитва и Духът на пророчеството не постави печата си над това” {S. N. Haskell,

„Дъгата в облаците е само символ на дъгата, която обкръжаваше трона от вечността. Назад във вечността, която ограниченият ум не може да схване, Отец и Синът бяха сами във вселената. **Христос беше първородният на Отец и Йехова изяви на Него Божествения план на сътворението.** Планът за сътворението на световите бе разгърнат заедно с реда на съществата, които щяха да ги населят. Ангелите, като представители на един ред, щяха да бъдат служители на Бога във вселената. Сътворението на нашия собствен малък свят беше включено в дълбоко заложените планове. Падението на Луцифер бе предвидяно; също така и възможността за навлизането на греха, който щеше да развали съвършенството на Божественото творческо дело. Тогава, в онези ранни съвети, любящото сърце на Христос се развълнува; и **Единородният Син** вриче живота Си да изкупи човека, ако се поддаде и падне. **Отец и Син, обкръжени от недостъпна слава, стиснаха ръцете Си.** С оценяването на това предложение на Христос бе дарена творческа сила и беше направен Вечният завет; и отсега -нататък, с един ум, Отец и Син, работиха заедно, за да довършат делото на сътворението. Жертването на „Аза“ за доброто на другите, беше основата на всичко това“ {С. Н. Хаскъл, Историята на пророка от Патмос, с. 93, 94. 1905 г.}.

„Преди сътворението на нашия свят: “стана война на небесата.” **Христос и Отец** влязоха в завет; и Луцифер, засеняващият херувим, ревнуваше все повече, защото не бе допуснат във вечните съвети на **Двамата, Които седяха на трона“** {С. Н. Хаскъл, Историята на пророка от Патмос, с. 217. 1905 г.}.

“Христос беше **Първородният в небето;** Той беше също и Първороден на Бога на земята, и Наследник на трона на Отец. **Христос, Първородният, макар и Син на Бога, бе облечен в човешко естество и бе усъвършенстван чрез страдание. Той прие образа на човек и през вечността Той ще остане човек “** {С. Н. Хаскъл, Историята на пророка от Патмос, с. 98, 99. 1905 г.}.

Джордж Айд Бътлър (1834-1918)

"Бог обитава в нас чрез Неговия Свят Дух като Утешител , като Укорител, особено първото. Когато идваме при Него, ние участваме в Него в този смисъл, **защото Духът излиза от Него; Той излиза от Отец и Сина. Това не е личност, която се разхожда на крака или летящ като буквално същество, или поне не във всеки подобен смисъл, така както са Христос и Отец.** Ако е така, това е напълно отвъд моята способност да осъзнавам значението на езика или думите" {Писмо: Дж. А. Бътлър до Дж. Х. Келог, 5 -ти април, 1904 г.}

Джон Готлиб Матесън (1835-1896)

Христос е Единственият буквален Син на Бога.
"Единородният от Отец"(Йоан 1:19). Той е Бог, понеже е Божий Син; не с оглед на възкресението Си. Ако Христос е Единородният от Отца, тогава ние не можем да се родим от Отца в буквален смисъл. Това може да стане само в преносния смисъл на думата (Джон Матесън, 12 окт. 1869, "Р & Херълд", стр.123).

Сарепта Миренда (Айриш) Хенри (1839 – 1900)

"Аз бих била много доволна, ако можех да седна до теб и да разговарям с теб относно случките на нашите преживявания. Имам силно желание да те срещна През широките води на океана, можем да стиснем ръцете си във вяра и сладко приятелство." - Писмо 9, 1898 г. "Бяхме много натъжени от новината за смъртта на нашата много възлюбена сестра С. М. А. Хенри. ... Нашата възлюбена сестра е между онези, които са включени във видението на Йоан, онези, за които той дава свидетелство: "Чух глас от небето, който ми каза: Напиши, блажени отсега нататък мъртвите, които умират в Господа: Да, казва Духът, да може да си починат от техните трудове; и техните дела ги следват"" {Елън Уайт, Ривю енд Херълд, 3-ти април, 1900 г., Параграф 1, 3}.

“Въпрос: Смятате ли, че Духът на Бога е личност или е просто силата, чрез която Бог работи, и която Той е дал на човека за негова полза?

“Отговор: Местоименията използвани във връзка с Духа трябва да ни доведат до заключението, че **той е личност, персоналността на Бога**, която е източникът на всичката сила и живот” {С. М. Хенри, Пребъдващият Дух, 1899 г.}.

Дъдли Марвин Кенрайт (1840 – 1919)

“Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син”. **Според това, Исус Христос е роден от Бога в смисъл, в който никое друго същество не е**; в противен случай Той не би могъл да е Негов Единороден Син. Ангелите са наречени синове на Бога, а така също и праведните хора; **но Христос е Негов Син в по-висш смисъл, в по-близка връзка**, отколкото споменатите две. Бог е направил човека и ангелите от вече сътворени материали. Той е авторът на тяхното съществуване, техният Създател, оттук и техен Баща. Но **Исус Христос бил от самата субстанция на Бога**. Той **не е бил създаден от материал, както ангелите и другите творения**. Той е наистина и особено „Син на Бога,“ “Бог, Който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, Когото постави Наследник на всичко, чрез Когото също направи световите, Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши чрез Себе Си очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното. Защото, на кого от ангелите Бог е казал някога: „Ти Си Мой Син, Аз днес Те родих “; и пак: „Аз ще Му бъда Отец и Той ще Ми бъде Син“? И когато отново въвежда Първородния във вселената, казва: „Да Му се поклонят всички Божии ангели.“ И за ангелите казва: „Който прави ангелите Си ветрове и служителите Си – огнен пламък.“ А за Сина казва: „Твоят престол, Боже, е до вечни векове и скипърът на Твоето царство е скипър на правота“ Евр.1:1 -8. От това виждаме, че се прави много ясна и голяма разлика между Сина и

всички ангели. На всички тях им се заповядва да Му се поклонят.

Нито едно сътворено същество не може някога да стане достойно за поклонение, колкото и високопоставено да е то, нито би било правилно или справедливо за Бога да изисква един ред на ангелите да се покланя на друг.

Единствено Божеството е достойно за поклонение, а поклонението на каквото и да е друго, би било идолопоклонство. Ето защо Павел поставя Христос много над ангелите и прави поразителен контраст между тях " {Д. М. Кенрайт, Ривю енд Херълд, 18-ти юни, 1867 г.}.

"По времето, когато е била писана Библията, почти целият свят е бил възприел или политеизъм или пантеизъм. Политеизмът учел, че има много богове. Рим имал своите богове. Гърция имала своите богове. Египет имал своите богове. ... В противовес на това, Мойсей и пророците установяват великия факт, че тази доктрина за многото богове е невярна и че има само един Бог, Йехова - живият Бог... "Чуй, о, Израилю: **Господ, нашият Бог е един Господ' - Вт. 6:4. Тук ние отбелязваме основния тон на доктрината за Божеството.** 'Господ, нашият Бог е ЕДИН Господ.' Не много, не хиляда, не сто, не десет, **не три**, но само ЕДИН Бог. ... Обръщайки се към Новия завет, откриваме същата доктрина, която се поучава също така ясно, както в Стария. Нито Мойсей, нито пророците са представяли някога единството на Бога по-силно от самия Исус. Той е учел това и го е повтарял многократно. Той казва така: „Първата от всички заповеди е: Чуй, о, Израилю: Господ, нашият Бог, е един Господ; и да възлюбиш Господа, твоят Бог, с цялото си сърце и с всичката си душа...А книжникът му каза: Добре, Учителю, Ти казваш истината; защото има един Бог; и няма друг освен Него“ Марко 12:29 -

"Книжникът каза: „Има един Бог и няма друг освен Него.“ **Исус одобри това заявление.** „И това е вечен живот, да могат да познаят **Тебе единият истинен Бог**, и Исус Христос, Когото Си изпратил“- Йоан 13:3. **Исус казва, че Неговият Отец е единственият истинен Бог.** Но **тринитарианците противоречат на това, като казват, че Синът и Святият Дух са точно толкова истинният Бог, както е Отец.** „И така, относно яденето на

идоложертвено знаем, че идолът е нищо в света и че няма друг Бог, освен Един. Защото, дори и да има така наречени богове — било на небето, или на земята, както има много богове и много господари - **за нас има само един Бог — Отец**, от Когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, чрез Когото е всичко и ние чрез Него [1Кор. 8:4 -6]. Великият апостол казва: **„Няма друг Бог освен един,“ и „има само един Бог, Отец**, от Когото са всички неща.“ Той ни казва кой е този един Бог - **това не е Святият Дух, това не е Исус Христос, но това е Отец** (Гал. 3:20; 1Тим. 1:17...). **Как доктрината за Триединството за трима Богове, може да се помири с тези позитивни твърдения, аз не знам. ...**

И още, Библията никога не използва фразите, "Триединство," „триединен Бог,“ „три в едно,“ „святата тройка,“ „Бог Святи Дух,“ и т. н. Но тя подчертано говори, че има само един Бог - Той е Бог Отец. И всеки аргумент, който се опитва да докаже трима Богове в една личност, Бог Отец, Бог Син, и Бог Святи Дух, всички те от една субстанция и по всякакъв начин равни един на друг, и всички три формиращи само един, противоречи на себе си, противоречи на разума, и противоречи на Библията... "Бог е самосъществуващ, и източникът и авторът на всички неща - на ангелите, на хората, на всички светове - на всичко.

Така Павел казва, „Защото от Него, чрез Него и за Него са всички неща; на Когото да бъде слава завинаги. Амин“ (Римл. 11:36). "Той е източникът на всичкият живот и безсмъртие. По този начин, **говорейки за Отец, Павел казва: „Който единствен притежава безсмъртие**, обитава в непристъпна за човека светлина“- 1Тим. 6:16. Забележете, че **Този славен Бог е единственият, Който притежава в Себе Си безсмъртие. Това означава, че Той е изворната глава, Източникът на всичкият живот и безсмъртие...** ". "Защото, **както Отец има живот в Себе Си, така е дал и на Сина да има живот в Себе Си**"- Йоан 5:26. **Това твърдение е недвусмислено. Отец има живот в Себе Си и в Своята велика любов към Своя Син Той предоставя същия дар върху Него; но става ясно, че Отец е Онзи от Когото е дошъл дарът...** Колко внимателно Павел **прави разлика** между Отец и Сина. Той казва: „Отец, **от Когото** са всички неща“ и

„Исус Христос, **чрез Когото** са всички неща.“ **Отец е източникът** на всичко. Исус е Този, **чрез Когото** са направени всички неща. Цялата власт, слава и сила на Христос **Той е приел от Своя Баща... Вярата в тази доктрина е много важна.** Всъщност на това не може да се настоява прекалено силно. **Исус дори заявява, че познанието за тази истина е необходима за вечния живот.** „А това е вечен живот, да познаят Тебе единственият истинен Бог и Исус Христос, Когото Си изпратил“ - Йоан 17:3. "Ние трябва да познаваме Отец като единственият истинен Бог. Тогава няма истинен Бог, освен Отец. Но ние също трябва да познаваме Неговия Син Исус Христос, Когото Той е изпратил. **Колко простичка и ясна е тази доктрина и колко изобилно поддържана от святата Библия** " {Д. М. Кенрайт, Ривю енд Херълд, 29-ти август, 1878 г.).

Алонзо Тревиър Джоунз (1850-1923)

Този, Който беше роден в образ на Бог, взе човешки образ. „Той беше в плът като Бог, но не се яви като Бог.“ „Той съблече от Себе Си Божия образ и вместо него взе образ на човек.“ „Той напусна за известно време славата на Божия образ“ (А. Т. Джонс, Бюлетин на Генералната Конференция, 1895, стр.448).

Той беше роден от Святия Дух. С други думи, Исус Христос беше роден втори път. Той, Първороден на Бога, дойде от небето на Земята и беше роден повторно. Но всичко във Христовото дело е обратно на нас: Той безгрешният, беше направен грешен, с цел ние да станем праведни пред Бога в Него. Той, живият, Принцът и Авторът на живота умря, за да може ние да живеем. **Той, Чието идване е от вечността, Първородният на Бога, беше роден отново с цел, ние също да се родим отново** („Християнско съвършенство“, Параграф 53,54 А Проповед от А. Т. Джоунс, „Ревю енд Хералд“, 7-ми юли – 1авг.1899) (Това се намира също в „Уроци по вяра“, стр.154).

11. Какво да се прави тогава „в съответствие с това мнение“? „Християнската религия“, или „Християнството, обикновеното християнство“ е законово признато и обявено за официална религия на тази нация, и следователно „това е християнска нация.“ С това също: „с повече или по-малко недвусмислен език“, се оправдава като „значение“ на Конституцията на Съединените Щати, подкрепата на дисциплината на църквите от гражданските власти; (2) изискване за религиозна клетва; (3) изискване на тест за вяра при кандидатстване за чиновническа служба; (4) данъчно облагане за подкрепа на религията и учителите по религия; (5) **изискване за вяра в Триединството** и вдъхновеността на „светите Писания на Стария и Новия Завет;“ (6) виновност за богохулство на всеки, който говори или действа с пренебрежение към официалната религия; (7) закони за спазването на неделята, с общо спиране на всички „светски дела.“

12. А сега това ли е, което се желае най-много от папството и всички фази от стария ред на нещата, ...значението на националната Конституция с това решение? Какво повече е искано от папството, освен „Християнската религия“ да бъде национална религия; уставите на Църквата да бъдат подкрепяни от гражданските власти; тестът за религиозност да се прилага към всички; народът да се облага за подкрепа на религията и религиозното богослужение; **да се изисква вяра в Триединството**, вдъхновението на „Светото Писание на Стария и Новия Завет;“ вина на този, който говори или действа пренебрежително срещу религията, изповядвана от почти цялата общност;“ всеки трябва да спазва според изискването на закона Неделята? Наистина, какво повече от това може да се иска или желае от най- абсолютния религиозен деспотизъм, който човек може да си представи? (А. Т. Джоунс, 1901, „Църковна империя“, с. 837-838).

Тук се изисква ясна религиозна квалификация. Кандидатстващият трябва да докаже, че той е редовно назначен служител на някоя църква и трябва да бъде препоръчан от някое религиозно тяло. **Истина е, че той не е застава директно от този закон да декларира вяра в Триединството** или в общението на светиите, или във възкресението на мъртвите. Вярно е, че не

изисква да се минава на такъв пряк тест. Но се изисква да е религиозен и да принадлежи към някоя църква. Ако не е, тогава няма да бъде назначен. Това не е нищо друго, освен тест на вярата, като условие за назначаване на обществен пост в Съединените Щати и е явно нарушение на клаузата на Конституцията, която заявява че: "Никакъв религиозен тест не може да се изисква за назначаване на пост в Съединените Щати." **Нещо повече: въпреки, че както се каза горе, не се изисква вяра в Триединството, и т. н., но все пак това се изисква непряко. За да бъде назначен един служител на добра позиция в някоя църква, той трябва да премине един тест върху много точки.** Следователно, това изискване прави непряко това, което не се изисква директно, и определено е нарушение на Конституцията, както ако това би се направило директно (А. Т. Джоунс, 1891, „Двете Републики“, стр.801).

Друго и най-забележимо жертване на теокрацията на Калвин бил **Сервет, който отхвърля католическата доктрина на Триединството**, а също и детското кръщение; и публикувал книга, наречена „Християнството възстановено“, в която изяснява възгледите си. По внушение и с помощ на Калвин, той е разпитван от папската инквизиция, осъден на смърт за богохулство и ерес, но той избягва от затвора в Дофине във Франция и отива в Италия, минавайки през Женева, и там остава за кратко. Точно се готвел да заминава за Цюрих, когато по подстрекателство на Калвин бил арестуван и заради спомената си по-горе книга бил обвинен за богохулство. Резултатът, както всички знаем, е изгаряне. Последователите му били изгонени от Женева (А. Т. Джоунс, 1891, „Двете Републики“, стр.590).

Хамптън Уотсън Котрел (1852 – 1940)

“Направеното заключение по това време [времето на пионерите] бе, че Святият Дух не е личност в смисъла, в който Бог и Христос са личности, ако е така, би излязла същата трудност със Святия Дух присъстващ навсякъде, така както се поддържа от Тринитарианците относно Бог и Христос като личности, присъстващи навсякъде, и ако това трябва да се приеме така,

Христос по-скоро би бил син на Святия Дух, отколкото на Бога, както заявява Библията, че е" {Писмо на Х. У. Котрел до Ли Рой Фруум, 16-ти септември, 1931 г.}.

Джеймс Едсън Уайт (1849 – 1928)

"Следователно ангелите са сътворени същества, по необходимост от по-нисък ранг от техния Създател. **Христос е единственото същество родено от Отец**" {Дж. Е. Уайт, Минало, Настояще и Бъдеще, с. 52. 1909}.

"Освен Отец, **само едно същество** във вселената **носи името Бог и това еНеговият Син Исус Христос**" {Дж. Е. Уайт, Идващият Цар, с. 33}.

Уилям Кларънс Уайт (1854 – 1937)

"Показано ми беше също, че моят син, У. К. Уайт, трябва да бъде мой помощник и съветник и че **Господ щеше да постави на него дух на мъдрост и здрав разум**. Беше ми показано, че Господ щеше да го ръководи и че **той нямаше да бъде подведен**, защото той щеше да разпознае водителството и ръководството на Святия Дух. Беше ми дадено уверението: ...'Господ ще бъде твой инструктор. Ти ще се срещнеш с измамни влияния; те ще идват под много форми, като **пантеизъм и други форми на неверие; но следвай там, където Аз ще те ръководя и ще бъдеш в безопасност**. Аз **ще поставя Моя Дух върху твоя син и ще го подсиля да върши Неговото дело**. Той има благодатта на смирението. Господ го избра **да има важна роля в Неговото дело**. **За тази цел той е бил роден**" {Е. Г. Уайт, Избрани вести, кн. 1, с. 54, 55/Гл. 4 —Написването и изпращането на свидетелствата до църквата, Подзаглавие: Делото и помощниците - Параграф 3-5}.

"В твоето писмо ме молиш да ти кажа как аз разбирам позицията на майка ми по отношение на **персоналността на Святия Дух**. Това аз не мога да направя, защото никога не съм разбирал ясно нейните учения по този въпрос. В ума ми винаги

имаше някакво объркване относно значението на нейните изрази, които за моя повърхностен начин на мислене изглеждаха някак си обърквачи. Често съм съжалявал, че не притежавах тази острота на ума, която би могла да разреши този и други подобни смущаващи въпроси и след това си спомних какво пише сестра Уайт в „Деяния на апостолите“ стр. 51 и 52, ‘относно такива тайни, които са твърде дълбоки за човешкото разбиране, мълчанието е злато,’ Аз сметнах за най-добре да се въздържа от дискусия и предприех да насоча ума си към нещата, които са лесни за разбиране.

Като чета Библията, **разбирам, че възкръсналият Спасител „духна върху учениците“ и им каза: „Приемете Святия Дух.“ Концепцията, възприемана от този текст изглежда в хармония с твърдението в**

„Копнежът на вековете“, с. 669, също и Бит. 1:2; с Лука 1:4; с Деян 2:4 и също 8:15 и 10:44. Много други текстове могат да бъдат посочени, които изглежда, че са във хармония с това твърдение от ‘Копнежът на вековете.’

Твърденията и аргументите на някои от нашите служители, в тяхното усилие да докажат, **че Святия Дух е индивидуалност, както са Бог Отец и Христос, вечният Син, ме объркват, и понякога ме натъжават.** Един популярен учител каза: ‘Ние можем да го считаме за приятел, който е тук долу и движи нещата.’ **Смущенията ми бяха малко облекчени, когато научих от речника, че едно от значенията на персоналност, бе характеристики. От казаното стигнах до заключението, че може да има персоналност без телесната форма, която е притежавана от Отец и Сина. Има много текстове, които говорят за Отец и Сина, а липсата на текстове, които създават подобна връзка с обединеното дело на Отец и Святия Дух или на Христос и Святия Дух ме накара да вярвам, че Духът без индивидуалност беше представител на Отец и Сина в цялата вселена и чрез Святия Дух Те живеят в сърцата ни и ни правят едно с Отец и със Сина”** {Писмо, У. К. Уайт до Х. У. Кар, 30-ти април, 1935 г.}.

Милтън Чарлз Уилкокс (1853 – 1935)

“Бог е източникът на целия живот... Животът на Бог а е вечен живот, както Той е „вечният Бог“. ...**Но Бог е личност; как може Неговият живот да присъства навсякъде? Бог присъства навсякъде чрез Своя Дух... Следователно, присъствието на Бога е Неговият Свят Дух; и Святия Дух, следователно е животът на Бога.** И така, ние четем за „Духа на живота“ (Римл. 8:2), че 'Духът е живот заради правдата' (стих 10); че „Духът дава живот“ (2Кор. 3:6)” {М. Ч. Уилкокс, Знамения на времето, 2 -ри юни, 1898 г.}.

“Въпрос 187: Каква е разликата между Святия Дух и служебните духове (ангели), или те са едни и същи?

Отговор: **Святия Дух е могъщата енергия на Божеството, животът и силата на Бога протичаща от Него към всички части на вселената,** и така създаващ една жива връзка между Неговия трон и цялото творение. Както е изразено от друг: **“Святия Дух е дъхът на духовния живот в душата. Даването на Духа е даването на живота на Христос.”** Така, **това прави Христос присъстващ навсякъде.** Ако се използва една груба илюстрация, точно както телефонът пренася човешки глас, и по този начин прави този глас да присъства на мили разстояние, така и Святия Дух носи със Себе Си целия потенциал на Христос, правейки Го присъстващ навсякъде с цялата Му сила, и разкриващ Го на онези, които са в хармония с Неговия закон. Така Духът е персонифициран в Христос и Бог, **но никога разкрит като отделна личност. Никога не ни е казано да се молим на Духа; но на Бога за Духа.** Не откриваме никъде в Писанието молитви **на Духа, но за Духа** ” {М. Ч. Уилкокс, Въпроси и отговори събрани от отдела за въпроси към Знамения на времето, с. 181, 182. 1911 г.}.

“Върховната и непоносима слава на Божеството е представена в Отец. 1Тим. 6:16. Исус Христос сля завинаги Божественото с човешкото и **от Него протича Духът на живота** към всичките Му деца. Ангелите са посредници, връзката, на тези велики потоци на Божия живот да подсилят, така да се каже, тези потоци на живота. Те могат да понесат Божия Дух и Неговата възсияваща слава, без да се възвеличават, и в себе си донасят присъствието на Бога до Неговите

деца, и отблъскват ангелите на злото, които се опитват да ги унищожат " {М. Ч. Уилкокс, Знамения на времето, 26 -ти февруари, 1908 г.}.

28. ПЕРСОНАЛНОСТТА НА ДУХА

Въпрос 1. Някои казват, че Святият Дух е личност; други казват, че Той е персоналност; а други само сила. Колко дълго това ще бъде въпрос на дискусия? Отговор 1. Персоналността на Святия Дух вероятно винаги ще бъде въпрос за дискусия. Понякога за Духа се споменава, че се „излива“, както в Деян 2 гл. В цялото Писание Духът е представен като опериращата сила на Бога... На нас ни се вижда, че **причината, поради която Писанието говори за Святия Дух като за личност е, че Той донася на нас и на всяка душа, която вярва, личното присъствие на нашия Господ Исус Христос...**

"Поради липса на вяра, беше 'целесъобразно,' необходимо, Той да отиде; защото Той заяви: 'Ако не отида, Утешителят няма да дойде при вас; но ако отида, ще ви Го изпратя' - Йоан 16:7. Неговите ученици **не можеха да осъзнаят присъствието на Духа на Бога дотогава, докато Христос беше стях лично.** В този смисъл, Той би могъл да бъде само с онези, които бяха в Неговото непосредствено присъствие. Но когато Той отиде и Духът дойде, **той можеше да направи Христос да присъства с всеки, където и да се намираше;** с Павел в Атина, Петър в Ерусалим, Тома в Индия, Йоан в Патмос.

"Това са просто илюстрации. Където и да са Божиите деца, там е Духът – **не една индивидуална личност,** както гледаме ние на личностите, но притежаващ силата да направи присъстващи Отец и Сина. Този Дух е поставян върху Божиите вестители, ангелите; но ангелите не са Духът. Този Дух е поставян върху Божиите служители, Неговите човешки вестители; но вестителите не са Духът. Те са притежавани от Духа и използвани от Духа, и имащи в себе си силата на Духа; но те не са Духа. Духът е независим от всички тези човешки или материални средства. **Защо да не оставим нещата дотук? Защо да не знаем, че Духът, Духът на Бога, Духът на Христос, Духът на Божеството, излиза по цялата земя, донасящ присъствието на Бога до всяко сърце, което ще Го приеме?** " {М. Ч. Уилкокс,

Елит Дж. Уагонър (1855 – 1916)

“Виждам красотата на истината в представянето на Христовата правда във връзка със закона, така както докторът я представи пред нас” {Е. Г. Уайт Материали от 1888 г., с. 164}.

“Когато Господ беше дал на моите братя да прогласят тази вест, аз чувствах неизразима благодарност към Бога, защото знаех, че това беше вестта за това време”, “Д-р Уагонър ни говори по един пряк начин. Имаше скъпоценна светлина в това, което той каза” {Е. Г. Уайт, Материали от 1888 г., с. 217, 163}.

“Знам, че би било опасно да се отрече позицията на д-р Уагонър като напълно погрешна.... Това, което беше представено е в съвършена хармония със светлината, която Бог благоволи да ми даде през всичките години на моята опитност.... Беше ми зададен въпроса: "Какво мислиш за светлината, която тези мъже представят? Та нали ви я представях през последните 45 години... ” {Е. Г. Уайт 1888, с. 164, 348}.

“Словото беше „в началото“. Умът на човека не може да схване времената, които обхваща тази фраза. **Не е дадено на хората да знаят кога или как Синът е бил роден;** но ние знаем, че Той е бил Божественото Слово, не просто преди да дойде на тази земя да умре, но дори преди да бъде сътворен света. Точно преди Неговото разпъване Той се молеше: "И сега, о, Татко, прослави Ме в Себе Си със славата, която имах при Теб преди да беше светът" Йоан 17:5. И повече от седемстотин години преди първото Му идване, Неговото идване беше представено по следния начин във вдъхновеното слово: "Но ти, Витлееме Ефратов, макар и да си малък измежду хилядите на Юда, от теб ще излезе за Мене Един, Който ще бъде управител в Израил; Чийто произход е от древността, от дните на вечността" Мих. 5:2. **Ние знаем, че Христос е „произлязъл и дошъл от Бога“ (Йоан 8:42), но това е било далече назад във вековете на вечността, така че е отвъд способностите на ума за схващане**” {Е. Дж. Уагонър, Христос и Неговата правда, с. 9, 1890 г.}.

“Бог ли е Христос?”

...Това име не е било дадено на Христос като последствие от някакво велико постижение, но по наследствено право то е Негово. Говорейки за силата и величието на Христос, писателят към евреите казва, че Той е направен толкова по-добър от ангелите, защото "Той по наследство е добил по- превъзходно име от тяхното" Евр. 1:4. Синът по право взема името на бащата; и Христос, като „Единородният Син на Бога“ има по право същото име. Един син, в по-голяма или в по-малка степен, е също репродукция на бащата; той има в същата степен чертите и личностните характеристиките на своя баща; не съвършено, защото няма съвършено възпроизводство в човешкия род. Но при Бога няма несъвършенство, или в някое от Неговите дела, и така, Христос е "изразеният образ" на личността на Отец Евр. 1:3. Като Синът на самосъществуващия Бог, Той по естество притежава всички атрибути на Божеството. Вярно е, че има много синове на Бога, но Христос е "Единородният Син на Бога," и следователно Синът на Бога е в един смисъл, в който никое друго същество никога не е било, нито някога може да бъде. Ангелите са синове на Бога, както беше и Адам - по сътворение; (Йов 38:7; Лука 3:38), християните са синове на Бога по осиновление (Римл. 8:14, 15), но Христос е Син на Бога по рождение. Писателят на Евреи показва по-нататък, че позицията на Сина на Бога не е такава, до която Христос е бил въздигнат, но е такава, която Той има по право " {Е. Дж. Уагонър, Христос и Неговата правда, с. 11 -13. 1890 г.}.

“Тук може би са необходими думи на предупреждение. Нека никой не си въобразява, че бихме възвисили Христос за сметка на Отец или че бихме пренебрегнали Отец. Това не може да бъде, защото техните интереси са едно. Ние почитаме Отец, почитайки Сина. Даваме си сметка за думите на Павел, че „за нас има само един Бог, Бог Отец, от Когото са всички неща и ние в Него; и един Господ Исус Христос, чрез Когото е всичко и ние чрез Него" (1Кор. 8:6); точно както вече цитирахме, че чрез Него Бог направи световете.

Всички неща в крайна сметка произлизат от Бог Отец; дори самият Христос е произлязъл и е дошъл от Отец. но беше

угодно на Отец в Него да обитава пълнотата и Той да бъде директният, непосредствен Деятел във всеки акт на сътворението. Нашата цел в това изследване е да установим правилната позиция на Христос на равенство с Отец, за да можем да оценим силата Му да изкупва по-добре " {Е. Дж. Уагонър, Христос и Неговата правда, с. 19. 1890 г.}.

"Сътворено същество ли е Христос?"

Преди да преминем към някои практически уроци, които трябва да се научат от тези истини, трябва да се спрем за малко върху едно мнение, което се поддържа честно от мнозина, които не биха обезславили преднамерено Христос по-каквато и да е причина, но които чрез това мнение, всъщност отричат Неговата божественост. Това е идеята, че Христос е сътворено същество, Който чрез благоволения на Бога бил въздигнат до Неговата настояща възвишена позиция. Никой от тези, които поддържат този възглед, не би могъл да притежава правилна концепция за възвишената позиция, която Христос действително има.

...Писанията заявяват, че Христос е "Единородният Син на Бога." Той е роден, не сътворен. Колкото до това, кога е бил роден, не е за нас да изследваме, нито умовете ни биха могли да го разберат, ако ни се каже. Пророк Михей ни казва всичко, което можем да знаем за това със следните думи: "Но ти, Витлееме Ефратов, макар и да си малък измежду хилядите на Юда, но от теб ще произлезе за Мен Един, Който ще бъде владетел в Израил; Чийто произход е от древността, от дните на вечността" Михей 5:2. Имало е време, когато Христос е произлязъл и дошъл от Бога, от лоното на Отец (Йоан 8:42; 1:18), но това време е било толкова назад в дните на вечността, че за ограниченото разбиране на практика е без начало.

Но идеята е, че Христос е роден Син, а не сътворен субект. Той има по наследство по-възвишено име от ангелите; Той е "Син над Неговия собствен дом" Евр. 1:4; 3:6. И щом като Той е Единородният Син на Бога, Той е от същата субстанция и естество на Бога и по рождение притежава всички атрибути на Бога, защото Отец благоволи Неговият Син да бъде изразен

образ на Неговата Личност, блясъкът на Неговата слава и изпълнен с цялата пълнота на Божеството....

Накрая, ние знаем за Божественото единство на Отец и Сина от факта, че **Двамата имат един и същ Дух**. Павел, след като казва, че онези, които са в плътта, не могат да угодят на Бога, продължава: "Но вие не сте в плътта, но в Духа, ако е така че **Духът на Бога** обитава във вас. И сега, ако някой няма **Духа на Христос**, той не е Негов" Римл. 8:9. Тук ние откриваме, че **Святият Дух е както Духът на Бога, така и Духът на Христос. Христо „е в лоното на Отец”, бивайки по естество от същата субстанция като Бога и имащ живот в Себе Си. Той е подходящо наречен Йехова, Самосъществуващият и в такъв стил е представен и в Ер. 23:5, 6, където се казва, че праведният Отрасъл, Който ще извърши съд и правосъдие на земята, ще бъде познат с името Йехова-цидекену – ГОСПОД, НАШАТА ПРАВДА.**

Тогава нека никой, който въобще почита Христос, не Му отдава по-малка почит от тази, която Той отдава на Отец, защото това би било точно толкова обезславяне и на Отец, но нека всички заедно с ангелите в небето да се поклонят на Сина, без да се боят, че се покланят и служат на творението вместо на Твореца" {Е. Дж. Уагонър, Христос и Неговата правда, с. 19 -24., 1890 г.}.

“В защитаването на съвършеното равенство на Отец и Сина, и факта, че в самото Си естество Христос е Бог, ние нямаме намерение да бъдем разбрани така, сякаш учим, че Отец не е бил преди Сина. Не би било нужно да опазим този възглед, освен ако някои не си мислеха, че Синът е съществувал точно толкова, колкото и Отец; но все пак някои отиват до тази крайност, която не добавя нищо към достойнството на Христос, но по-скоро Му отнема дължимата почит, тъй като мнозина отхвърлят всичко, вместо да приемат една теория, която очевидно е толкова извън хармония с езика на Писанието, че Исус е Единородният Син на Бога. Той е бил роден, а не сътворен. Той е от същността на Отец, така че в самото Си естество Той е Бог; и щом като това е така „На Отец беше угодно в Него да обитава цялата пълнота“ Кол. 1:19... Докато и Двамата са от едно и също естество, **Отец е пръв във времето.** Той е също по-велик в това, че **Той няма начало, докато персоналността на Христос има начало**" {Е. Дж. Уагонър,

Знамения на времето, 8-ми април, 1889 г.}

<p>“Ангелите са синове на Бога, както беше Адам... по сътворение; Християните са синове на Бога по осиновление (Римл. 8:14, 15), но Христос е Син на Бога по рождение. ... и така Христос е „изразеният образ“ на личността на Отец.”</p> <p>{Е. Дж. Уагонър, Христос и Неговата правда, с. 12. 1890 г.}</p>	<p>“”Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син” - несин по сътворение, както бяха ангелите, нито син по осиновление, както е простеният грешник, но Син, роден в изразения образ на личността на Отец...”</p> <p>{Е. Г. Уайт, Знамения на времето, 30-ти май, 1895 г.}</p>
--	--

Уилям Уорън Прескът (1855–1944)

Както Христос бе роден два пъти, веднъж във вечността - Единородният на Отца и отново тук в плътта, обединявайки така Божественото и човешкото раждане, така и ние, които вече сме се родили веднъж в плътта, ще имаме второ раждане, като бъдем родени отново във Духа, за да бъде опитността ни същата – човешкото и Божественото битие, съединени в жизнен съюз (У. У. Прескът, 14 април, 1896 г., “Ривю енд Херълд”, стр.232).

Джъдсън Силваниус Уошбърн (1863 – 1955)

“Моята молитва е: Нека Бог да продължава да благославя църквата във Вашингтон. Знаем, че Господ ме благослови, когато бях с теб, а той благослови и Своя народ. Желая много любов на всички от твоето домочадие и много любов на онези, с които сме се съветвали добре по време на скъпоценните ни срещи. Господ живее и царува, слава да бъде на свялото Му име” {Материали на Е. Г. Уайт от 1888 г. с. 853, Заглавие на глава: До Дж. С. Уошбърн и съпруга}.

Учението за Триединството е ужасна езическа изроденост, изместваща Исус от Неговата истинска позиция на

Божествен Спасител и Посредник. Вярно е, че ние не можем да измерим или да определим Божествеността. Това е извън нашата ограничена способност за съждение, все пак **по темата за личността на Бога, Библията е много проста и ясна. Бащата, Стариият по дни, е от вечността. Исус беше роден от Бащата. Исус говореше чрез псалмиста, казвайки: "Господ (Йехова) Ми каза, Ти Си Мой Син, днес Аз Те родих"** Пс. 2:7. Отново в Притчи (където Исус говори под титлата – мъдрост, виж 1Кор.1:24), ние четем: „**Господ (Йехова)** ме притежаваше в началото на Своя път” – стих 22. „Преди планините да бъдат установени, преди хълмовете, аз **бях родена**” – ст.24 .

Синът казва, че е бил роден от Баща Си (Йехова)... Сатана е заимствал от езическите вярвания за едно триглаво чудовище и умишлено целящ да хвърли оскърбление върху Божеството.... чрез Романизма, като наш славен Бог, едно невъзможно, абсурдно изобретение. Това **чудовищно учение присадено от езичеството във Римската Папска Църква се опитва да нахълта в ученията на Тройната ангелска вест...**

Фактът, че Христос не е посредник в римокатолическата църква, показва че Триединството разрушава истината, че Христос е един, единствен посредник. Така наречената Християнска Църква - Папството, което произведе учението за Триединството, не Го признава за единствен посредник, но поставя за заместници множество от духове на мъртви мъже и жени. Ако поддържате учението за Триединството, тогава Христос не е повече ваш посредник. ...

Адвентистите от Седмия Ден претендират, че приемат словото на Бога като върховен авторитет и че са „излезли от Вавилон”, за да отхвърлят завинаги празните традиции на Рим. Ако ние се върнем към безсмъртието на душата, чистилицето, вечното мъчение в ада и неделната събота, това би ли било по-малко от отстъпление? Ако обаче ние прескочим над всички тези по-малки, второстепенни учения и възприемем и поучаваме самата сърцевина, учението на Романизма, Триединството, и поучаваме, че Синът на Бог не е умрял, дори и нашите думи да са в духовен смисъл, това нещо по-малко от отстъпление ли е, самата Омега на отстъплението?...

Обаче, колкото и добри или прекрасни да са неговите проповеди или статии , колкото и дълбоки да са, когато един човек пристигне на мястото, където той поучава езическото католическо учение за Триединството, и отхвърля това, че Христос е умрял за нас, то той истински адвентист ли е? Той истински проповедник на Евангелието ли е? И когато мнозина го възприемат като голям учител и приемат неговите небиблейски теории, абсолютно противни на Духа на Пророчеството, то това е време стражът да даде сигнал за предупреждение. ...(Част от писмото написано от Дж. С. Уошбърн в 1938 г.).

Чарлз Лонгакър (1871-1958)

Сега стигаме до третата група², която поддържа идеята, че Христос е бил единороден Син на Бог, Отец, и че Той е бил такъв от дните на вечността и е бил единственият, който е произлязъл директно от Бога, бивайки роден от Отец преди всяко творение, преди каквото и да е било сътворено в една празна вселена. Тази група смята, че Синът на Бога е равен на Отец и е изразен/точен образ на Отец, притежава същото естество като Отец, същия живот като Отец, същата сила и власт като Отец, но че всички тези атрибути са били дадени на Сина на Бога от Отец, когато Той е бил роден от Отец.

Тази група вярва, че Синът на Бога е съществувал "в лоното на Отец" през цялата вечност, точно както Леви е съществувал в "чреслата на Авраам," както казал апостол Павел; "И както мога да кажа, Леви също, който получава десятък, плати десятък в Авраам. Защото той беше още в чреслата на баща си, когато го срещна Мелхиседек." Евр. 7:9, 10.

Не всичко има начало, нито всичко има край. Самият Бог никога не е имал начало и Той няма да има край. Той е

² Показвайки преди това двете крайни групи – едната, която свежда Христос до обикнове н човек, а другата представяща Го като самия Отец, сега той започва да говори за вярванията на другите адвентни пионери.

Самосъществуващият, който никога не е имал начало. Самата вечност никога не е имала начало и никога няма да има край. Пространството няма начало и няма край. Всичко друго има начало, но не всички неща, които имат начало ще имат край.

Но Христос, Единородният на Отец, е направен по „точния образ“ на личността на Отец. Бог не само [Го] е определил да бъде Спасител на хората, но Той Го е определил за "наследник на всички неща," "бивайки направен толкова по-горен от ангелите, както и по наследство е добил едно по-превъзходно име от тяхното. Защото на кого от ангелите е казал Той (Бог) някога: „Ти си Мой син, в този ден аз те родих?“ Евр. 1:2-5.

Тук ни е казано, че изразът: "Ти си Мой Син, този ден аз те родих," се отнася само за Христос, а не за някой от ангелите. Тогава трябва да е имало време, един ден, когато Синът на Бога е бил роден от Отец. В този ден, Отец е казал на Своя Единороден Син: "Твоят трон, о, Боже, е до вечни векове..."

затова Боже, твоят Бог те е помазал с миро на радост повече от Твоите събрата. И Ти, Господи, в началото си положил основата на земята, и небесата са делата на твоите ръце." Евр. 1:8-10.

Духът на пророчеството казва, че е имало, и все още има, разлика между ранга на Бог – Отец, и Божия Син." Четем в Том 1-ви от старата версия на Духа на пророчество [с. 17] така ³: "Сатана в Небето, преди своя бунт, беше високопоставен и възвишен ангел, следващият по почит след Божия скъп Син." Намекът е, че Бог стои пръв по почит, Неговият единороден син е след това, а Луцифер е бил след Сина на Бога. Ако Бог и Неговият Син бяха съвечни, съравни, и съществували еднакво време, така че да няма разлика между тях, тогава не трябва да казваме, че Луцифер е бил след Божия Син, а трябва да казваме, че е също и след Бога.

За Исус Христос, Божият Син, е казано в Писанията: "Той е Единородният на Отец." Синът на Бога не беше създаден, както другите творения са доведени до съществуване. Той не е сътворено, а Родено Същество, радващ се на всички атрибути на Своя Баща. Самият Христос обяснява Своите собствени отношения с Отец по следния начин: "Както Отец имаше живот в Себе Си," незае,

³ Докрая Лонгакър цитира Духът на пророчеството

недобит, изначален, независим и безсмъртен, "така е дал и на Сина да има живот в Себе Си." Йоан 5:26.

Бог "единствен има безсмъртие." Той единствен е самосъществуващият Бог. Но Той дал на Своя Син, когато бил Роден, същия живот, който имал в Себе Си, затова когато Христос принесъл Своя живот в откуп за греховете на света, Той и само Той можел да направи умилоствие за всичките грехове на целия свят, защото принесъл една „безкрайна жертва,“ а за изкуплението на всичките грехове на хората и съгрешилите ангели се изисква една Безкрайна жертва, за да се задоволят изискванията на Божия закон и безкрайната справедливост.

На Христос било предоставено безусловно безсмъртие, когато бил Роден от Отец. На ангелите било предоставено условно безсмъртие, когато били създадени в началото от Христос. Ангелите са безсмъртни, но тяхното безсмъртие е условно...

Какъв вид живот има в Себе Си Отец? В Бог "е живот изначален, незаеет, недобит," "безсмъртен," "независим." "Той е източникът на живота." Христос казва: "Както Отец има живот в Себе Си, така е дал" - същият живот, изначален, незаеет, недобит живот на своя Син. Бил му е "даден" от Неговия Баща. Христос бил направен източникът на живота, точно както Отец бил източникът на живота. Христос имал същият живот, който Отец имал в Себе Си като Свое собствено право. Не се е налагало Той да го добива или ползва назаем, сега той бил изначален при Христос, точно както е бил при Отец. Христовият живот бил независим от Отец, следователно не бил зависим, добит или взет назаем. Той можел да предоставя и да дава живот и да създава точно както можел и Отец, но Отец дал този живот на Своя Син.

Как същият този живот, който Отец имал в Себе Си, бил даден от Отец на Неговия Син, така че и Той също да може да го има "в Себе Си," не ни е казано. Нито би имало някаква разлика, ако се знаеше колко дълго това е било това преди да е било сътворено нещо, фактът си остава, че Синът на Бога е произлязъл от Отец, че Той е бил в лоното на Отец, че Неговият живот, "недобит, незаеет" Му е бил "даден" от Отец, че Отец е "назначил" Своя Син "да бъде равен с Него Самия;" че Отец е "облякъл" Своя Син "с власт," и че Синът не върши "нищо от Само себе Си."

Ако за Божия Син бе невъзможно да допусне грешка или да извърши грях, тогава идването Му в този свят и подлагането Му на изкушенията, би било изцяло един фарс и просто една подигравка. Щом е било възможно Той да се поддаде на изкушение и да падне в грях, тогава Той трябва да е рискувал Небето и собственото Си съществуване, и дори цялата вечност. Точно това ни казват Библията и Духът на пророчеството, че е направил Христос, Синът на Бога, когато дошъл да изработи за нас един план на спасението от проклятието на греха.

Нашият живот е ограничен – Неговият е неограничен. Нашият е смъртен – Неговият безсмъртен. Нашият дух е ограничен, Неговият е неограничен. Ние не можем да вземем живота си след като сме го оставили. Той можеше, дотогава докато не е извършил грях. Но ако Той можеше да се поддаде на изкушението и да стане виновен за грях – и това беше възможно – самото Му съществуване, неговото вечно съществуване и самото небе можеше да бъдат загубени. Ако не беше така, тогава Той никога не е поемал риск; а ни е казано, че Той "рискува всичко," дори самото небе, като "една вечна загуба." Щом това е така, тогава не само Неговото материално тяло беше поставено в опасност, но и Неговата Божественост. Защото, ако Той би могъл да съществува като едно отделно Божество, независимо от Своето материално тяло, след като предаде живота Си на Голгота, тогава Той не е рискувал небето, нито би могъл да претърпи „всичко“ като "една вечна загуба."

Щом като духът Му не отиде в небето, но Отец повери духа на Христос на гроба и той заспа с Неговото тяло в гроба, и "всичко онова което съставляваше живота и интелигентността на Исус остана с Неговото тяло в гроба," ние трябва да заключим, че ако Христос е бил съгрешил, то всичко което някога е принадлежало на Христос, завинаги е щяло да остане в гроба и Христос е щял да претърпи „загубата“ на Своето вечно съществуване.

Тогава Бог е щял да вземе обратно при Себе Си това което бил дал на Своя син, а именно, същия живот, който Той дал на Своя Единороден Син, когато същият произлязъл от лоното на Отец в началото, когато станал "Първородният преди всяко създание," както пише Павел.

Христос винаги е съществувал в лоното на Отец, дори преди

да е бил роден като Син на Бога, и Бог и Неговите пророци смятали 'нещата които не са съществували,' сякаш са съществували, дори преди да са били изявени. Така ние четем, че Христос е бил 'Агнето заклано от основаването на света,' и, че 'Христос, като Агне без порок и без недостатък... беше предопределен преди основаването на света, но е бил изявен в тези последни дни.' Така Христос съществувал в лоното на Отец през цялата вечност, но бил изявен, когато бил роден от Отец като Негов Син, както казва апостол Павел, 'преди всяко създание.' (Чарлз С. Лонгакър, Божествеността на Христос, разработка за Библейското Изследователско Дружество Енгуин, Калифорния, януари, 1947 г. - стр. 3, 4, 7-11 ,13, 15, 19)

ДРУГИ ПИОНЕРИ

К. У. Стоун

“Словото тогава е Христос. Текстът говори за Неговия **произход. Той е Единородният на Отец.** Библията не ни информира по-определено **точно как той е дошъл до съществуване,** но чрез този израз и някои подобни в Писанията, ние можем да вярваме, че **Христос е дошъл в съществуване** по начин, различаващ се от този на останалите същества, които се появяват в началото; че **Той е излязъл от съществото на Отец** по начин, който не е необходимо за нас да разбираме” {К. У. Стоун, Капитанът на нашето спасение, с. 17. 1886 г.}.

А. Дж. Денис

Какво противоречие на термините се намира в езика на троичното верую: “В единството на това Божество са три лица с една същност, сила и вечност, Отец, Син и Свети дух”. **Има много тайнствени неща, записани в Божието слово, но със сигурност можем да приемем, че Господ никога не ни призовава да вярваме в невъзможни неща.** Но вероизповеданията често го правят (А. Дж. Денис, 22 май, 1879 г., “Знамения на времената”).

А. Дж. Мортън

“Святият Дух е Божествен, защото произлиза от Божеството. **Не можете повече да отделите Божествеността от Духа на Бога и Христос, отколкото можете да отделите Божествеността от Бог и Христос.** Следователно, присъствието на Духа в думите на Божиите обещания е това, което ни прави способни да приемем Божественото естество от тези обещания” {А. Дж. Мортън, Знамения на времето, 26-ти октомври, 1891 г., с. 342}.

Денис У. Хъл

Библейското учение за Божествеността на Христос. **Несъгласуваните позиции, поддържани от мнозина относно Триединството, както то се разбира, има без съмнения главна роля за много други заблуди. Грешните възгледи относно Божествеността на Христос са в състояние да ни доведат до заблуда относно естеството на изкуплението.** Разглеждайки изкуплението като една произволна схема (и всички, които виждат Христос като единствения „истински и вечен Бог“ трябва да вярват в това), водеща до някои от произволните твърдения на една или две класи личности; такива като предопределението, универсализма, и т. н. **Учението, което ние предлагаме да се разгледа, е формулирано на Събора в Никея в 325 г. и оттогава, всички, които са отхвърляли това учение, са били определяни от папите и свещениците като опасни еретици. Не е трудно за вярване..., че арианите били анатемосани в 513 г.** Тъй като ние можем да проследим това учение не по далеч от произхода на „човека на греха“ и тъй като намираме тази догма, установена в това време, повече чрез сила, отколкото по друг начин, изясняваме право да изследваме темата и да утвърдим отношението на Писанието по темата. Точно тук ще посрещна един въпрос, който много често се задава, а именно – „вярвате ли в божествеността на Христос“? Вън от всякакво съмнение ние вярваме; но не вярваме, както Дисциплината на Методистката църква учи, че **Христос е истински и вечен бог; и в същото време истински човек; че човешката част била Синът, а божествената част била Отец.**

Тук трябва да добавим, че ортодоксалният възглед за Бога, както е изразен от тях в няколко „Статии на вярата“, е че: „Бог е без

тяло, органи, страсти, център, периферия или локализация”. **Би било много лесно за доказване, че такъв един възглед е извънредно скептичен, ако не и атеистичен в същността си.** Става ясно, че един Бог като този, трябва да е лишен от съществуване.

Повечето текстове на Писанието противоречат на този възглед и би трябвало винаги да се реши този въпрос. Адам и Ева чуха гласа на разхождащия се Господ; „и те се скриха от Неговото присъствие” Бит. 3:8. **Поглеждайки към Изход 33:20-23, читателят ще види, че Господ не се опитва да даде на Мойсей впечатление, че е безтелесна личност** (ако понятието е допустимо); но Той казва: „Ти не можеш да видиш лицето Ми”. **Ако някога Господ би коригирал грешка, за да отрече Своята персоналност, ние бихме предположили, че точно тук ще стане това. Той обаче не му казва че не може да види лицето Му, защото няма лице; но му казва, че никой човек не може да Го види и да живее след това , което означава , че Той е личност и има тяло и части.** „И Господ каза, виж, има място при Мен”. Т.е. Той има ли периферия, или няма? „И Аз ще оттегля ръката Си и ти ще видиш гърба Ми; но лицето Ми няма да се види”.

В Деян 7:55-56, Стефан гледайки в небето, „видя Славата на Бога и Исус стоящ от дясно на Бога”, и каза: „Ето, Аз виждам небесата отворени и Човешкият Син, стоящ до дясната ръка на Бога”. **Това показва, че Бог има дясна ръка. Самият факт, че човек е създаден по Божий образ, би трябвало да реши въпроса винаги откровено** Бит. 1:27; 5:1; 9:6.

Но да се върнем на темата. Ако искаме да имаме честно разбиране, то ние искрено бихме изследвали всички важни пасажии, възприети от Тринитарианците. Ис. 9:6 – „Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; и управлението ще бъде на раменете Му; и името Му ще бъде: Чудесен, Съветник, Бог Могъщ, Отец на вечността, Княз на Мира”.

Особено подчертаване тук се полага върху израза – „Мощен Бог” и

„Отец на вечността”. **Ако изразът беше „Всемогъщ Бог”, то тогава заключението би имало някаква тежест;** но когато четем за мощни мъже, никой от тях не е всемогъщ - най-голям във всяко

отношение. **Водени сме към разбирането, че думата може да бъде разбрана в ограничен смисъл**; макар че не бихме възприемали мощта на Христос като ограничена, защото Той сам заявява: „Моят Отец е по-голям от Мене Йоан.14:28.

В гл.10 на Йоан, намираме, че макар нашият Спасител да не твърди за Себе Си че е Бог, той (Йоан) казва, че евреите са Го разбрали по този начин, заради това, че Той е Синът на Бога (което те твърдят, чее претенция за равенство с Бога) и че Той и Баща Му са едно, и се обосновава със следните думи: „Не е ли писано във вашия Закон – не казах ли, че сте богове?”

Но ... В Бит.18 гл., читателят ще забележи, че един ангел, който служи като слуга или представител на Господ, често е наричан Господ. Следният израз от Бит. 32:30 се отнася за един ангел: „И Яков нарече мястото Фануил, защото видях Бога лице в лице и останах жив”. Сега стигаме до понятието „Отец на вечността”. Ние отговаряме, че **тъй като Христос продължава да съществува вечно, то името е много подходящо**; най-малкото тук няма нищо, което да Го прави (нека да използваме думите на нашите опоненти) „истински и вечен Бог”. Ако внимателно разгледаме израза, ще се види, че **това същество е родено**; но ако аз разбирам нашите опоненти правилно, Божествената част (Божията глава, както те се изразяват) не е родена. Която и да е част да е родена, това е същата част, която след това е наречена „Бог могъщ, Отец на вечността”, и т. н. Тук не би била разбрана като отхвърляне на предсъществуването на Христос; но аз вярвам, че Христос е станал дете; защото ние четем, че: „Детенцето растеше и укрепваше в духа, и се изпълваше с мъдрост” Лука 2:40; от което се подразбира, че е имало време, когато не е бил силен в дух.

Нашите опоненти намират за трудно да се опитат да примирят това противоречие, да покажат как Отец се развива толкова бавно. Трябва да е имало време, когато е нямало Бог, или по друг начин Бог трябва да се е разделил и управлявал част от Себе Си като дете, като Неговите способности да мисли стават развити. Те обаче решават този проблем, като ни казват: „Голяма е тайната на вярата – Бог, изявен в плът” и т. н.

Тъй като от този пасаж се прави голям капитал, вземайки само толкова, колкото да се разруши смисълът му, затова го

цитираме изцяло. 1Тим.3:16: „И без съмнение, голяма е тайната на благочестието; Бог беше изявен в плът, потвърден чрез Духа, видян от ангели, проповядван между народите, повярван в света, възнесен в слава“. Забележките върху пасажа, направени в Исая, важат тук с равна сила.

Но ние сме водени да вярваме, че никога не е имало личност, в която Бог да е изявил самия Себе Си повече, отколкото в Своя Син. „Словото стана плът и пребиваваше между нас“ – казва Йоан; и това е без съмнение същото Слово, което в началото е било с Бога, и което е било Йоан 1:1. **Защо Словото е наречено Бог? Чети третия стих: „Всички неща бяха направени чрез Него и без Него не беше направено нищо от това, което беше направено“.** Тъй като Христос винаги е бил познат като един съработник на Отец, то няма съмнение, че чрез Неговото представителство бяха направени световите. Виж Кол.1:15,16; Евр.1:2; сравни с Бит.1:2.

Но този, който не е съгласен, настоява, че Бог бил изявен в плът и следователно е неспособен да страда или да бъде сравняван с хората, по какъвто и да е начин. **Ние само ще забележим, че ако Бог е бил Божествената част на Исус, а Неговото човешко естество е било другата Му част, то тогава светът е бил три дни без Бог** ; за което Петър ни казва (1Петр.3:18), че: „Христос веднъж пострада за нашите грехове, праведния за неправедните, за да може да ни заведе при Бога, бидейки умъртвен по плът и оживотворен по Дух“. Ако това не беше някой друг, освен Отец, изявен в плът; тогава това е бил същият, който е бил умъртвен по плът. Но достатъчно по тази точка. На едно друго подходящо място аз ще опитам да покажа, че Христос наистина е умрял – по Дух, и по плът.

Мат.1:23. „Виж, девица ще зачене и ще роди син, и ще го нарекат Емануил, което значи – Бог с нас“. Друг израз намираме в Йоан 20:28 – „И Тома му казва – Господ мой и Бог мой“. Обръщайки се към Филипяните - 2:11, ние четем, че: „всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца“. Тук е направено ясно разграничение между Господ Исус Христос и Бог Отец.

Различието се състои в това, че докато единият е наречен Син, другият е известен като Бог Отец. Йоан 10:30: „Аз и Моят Баща сме едно“. Несъгласният с нас утвърждава, че Христос и Неговият Баща са една личност и като доказателство за позицията си цитира

1Йоан 5:8: „Защото три са, които свидетелстват в небесата, Отец, Словото и Святия Дух, и тези три са едно.“ Това се цитира като много силно доказателство в подкрепа на Триединството. Трите личности са наречени – Бог – Отец, Бог – Син и Бог – Святи Дух. Вярвам, че мога безопасно да заявя – извън Писанията няма допустимо разрешение. Хората толкова са изопачавали Писанията, ... и са ги подчертавали в своята служба, че не предполагат размера на престъплението, което биха направили при други условия. Същият израз е често използван за мъж и жена; все още никой не се съмнява, че те са две различни лица, тъй като могат да бъдат разделени на стотици мили. **Д-р А. Кларк ясно казва, че този пасаж (1Йоан 5:8) е едно вмъкване** Но да чуем Спасителя по тази точка. Йоан 17:20-22: „Не се моля за тези само, но и за тези, които ще повярват чрез думите им; да бъдат те едно, както Ти, Отче Си в Мен и Аз в Теб, нека бъдат едно в Нас; така че светът да повярва, че Ти Си Ме пратил. И че славата, която Си Ми дал, Аз им я предадох; така че те да са едно, както Ние сме едно.“ **Никой не би могъл да твърди, че Христос се моли за единството на Своите апостоли и за тези, които ще станат след това вярващи чрез думите им, като станат една личност! Той явно се моли те да станат единни в целта си.** Ако този пасаж бъде подходящо оценен, то смятам, че не бихме чували хора да благодарят на Бога за многото секти и разделения.

Джеймс М. Стивънсън

По отношение на достойнството Му, Той е именуван Божият Син преди възплъщението Си. Чуйте собствените Му думи: “Който говори от себе си, търси своята си слава; а който търси славата на Онзи, Който Го е пратил, Той е истински” (Йоан 7:18) “то на Този ли, Когото Бог освети и изпрати на света, казвате: Богохулстваш; защото казах: Аз съм Божий Син”? (Йоан 10:36). „В това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя Единороден Син, за да живеем чрез Него. В това се състои любовта - не че ние сме възлюбили Бога, а че Той възлюби нас и прати Сина Си като умилостивение за греховете ни (1Йоан 4:9, 10). **Идеята, че е изпратен подразбира, че Той е бил Божият Син още преди да бъде изпратен. Да се предполага иначе, е да се предполага, че един баща може да изпрати сина си с поръчение преди синът**

да има съществуване, което явно би било абсурд. Да се каже, че: “Бог изпрати Сина Си в подобие на грешна плът” е равнозначно на твърдението, че Синът Божий е приел нашето естество; следователно Той трябва да е бил Божият Син преди възплъщението Си (Дж. М. Стивънсън, 7 ноем. 1894 г., “Ривю енд Херълд”, т.6, бр.13, стр.99, Параграф10).

И накрая въпросът: Какъв е бил произходът на това естество; или с други думи, произходът на Божия Син. **Тринитаристите признават, че предсъществуването, взето само по себе си, не доказва нито вечната Му Божественост, нито вечната Му синовност. Уотсън, типичен писател от тринитарната школа, казва: “Предсъществуването Му, наистина взето само по себе си, не доказва Божествеността Му, следователно не е доказателство против арианската хипотеза; но то разбива социнианската представа, че Той бил само човек.** Понеже щом никой не поддържа предсъществуването на човешките души, а ако го правят, учението би било опровергано от собственото им съзнание, то ясно е, че щом Христос е съществувал преди възплъщението Си, Той не е обикновен човек, каквото и да се докаже чрез други доводи, че е било естеството Му”. **Това е едно честно признание, ясно изказано. А по отношение на естеството Му, показано бе, че е Божествено; и бидейки такова, то трябва да е било безсмъртно. Наистина тази предпоставка е самоочевидна, понеже Този, Който е Божествен, трябва да е безсмъртен.**

Не можем да предположим, че Христос е бил смъртен и като такъв е бил подвластен на смъртта, ако Изкупителният план не бе изработен; следователно в първообразното си естество Той трябва да е бил безсмъртен. Въпросът, по който ще размишляваме, не е дали Единородният Божий Син е бил Божествен, безсмъртен или най-високопоставеното същество в цялата вселена (като изключим само Отец) - всичко това е доказано и малцина биха го поставили под въпрос. Но **дали тази царствена особа е самосъществуваща и вечна в абсолютен и неограничен смисъл ; или в Своето най-висше естество и характер, Той има произход, а следователно и времево начало. Идеята за баща и син предполага предхождане на съществуването на единия и последващото съществуване на другия.** Тоест, синът е последващото съществуване на другия. **Да се каже, че синът е на възрастта на Баща си, е явно**

противоречие на термините. По природа е невъзможно бащата да е млад, колкото сина, или синът да е стар, колкото бащата. Ако се каже, че този термин е използван само в преносен смисъл, то все пак остава да се отнесе защо Отец би използвал общоприетото название на най-висшето и най-умилително взаимоотношение между Себе Си и нашия Господ, един термин, който в общоприетото си значение, би противоречал на самата идея, която Той желаел да внуши. Ако вдъхновените писатели желаеха да внушат идеята за съначално съществуване и вечност на Отец и Сина, те не биха могли да използват понесъвместими термини. И Тринитарияните са усетили това. Г-н Фулър, макар и троичник, има доблестта да признае в заключението на труда си върху синовството на Христа, че: “в естествения ред Отец трябва да е съществувал преди Сина”. Но приемайки това, той се опитва да го примири с идеята, че битието на Сина е “подобаващо вечно”, както Отец; две явно несъвместими идеи. **Идеята за вечен Син е противоречие.**

Следователно Той трябва да има произход. Какво казват Писанията? Те говорят ясно по въпроса. **Апостол Павел, говорейки за Христа, казва: “Който е образ на невидимия Бог, първороден преди всяко създание”** (Кол.1:15, KTV). Забележете, първо това не може да се отнася до раждането Му от девицата Мария във Витлеем в Юдея, защото милиони създания, що се отнася до този свят, са били родени преди това. Каин и Авел са били родени над 4 хиляди години по-рано.

Второ, следващият стих прави раждането Му предхождащо сътворението на всички неща на небето и на земята, включително всички светове, всички санове и чинове на разумни същества, видимото и невидимото. “Понеже чрез Него..... Чрез Кого? Отговор: ... чрез първородния преди всяко създание. Местоимението “Него” се отнася за това същество, понеже то е предхождащо. “Понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства било началство или власти, всичко чрез Него и за Него бе създадено” (Кол КJV 1:16). Всичко на небето и на земята, видимото и невидимото, престоли, господства, началства и власти, очевидно включва всички чинове на сътворени разумни същества.

Тогава той трябва да е бил роден, т.е. да е имал реално разумно съществуване преди да може да упражнява творческа сила. Но всички дела на сътворението Му се приписват като на: “първороден преди всяко създание”, **следователно раждането, за което се говори тук, трябва да е било преди да съществува първото създание на небето или на земята.** За да е така, това трябва да се отнася за Божественото Му естество, освен ако не е имал две различни естества преди възплъщението Си, което не се поддържа от никого. А стих 17 утвърждава предходността на раждането, за което се говори тук. „И Той е преди всичко и всичко чрез Него се сплотява“. Тук местоимението “Той” се отнася за същата личност, понеже тя е прехождаща, също както местоимението “Него” - и двете се отнасят за “първородният преди всяко създание”. **И това “всичко”, преди което е Той в този стих, очевидно е това “всичко”, назовано в предишния стих.** Следователно въпросът е напълно установен, а именно, което се говори тук; че това същество е родено – по отношение на Неговия Син, Той бе: “Първородният”.

В Йоан 1:1 имаме същия ред доказателства. “В началото беше Словото; и Словото беше у Бога; и Словото беше Бог. То в начало беше у Бога. Всичко това чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало” **“В начало” очевидно се отнася за започването на редица събития, което се има предвид в тези стихове, а именно създаването на всички неща.** Това дава на “Единородния от Отца” (виж стих Йоан 1:14) да приложи първото действие на творческа сила и доказва, че тук се говори за Божественото Му естество; а това е също и във връзка със сътворението на всички неща. В стих 14, това Слово, което бе “в начало” “у Бога”, Което бе “Бог”, и чрез Което “всичко това стана..., което е станало”, е заявено като “Единородния от Отца”, **учейки с това, че в Своето най-висше естество Той е роден; и следователно като такъв Той трябва да е имал начало.**

Свържете множеството появи на термини “Единороден Божий Син” с личността, естеството и времето, които се имат предвид в горните стихове. И ако остават някакви съмнения относно това, че Божественото естество на Единородния Божий Син има произход, можете да ги сравните с онези текстове, които изключват възможността Той да е вечен, в смисъл - да не е имал времево начало. Такива като: “блажения и единствен

Владетел, Цар на царстващите и Господ на господстващите, Който сам притежава безсмъртие” (1Тим. 6: 15, 16).

Това не може да се разбира в смисъл, че никой освен Отец няма безсмъртно естество или е неподвластен на смъртта; понеже Христос по това време е бил безсмъртен в този смисъл ; такива са били всички ангели, които са запазили своето “първично положение”. Следователно това трябва да се разбира в същия смисъл, в който всички разбираме, че Той е единствения Властител; не че няма други властители, а че Той е единственият Върховен Владетел. Не може да има двама Върховни Владетели едновременно.

И пак, където се заявява, че няма добър освен Отец, не може да се разбира, че никой други не са добри в относителен смисъл; понеже Христос и ангелите са добри, дори свършени в съответната им област; а че Отец единствен е върховно или абсолютно добър; и че Той единствен е безсмъртен в абсолютен смисъл; че Той единствен е самосъществуващ; и следователно, че в живота, в битието си всяко друго същество, било висше или низше, е абсолютно зависимо от Него. Тази идея е най-силно изразена от самия ни Спасител: “Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си” (Йоан 5:26).

Това би бил особен език, използван за някой, който има живот в същностното си естество, точно колкото Отец. За да отговаря на едно такова гледище, стихът би трябвало да гласи: “Понеже, както Отец има живот в Себе Си, така и Синът има живот в Себе Си”.

Ако, както твърдят Тринитарианците, Божественото естество на Сина има живот в Себе Си (т.е. е самосъществуващо), точно по същия начин и в абсолютен смисъл както Отец, защо Той се представя като действително зависим от Отца за живота Си? Сполучливо ли е да се представя Отец като предоставящ Му дар, Който Той е притежавал от цяла вечност? Ако се каже, че човешкото Му естество извличало живота си от Отца, аз бих отговорил: “Стихът не гласи това; а дори и да гласеше, аз все пак щях да

изтъквам несполучливостта на това човешко естество на Божия Син да се представя като абсолютно зависимо от Отца за дара на живота.

Не би ли било по-смислено в такъв случай човешкото естество на Христос да извлича живота и жизнеността си от своя съюз с Божественото естество, от съюза си с Отца? **Аз разбирам този пасаж според естественото значение на думите: "Понеже, както Отец има живот (т.е. съществуване) в Себе Си (т.е., самосъществуващ е), също така е дал и на Сина да има живот (т. е. съществуване) в Себе Си".** Знам, че ще ми бъде посочено заявлението на Спасителя ни: **имам право да дам живота Си и имам право пак да го взема. (Йоан 10:18).** Прочетете последното изречение от този стих: **"Тази заповед получих от Отца Си".**

Ще завърша доказателствата по този въпрос, като цитирам още един пасаж. Павел казва: "А когато пък въвежда Първородния във вселената, казва: "И поклонете се Нему всички Божии ангели" (Евр 1:6). Той трябва да е бил Негов Син преди да Го изпрати в света. В стих 2 - Евр.1:2 Отец заявява, че е направил световите чрез същия Син, Когото представя като изпратен в света. Синът Му трябва да е съществувал преди да създаде световите; и трябва да е бил роден преди да съществува; следователно раждането, за което се говори тук, трябва да се отнася до Божественото Му естество и по отношение на Своя Син,

Той е първородният; значи по необходимост трябва да е: "Първородният преди всяко създание" Кол. 1:15.

След като сме проучили първоначалното естество, слава и величие на нашия Господ и Учител; след като сме се взрели за няколко мига в лицето на Този, Който е най-прекрасен сред десет хиляди и съвсем приятен; след като сме зърнали небесната слава, която Той имаше с Отца преди сътворението на света, и сме видели Този неподобен лик, Който е образ на невидимия Бог; и сме погледнали с почуда и възхита на тая Царствена особа, издигната много над ангели и престоли, и господства, и началства, и власти; ние **сме готови, доколкото немощните ни сетива могат да възприемат, да уважим удивителната любов и благоволение, които накарала почитаеия ни Изкупител да се откаже от**

славата и почитите на небето и цялата нежност на Бащиното Си присъствие.

Макар всички съкровища на Отца да бяха Негови, Той стана тъй беден, щото нямаше къде да положи главата Си; често пъти студената, мокра земя беше единственото Му легло, а сините небеса - единственият Му покрив; човек на скърби и навикнал на печал; поругаван от юдеите, подиграван от езичниците; бездомен странник, Чийто живот премина под позорните одежди на слуга, а накрая умря, "праведният за неправедните" и Си отиде от света с безславното име на злодей. **О, имало ли е някога такава любов! Слизала ли е някога милостта тъй ниско?...** (Дж. М. Стивънсън, 14 ноември 1854 г., "Ривю енд Херълд", т. 6, бр.14, стр.105, 106).

Ще подбера няколко пасажа, в които при най-високото положение, приписвано му в Библията, Той е представен като смиряващ се и ставащ послушен до смърт; където съвсем същото същество, което имаше слава с Отца "преди създанието на света" е представено като умиращо.

Павел, говорейки за най-висшето естество на Христа, казва: Който, като беше в Божия образ, пак не сметна, че трябва твърдо да държи равенството с Бога" Фил. 2:6. Че този стих се отнася за Божественото Му естество се приема от всички, които вярват, че Той е имал Божествено естество. Но в двата следващи стиха изрично е заявено, че Той: "обезслави Себе Си и прие образ на слуга, и стана подобен на човеците, и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт". Тук ясно се заявява, че това издигнато същество, което "в образ Божий бе", се смири – първо, ставайки човек; второ, ставайки "послушен до смърт, дори до смърт на кръст" (Дж. М. Стивънсън, 21 ноември 1853 г., "Ривю енд Херълд", т.6, бр.15, стр.113).

На този етап от проучването ние сме готови да разберем отношението, което има Жертвата на Христос или изкуплението към Божия закон. Представяйки тази част от темата, ще сравня това, което разбирам като библейски възгледи с двете теории по този въпрос, в които вярва по-голямата част от християнския свят. Това са унитариянския и тринитарианския възглед. Тези два възгледа заемат двете крайни точки.

Много от най-изтъкнатите писатели в унитариянската школа отричат предсъществуването на Божия Син като реална личност, но поддържат становището, че Той бил добър, даже съвършен човек. Аз бих погледал с най-голямо уважение на великодушното и саможертвата на един цар с неопетнена чистота, праведен и добър, обичан от всичките си поддръжници, който заради престъпния живот на някои бунтовни поданици в една отдалечена провинция на своето царство, доброволно ще слезе от престола и ще бъде в изгнание, в одеждите на най-прост селянин, ще премине живота сив благодеяния към тях, а накрая ще умре с най-безславна и позорна смърт, за да спаси живота им и да възвърне предаността им към своя престол. Такова безкористно дело на любов би изпълнило света с най-звучните песни на хваление и почит. **Но колкото и велико и достохвално да изглежда едно такова дело, то пропада почти безкрайно под изискванията на накърнения и потъпкан закон на Иехова.**

Не мога да си представя как животът на един човек, колкото и добър или съвършен, или доброжелателен да е, би могъл да бъде равностойна отплата за бунтовния живот на милионите човеци, чиито характери, в случай на съвършено послушание, биха имали същата стойност. Не мога да си представя как смъртта на един добър човек може да заплати изкупление, равняващо се на живота на толкова милиони. **Но според възгледите на тези писатели ние имаме смъртта на тялото на един добър човек, докато всичко, що е благородно, достойно, отговорно и разумно, надживява смъртта, нещо повече, чрез самото това дело бива издигнат до по-високи степени на блаженство и слава. Тринитарният възглед е не-по-малко осъдителен. Те твърдят, че Божият Син има три различни естества едновременно, а именно-човешко тяло, човешка душа, обединена с Божественото Му естество; като тялото е смъртно, душата безсмъртна, Божествеността напълно равна, събитийна и съвечна с безкрайния Баща.**

При това никой от застъпниците на тази теория не твърди, че душата Му или Божествеността е умряла, а че тялото била единствената част от това трисъставно същество, което действително умряло с "Кръстната смърт"; следователно, според този възглед (който прави Христовата смърт великата Изкупителна жертва за греховете на света) имаме жертвата на

най-низшата част – човешкото тяло на Божия Син.

А се твърди, че душата Му изстрадала най-голямата част от наказанието; и все пак, тя не била изстрадала “Кръстната смърт” –напуснала тялото в самия край и го оставила да понесе само смъртното наказание. Следователно, кръстната смърт е все пак смъртта само на едно човешко тяло. Но дори и приемайки, че в най-висшето Си естество като човешко същество Той пострадал, това Му естество като такова е било чувствително през целия Му живот, а сетне умряло с позорната кръстна смърт – дори тогава, такава жертва изобщо не би изпълнила изискванията на Божия справедлив и свещен закон, който е накърнен от целия Адамов род (като се изключат младенците) и го погазват безнаказано за хиляди години.

Самите поддръжници на Триединството го усещат, затова те представят Божествеността като олтара, върху който човешкостта била жертвана. А после оценяват съществената стойност на жертвата по тази на олтара, на който е принесена. Но ако се вникне в теорията, Божественото естество на Исус Христос не е имало участие, нито дял в тази работа; понеже това естество в същност не е претърпяло никаква загуба, не е направило никаква жертва.

Представете си един цар да съедини величието на своя единствен син с някой от най-бедните си селяни, тъй щото да го нарече своя син. После да подчини този селянин на образа на своя собствен син за един живот на нищета, лишение и страдание, а след това да го разпъне на кръст под образа на злодей. Докато истинският му Син се радва на всички благословения на живота, на здравето, лекотата, честта и славата на бащиния си дворец. В такъв случай, някой би ли заключил, че понеже е бил наречен със същото име и облечен с почетните звания на царския син и умрял в този образ, то от това следва, че на неговите страдания и смърт се приписват цялото величие и чест? В такъв случай всичката жертва е направена от селянина. Синът няма нито участие, нито дял в тази работа. Това е подчертано приносьт на един селянин и струва само толкова, колкото струва той, има само толкова величие и не повече.

Същото важи по отношение на Христовата жертва.

Според горния възглед, човешкото Му естество претърпя цялото страдание, извърши цялата жертва; следователно на неговото лишение, страдание и смърт принадлежат цялата стойност, величие и чест, които би могло да носи това естество и не повече. Значи, според тази теория, ние имаме само една човешка жертва. И все още остава без отговор въпросът: Как може животът на едно човешко същество да прави изкупление, равностойно на живота на милиарди други?

И така, след всичко, което е написано и казано от тези две школи, изглежда няма никаква действителна разлика в техните теории по отношение на изкуплението. Фактически и двете имат само една човешка жертва. Но по отношение на възгледите им за най-висшето естество на Божия Син, те са толкова отдалечени, колкото ограниченост и безкрайност, време и вечност. Едните правят "Единородният от Отца" един обикновен, смъртен, ограничен човек; другите Го превръщат в Безкрайния, Всемогъщ, Всемъдър и Вечен Бог, абсолютно равен на Вечния Отец. Аз смятам, че истината е по средата между тези две крайности.

Мисля, че доказах решително: първо, че Божият Син в Своето висше естество е съществувал преди сътворяването на първия свят ил и на първото разумно същество в цялата Вселена; второ, че Той има произход, че е "първороден преди всяко създание", "началото на Божието творение"; (Откр. 3:14, KJV) трето, че във висшето Му естество всички неща на небето и на земята са били създадени и се държат от Него; четвърто, че в Своето величие Той бе издигнат далеч над всички небесни ангели и над всички земни царе и владетели; пето, по Своето естество Той е бил безсмъртен (не в абсолютен смисъл) и Божествен; шесто, в Своите звания и почести Той беше "Единородният от Своя Отец", Чиято слава споделяше "преди създанието на света", "образът на невидимия Бог", "в Божия образ", "не сметна, че трябва твърдо да държи равенство с Бога", "подобие на славата на Отца и отпечатък на Неговото същество", "Словото", което "беше в началото у Бога" и което "беше Бог". това беше издигнатата, възвеличена особа, Която бе жертвана за греховете на света – това са привилегиите, от които Той доброволно се отказа. И макар и "богат, заради нас стана беден"; "обезслави Себе Си" и стана човек; "и като се намери в образ на слуга, смири Себе Си

и стана послушен до смърт, дори смърт на кръст”, за да изяви Божията правда.

И това беше истинско унижение, не просто преструвка или показ; тук ние зърваме чудната гледка на обичния и “Единородния Божий Син”, “първородният преди всяко създание”, Който доброволно се лиши от “славата, която имаше с Отца преди света” слезе от небето, Неговото високо и свято обиталище и бидейки “богат” стана толкова беден, че нямаше “где главата Си да положи”, благословеното Слово, което “в началото беше у Бога” и което “беше Бог”. Той действително стана плът в безславното положение на слуга – подлагайки се на всички лишения, изкушения, скърби и обременения, на които е подложено падналото човечество; а после извърши тази неподобна Жертва. Ние виждаме Тази Особа, веднъж почитана, а сетне смирила се; веднъж издигната, а после принижена, издъхвайки като злодей на прокълнатия кръст; и тихата гробница – символ на най-ниската степен на унижение. Ето това е Жертвата – “Единородният от Отца” принесен като откуп за греховете на света; това е съществото, което действително бе жертвено и тази цена Божият син действително плати за нашето изкупление. Следователно, що се отнася до Неговото величие, това е Жертвата на най-издигнатото и възвеличено същество в цялата Божия империя, **Жертвата на Единородния Син на Царя**. По отношение на същностната Му стойност, кой може да оцени достойнството на скъпия Божий Син? **То е, най-малкото равностойност на достойнството, живота и вечните интереси на целия свят. Нещо повече, то е равностойно на всички нравствени интереси на цялото разумно творение и равно по чест и достойнство на нравственото управление на Върховния владетел на Вселената.**

По Своето естество, Той е Божествен; следователно, ние имаме една Божествена жертва, за разлика от троичния и унитарнианския възглед, които я правят единствено човешка жертва. По своята пълнота, тя е безкрайна, безгранична. Да, Благодарение на Бога, има достатъчно за всекиго, **достатъчно за всички, достатъчно за всякога; достатъчно, за да бъде спасена цялата Вселена, ако тя е изцяло от грешници;** и накрая, по отношение на природността си за човешките условия и нужди, тя е абсолютно съвършена (Дж. М. Стивънсън, 21 ноември 1854 г., “Ривю енд Херълд”, т.6, бр.15, стр.114, Параграф 1-6).

Мнозина бяха възразили на становището, което заех относно естеството, произхода и възплъщението на Божия Син. Бих желал да отстраня всички „библейски“ възражения, които могат да се изтъкнат срещу тези възгледи, оспорвайки приведените доказателства, че Той е абсолютно равен на Отца, Върховният и единния истинен Бог.

Този възглед се изтъква. Първо от факта, че най-висшите звания на Отца са приложени и за Сина. Ако това бе вярно, не би могло да му се отговори. Но това, че не е вярно, е очевидно от следните, върховни звания, които никога не са приложени за Сина. Ще се позова на следното от труда на Хенри Грю върху синовността, стр.48.

Макар че Божият син... е почетен с подхождащи звания на достойнство и слава, Той е разграничен от "единия истинен Бог" чрез следните върховни звания, които принадлежат единствено на "невидимия Бог":

Иехова, Чието име единствен е Иехова (Пс.83:18)

Вечният Бог (Втор.33:27)

Всевишният Бог (Марк 5:7; Дан 5:18)

Единият Бог (Пс, 86:10; Ис. 37:16)

Единият Господ (Неем. 9:6)

Небесният Бог (Дан 2:44)

Освен Мене няма Бог (Ис. 44 гл.)

Който единствен притежава безсмъртие (1Тим. 6:16)

Единият истинен Бог (Йоан 17:13)

Вечният Цар, безсмъртният, невидимият (1Тим 1:17)

Единственият Бог (1Тим 1:17)

Господ Бог Всеомогъщият (Откр. 19:6)

Блаженият и Единствен Владетел (1Тим 6:15) Един Бог и Отец на всички (Еф. 4:6)

Самия Владика Бог (Юда 4 – ЦП)

Има само един Бог, Отец (1Кор. 8:6)

Второ: Той упражнявал сила и правомощия, които принадлежат само на Върховния Бог. Най-силният отговор на това възражение е: да се представи троичният възглед в контраст с библейското гледище. За да сторя това, ще си послужи с един списък от цитати, представени от същия автор на с. 66, 67:

ХРИСТОС И НЕГОВИТЕ АПОСТОЛИ	ТРИНИТАРИАНЦИТЕ
За нас има един Бог, Отец (1Кор. 8:6)	За нас има един Бог, Отец, Слово и Свети дух
Отец е по-голям от Мене (Йоан 14:28)	Синът е голям, колкото Отец
Който е образ на невидимия Бог, Първороден преди всяко създание (Кол. 1:15)	Който е невидимият Бог, несътвореният Иехова.
Не може Синът да върши от само Себе Си нищо (Йоан 5:19)	Синът е всемогъщ
А за онзи ден или час, никой не знае, нито ангелите..., нито Синът, а само Отец (Марк 13:32)	Синът е всезнаещ и знаеше за онзиден и час, както Отец.
Даде Ми се всяка власт на небето и на земята (Мат 28:18). Според, както Си Му дал власт над всяка твар да даде вечен живот на всички, които Си Му дал (Йоан 17:2)	Никаква дадена власт не би могла да упълномощи Божия Син да даде вечен живот на Своите люде.
Бог, Който създаде всичко чрез ИсусХристос (Еф 3:9, КJV)	Исус Христос създаде всичко чрез собствената си независима сила.
Откровение от Исуса Христа, което Му даде Бог (Откр 1:1)	Откровение от Исуса Христа от собственото Му всезнание.
Защото има един Бог, и един Ходатай между Бога и хората, човекът Христос Исус (1Тим 2:5).	Има един Ходатай между Бога и хората, който е също върховният Бог и човек в едно.
Исуса Назарянина, мъж, засвидетелствуван между вас от Бога чрез мощни дела, чудеса и знамения, които Бог извърши чрез Него (Деян, 2:22)	Исус извършвал чудесата Си чрез Собственото Си всемогъщество

Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си (Йоан 5:25)	Той е самосъществуващ.
Аз живея чрез Отца (Йоан 6:57)	Синът живее чрез Самия себе си.
А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог и Исуса Христа, Когото Си изпратил (Йоан 17:3)	Да познаят Тебе, Който не Си единият истинен Бог, разграничен от Словото, Което Си пратил.
Така щото в Исусовото име да се поклони всяко коляно.... и всеки език да изповяда, че Исус Христосе Господ, за слава на Бога Отца (Фил. 2:10,11)	Така щото, в Исусовото име да се поклони всяко коляно; и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за Негова собствена слава.

...Четвърто: ще взема предвид няколко от онези откъси от Писанието, които толкова често и уверено биват цитирани, за да докажат, че Исус Христос в същностното Си естество е самият вечен Бог. В Кол. 2:9 ни се казва, че в Исус Христос "обитава телесно цялата пълнота на Божеството". Но няколко стиха преди това, същият Апостол ни казва: "**Отец благоволи да всели в Него съвършената пълнота** (1:19). Същият този Апостол представя даже и светиите като изпълнени "в цялата Божия пълнота" (Еф. 3:19) (Дж. М. Стивънсън, 5 дек. 1854 г., "Ривю енд Херълд", т. 6, бр.16, стр.123, 124).

АЛФАТА И ОМЕГАТА НА СМЪРТОНОСНИТЕ ЕРЕСИ

“Откакто приключиха съвещанията, аз чувствах, че трябва да ти пиша конфиденциално, относно плановете на д-р Келог **за ревизиране и повторно отпечатване на Живият храм...** Той (Келог) каза, че няколко дни преди да дойде на съвещанието е мислил отново за проблема и започнал да вижда, че е допуснал *малка грешка* при изразяване на възгледите си. Той каза, че през цялото време с безпокойство се е опитвал да разбере как да говори за характера на Бога и Неговата връзка с творческите Му дела... Тогава, той каза, че **предишните му възгледи относно триединството са му пречели** да има едно ясно и абсолютно правилно твърдение; но че **скоро е започнал да вярва в триединството** и сега можел ясно да види къде била цялата трудност, и вярва, че нещата могат да се изяснят задоволително. Той ми каза, че **сега вярвал в Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух**; и убеждението му било, че **Бог Светият Дух, а не Бог Отец, изпълвал цялото пространство и всяко живо нещо**. Той каза, че ако е вярвал това преди да напише книгата, можел да изрази възгледите си без да оставя погрешните впечатления, които книгата сега създавала.

Представих пред него възраженията, които намерих в учението и се опитах да му покажа, че то е в такова противоречие с евангелието, че не виждах как може да бъде ревизирано с промяна на няколко израза. Ние спорихме за това известно време, с приятелски тон; но когато се разделихме, аз се уверих, че докторът не разбираше себе си, нито характера на своето учение. Не можех да разбера как е възможно той да се обърне и за няколко дни да поправи книгата, така че да бъде напълно в ред” {Писмо: А. Г. Даниелс до У. К. Уайт., 29-ти октомври, 1903 г. с. 1, 2}.

“Доколкото мога да схвана, трудността, която се намира в *Живият храм*, **цялата работа може да се сведе до следния въпрос: Дали Светият Дух е личност. Ти казваш, че не е.** Аз предполагах, че Библията казва това, понеже личното местоимение *той* се

използва, когато се говори за Светия Дух. Сестра Уайт използва местоимението *той* и **с толкова много думи е казала, че Светият Дух е третата личност на Божеството.** Как Светият Дух може да бъде третата личност и въобще да не е личност, на мен ми е трудно да видя". Из писмо на Дж. Харви Келлог до Дж. А. Бътлър от 28 -ми октомври, 1903 г.

"Книгата *Живият храм* не трябва да се кърпи с няколко промени в нея и след това да се рекламира и хвали като ценна творба. [...] Когато си писал тази книга, ти не си бил под вдъхновението на Бога. **До теб е стоял онзи, който вдъхнови Адам да гледа на Бога във фалшива светлина.** [...] Братко мой, трябва да ти кажа, че ти малко осъзнаваш на къде клонят стъпките ти. Фактите бяха открити пред мен. Ти свързваш себе си с онези, които са част от армията на големия отстъпник. Умът ти е бил помрачен като Египет. - Писмо 253, 1903 г., с. 1, 12-14. (До Дж. Х. Келог, 20-ти ноември, 1903 г.)" Е. Г. Уайт, *Ръкописи том 11, с. 314, 315.*

"Ще се каже, че *Живият храм* е ревизирана. Но Господ ми показва, че писателят не се е променил и че не може да има единство между него и служителите на евангелието, докато той продължава да подхранва настоящите си идеи. Аз съм наставена да издигна гласа си в предупреждение към нашия народ и да кажа: "Не се заблуждавайте; Бог не е за подиграване" (Гал. 6:7)." Е. Г. Уайт, *Избрани вести кн. 1, с. 199/бълг. гл. 24 – Алфата и Омегата, подзаглавие: Християните да изявяват благочестие, Параграф 6} 1904 г.*

"Принудена съм да говоря, **за да отрека твърдението, че ученията на Живият храм могат да бъдат поддържани от изявления в моите писания.** В тази книга може да има определени изрази и идеи, които са в хармония с моите писания. А може да има и в моите писания много твърдения, които извадени от тяхната връзка и тълкувани според ума на писателя на Живия храм биха изглеждали като, че са в хармония с ученията на тази книга. Това може да дава една външна подкрепа на твърдението, че идеите в Живия храм са в хармония с моите писания. Но Бог забранява тези идеи да вземат надмощие." {Е. Г. Уайт, *Избрани вести кн., с. 203/бълг. гл. 25 – Основите на нашата вяра, подзаглавие: Едно видение за*

наближаваща опасност, Параграф 4} 1904 г.

“След отминаването на времето през 1844 г., ние трябваше да се срещаме с всякакъв вид фанатизъм. Бяха ми дадени свидетелства на изобличения, които трябваше да представя на някои, които поддържаха **спиритуалистични теории**. Имаше такива, които активно разпръскваха **фалшиви идеи относно Бога**. Беше ми дадена светлина, че чрез фалшивите си учения, тези хора обезсилваха влиянието на истината. Бях инструктирана, че те подвеждаха души, представяйки **спекулативни теории относно Бога**.” *Елън Уайт, Свидетелства към църквата – том. 8, с. 292, 293 в оригинал, 1904 г.*

„Начинът, по който спиритуализаторите са изместили или отrekli единствения Господ Бог и нашия Господ Исус Христос е първо като използват старото небиблейско тринитарно верую, т.е., че Исус Христос е вечният Бог, макар, че те нямат дори един пасаж в подкрепа на това, докато ние имаме в изобилие ясното свидетелство на Писанието, че Той е Синът на вечния Бог” (Джеймс Уайт, 24 януари 1846 г., “The Day Star).

“Ти определено не си ясен относно **персоналността на Бога, която е всичко за нас като народ**. Ти буквално унищожи Самия Господ Бог.” *Елън Уайт до Дж. Келлог - Писмо 300, 1903 г.*

“Тук можем да споменем **Триединството, което премахва персоналността на Бога, и Неговия Син Исус Христос,**” *Джеймс С. Уайт – Ривю енд Херълд, 11-ти декември, 1855 г.*

„От някои от нашите ръководители сега се лансира, че Светият Дух е трета личност със същото естество като Отец и Сина, член на небесното трио, който е сътрудничил в сътворението и е бил лично активен заедно с Отец и Сина. В продължение на много години аз използвах тези твърдения на сестра Уайт, за да оборя фалшиви учения отнасящи се до дефинирането на Святия Дух.” (Писмо на Х. У. Карр до Уили Уайт, синът на Елън Уайт - 24 януари, 1935 г.)

“В писмото си ме молиш да ти кажа какво е моето разбиране за позицията на майка ми по отношение персоналността на Светия Дух.” “Това не мога да направя, защото никога не съм разбирал ясно ученията ѝ по този въпрос. В ума ми винаги е имало известно объркване относно значението на нейните изрази, които за моя повърхностен начин на мислене е изглеждало някак си объркващо....

Твърденията и аргументите на някои от нашите служители **в усилието им да докажат, че Светият Дух е индивидуалност така както Бог Отец и Христос, вечният Син, са ме обърквали и понякога са ме натъжавали.** Един известен учител казваше ‘Ние можем да Го смятаме, (Светия Дух) за другаря, който е тук долу и движи нещата.’

Объркванията ми намаляха малко, когато научих от речника, че едно от значенията на персоналност, беше Характеристики. Казано е по такъв начин, че **аз стигнах до заключението, че може да има персоналност без телесна форма, каквато притежават Отец и Сина.**

Има много текстове, които говорят за Отец и Сина и отсъствието на текстове, които да създават подобна референция за обединено дело на Отец и Светия Дух или на Христос и Светия Дух, ме е довело до убеждението, че **духът без индивидуалност бе представител на Отец и Сина в цялата вселена, и чрез Светия Дух те пребивават в сърцата ни и ни правят едно с Отец и със Сина....**” (Писмо на Уили Уайт в отговор на Х. У. Карп, 30 април, 1935 г.)

“Узнах, че някои искат да знаят, **дали Елън Уайт все още поддържа възгледите, които поддържаше** отдавна, когато я чувах да говори в дъбравата на санаториума, или в Църквата, или по време на конференциите, състояли се в околностите на Батъл Крик. Аз ги уверих, че **вестта, която тя носи днес е същата, която носеше и през шестдесетте години на нейната обществена служба.** Тя има да върши същата служба за Учителя, която ѝ която ѝ бе възложена по време на нейното момичешка възраст. Тя получава уроци от същия Инструктор. Даваните ѝ насоки са: “Изяви на другите това, което съм ти разкрил! Напиши вестите, които ти дадох, за да

може хората да ги имат! Ето това е предприела да прави тя.“ Избрани вести – том 1, с. 35, 1906 г./ бълг. Гл. 2 Елън Уайт и нейните писания, Подзаглавие: Никакви самохвални твърдения - Параграф 3

“Не бях в състояние да спя снощи. Пристигаха писма с твърдения на хора, които казваха, че са питали д-р Келлог дали вярва в свидетелствата носени от сестра Уайт. Той заявява, че вярва, но това не е така. Той ми изпрати едно прочувствено писмо докато бях в Мелроуз Мес., където казваше: “Предадох се,” Но той не е говорил и действал като човек, който се е предал. **Той чувстваше в душата си горчивина срещу назначените от Бога инструменти, които заемаха позицията президент на Генералната конференция. Той ги мразеше.** Само ако беше изоставил тази жлъчна горчивина? Господ няма да приеме никаква част, от фалша който той представя.” *Специални свидетелства Б 07, с. 60*

Вестта ми към вас е: **Не се съгласявайте повече да слушате, без да протестирате срещу извращението на истината. Демаскирайте претендиращите софистики, които, ако бъдат приети, ще накарат служителите и лекарите и медико-мисионските работници до пренебрегване на истината.** Всеки сега трябва да стои на стражата си. Бог призовава мъже и жени да заемат позициите си под окървавеното знаме на Принц Емануил. Бях инструктирана да предупредя нашия народ; защото **мнозина са в опасност от приемане на теории и софистики, които подкопават основополагащите стълбове на нашата вяра.** *Избрани вести, том 1, с. 196, Параграф 4/ бълг. Гл. 24 Алфа и Омега, Подзаглавие: Фини измами подкопавачи граничните камъни на вярата ни – Параграф 1*

В книгата Живият храм е представена алфата на смъртоносните ереси. Омега ще последва, и ще бъде приета от онези, които не желаят да слушат даденото от Бога предупреждение. *Избрани вести, том 1, с. 200 / бълг. Гл. 24 Алфа и Омега, Подзаглавие: Алфа, представена в Живия храм – Параграф 1*

Сега трябва да бъдем на стража и да не допускаме вниманието ни да се отклонява от най-важната вест дадена от Бога

за това време. Сатана не е в неведение относно резултата от опита **Бог и Исус Христос да бъдат дефинирани по спиритуалистичен начин, който представя Бог и Христос като нищо.** Моментите, които се прекарват за една такава наука са на мястото на подготовката на пътя на Господ, **проправящи път за Сатана, да влезе и обърка умовете с мистицизъм, който е негово собствено изобретение.** Въпреки че са облечени в ангелски дрехи, те са **направили нашия Бог и нашия Христос на нищо.** Защо? - защото Сатана вижда, че умовете са напълно подготвени за неговото дело. **Хората са загубили следата на Христос и на Господ Бог,** и са придобили една опитност, която е **Омега** на **една от най-коварните заблуди, които някога ще заплелят умовете на хората.** Забранено ни е да поставяме въображението си в обсега на предположението. - Е. Г. Уайт - Дневник, #48, с. 153, 163, 25-ти и 28-и август, 1904 г.

Нека пионерите идентифицират истината

Когато силата на Бога свидетелства за това, какво е истина, истината трябва да остане завинаги истина. След това не трябва да се поддържат никакви предположения, които са в противоречие със светлината, която е дал Бог. Ще се издигнат хора с тълкувания на Писанието, които за тях са истина, но които не са истина. Като основа за вярата ни, Бог ни е дал истината за това време. Той Самият ни е учил, какво е истина. Един ще се издигне, а след това друг с нова светлина, която противоречи на светлината която Бог даде чрез демонстрацията на светия Си Дух.

Малцина са все още живи от тези, които преминаха през спечелената опитност по установяване на тази истина. Бог милостиво запази живота им, за да повтарят отново и отново до края на живора си, преживяването през което са минали, така както, също както апостол Йоан до самия край на живота си. Починалите знаменосци трябва да говорят, чрез препечатване на писанията им... Те трябва да носят своето свидетелство, относно това, какво конституира истината за това време" (*Е. Г. Уайт, Съвети до писатели и редактори (CW), с. 31, 32; 1905 г.*).